

sa Medos, à Septentrio Hyrcanos.
Parthicus, Adiect. *παρθενος*, ut Luxurias Parthica. Claud. in *En-*
tropium.
Parthini, populi sunt Macedoniarum provincie. Plin. lib. 4. c. 23. in descri-
ptione Macedoniarum.
Particeps, participium, particulatum, partim partitor, vide *Pars*.
Partumeius. Horat. Epod. 19. venter partumeius exponitur ea facilitate
pariens, ac si meieret.

Parturio, Partus, vide *Parto*.

Partuendo, vide *Parvum*.

Partus; id est, *παρθενος*. Abscessus exiguis in gingivis, qui nisi discussus
fuerit, suppeditatur. Vide *Aegin*. lib. 6. cap. 27.

Parvum, adverb. Modicum. { *πυδη* mehāt. *μικρός*. GAL. Peu, un-
i. ITAL. & HISP. poco. GER. Ein wenig. ANGL. A little. { Plaut. Trin.
Imo dabo, una si parum est. ¶ Parum habere, non satis habere,
neque contentum esse. Solus *Iugurth*. 76. tamen haec talia facinora igni-
pum. uite filii, parum habere. Aliibi, illis parum est. ¶ Parum consu-
lit quum dicunt intelliguntur Sib. Ter. in *Adelph*. Magis impensè en-
pitis, consulitis parum, (Vobis intellige.) ¶ Parum prospicere, est
parum aut nihil futura providere. Plaut. in *Cure*. sc. 3. a. 2. Petij pro-
spicio parum. Ter. in *Andr*. Parum successit quod ago, at facio sedu-
lo. Plin. in *Paneg*. Parum est in curiam venias, nisi & convokes &
intervis Senatu.

Iamque parum sermo, me mihi ferre grave est.

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Quodque parum novit, nemo docere potest.

Idem Eleg. 1. l. 2. Trist. Cum apud te parum sit fides. Plaut. P. sc. 5. a. 1.
Huc Paululum, Pauxillum, & Pauxillulum, *μικρός μικρός*, diminutiva.
Parumper. Parvo tempore, quasi perparum, hoc est, valde parum. { *πυδη*
mehāt. *μικρός μικρός*. GAL. Un peu, quelque peu de temps. ITAL. Per po-
chetto, picciolo tempo. GER. Ein weil/ein wenig. HISP. Poco en
tiempo. ANGL. A little ty me while. { De me scio, cui voluptas parumper
data est, (i. parvo tempore. Plaut. Amph. Da mihi operam parumper,
paucis est quod te volo. Idem Aut. sc. 4. a. 1. Tace parumper. Idem
Cure. sc. 3. a. 2. Tace dum parumper. Cic. de Amic. Tu velim animum à
me parumper avertas. Terent. in *Andr*. Tu Mysis, dum exeo, parumper
operire me hic. ¶ Interdum significat paulatum. Virg. 6. *Eneid*.

pulsusque parumper.

Corde dolor, tristi gaudet cognomine terra.

Nonius tamen interpretatur ibi parumper, citò, & velociter. At per in-
fine non est ibi prapositio, sed syllabica adiectio, ut & Græci ἀρι.
Paulatim, adverb. Sensim, leniter. { *πυδη πυδη* mehāt mehāt. *μικρός μικρός*. GAL.
Peu à peu. ITAL. & HISP. Poco à poco. GER. Nach vndnach/allgemath.
ANGL. By little and little, so surelie. { Terent. in *Hecyr*. Paulatim clausus
Bacchidi, atque huic transitulit amorem. Virg. 6. *Eneid*. Paulatim ad-
nabam terræ. Cæl. Cicero. Cuius amicitia me paulatum in hanc per-
ditam causam impoluit. Virg. 3. *Georg*.

Carpit enim vires paulatum, uirtusque videndo

Fæmina,

Paulisper, temporis adverbium, Parumper, modico temporis spatio.
{ *πυδη πυδη* mehāt mehāt. *μικρός μικρός*. GAL. Un peu de temps. ITAL.
Per spatio di poco tempo. GER. Ein weil/ein wenigh zeit. HISP. Un poco en
tiempo. ANGL. A little whil or tyme. { Cic. 1. de legibus. Paulisper fa-
cilius, cogamus. Plaut. Amph. paulispermane. Tam edormiscat unum
somaum. It. Quasi solstitialis herba paulisper fui. Plaut. Pseud. sc. 1.
a. 1. Paulisper race dum. Idem Mil. sc. 2. a. 2. Paulisper manc. Idem Asin.
sc. 2. a. 5. Item.

Acque ueritas revoces animum paulisper ab ira.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Terent. *Adelph*. Congrum istum maximum
in aqua finito iudeo Paulisper Virg. 5. *Eneid*.

Ipse ego paulisper pro iu tua munera imbo:

Cic. 1. de divinis. Puellam defatigatam petuisse à materterà, ut sibi con-
cederet paulisper, ut in eius sella requiesceret.

Paulum, diminutivum à Parum, cuius sunt quatuor gradus diminutio-
nis scilicet, Paulum, Paululum, Pauxillum, & Pauxillulum, de quibus
infra suo loco. { *πυδη μικρός μικρός μικρός μικρός*. GAL. Pen. ITAL. &
HISP. Poco. GER. Ein wenig. ANGL. A little. { Terent. in *Andr*. Pro
peccato magno paulum supplicij satis est pati. Idem *Eunuch*. Tace
obsecro, quasi verò paulum interstit. Cæs. 3. bell. civ. Naves solvit, paulum
unque à portu progressus, litteras à Cæsare accepit. Cic. 1. Acad. Paulum
unque quum ab eius villa abesse, nus ipsum ad nos venientem vidi-
mus. Post panium, pro paulo pôlt dixit Quintilian. lib. 9. c. 4. Sed de
proposito um diversitate (inquit) post paulum, paulum aliquid se-
derunt in scholis. Idem Quintil.

Oculos paulum tellure morates

Sustulit:

Ovid. 13. Metam.
Paulo, adverbium, paulum, sed paulum positivis, paulo comparativis fre-
quentius iungitur: ut paulo amplius, paulo magis, & prepositionibus
Ante & post: ut paulo ante, paulo post. Vide *Vallam*. lib. 1. Cæsat. 1. 4.
de bell. civ. post paulo. Et Catul. de com. Beren.

Abiuncte paulo ante coma.

ANGL. A little. { Paulo magis, valet interdum nimium. Cic. in *Bru-*
to. Et verbis delectari videtur paulo magis priscis. Et paulo minus,
aliquando, pro propemodum, sive sc. *μικρός*. Suet. in *Tib*. Cæs. Quasi ne-
que redditurus unquam, & citò mortem etiam obiturus: quod paulo
minus ut tamque evenit. ¶ Paulo mox ponitur prius statim, cum parvo
intervallo Plin. Et paulo mox calefactum vulneri imponatur. ¶ Paulo
prius, pro paulo ante. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Dedi tibi illam paulo prius.
Idem Men. sc. 3. a. 4. & sc. 2. a. 5. Quam voluit paulo prius.

Paululum, diminut. à paulum. { *πυδη πυδη* mehāt mehāt. *μικρός μικρός*.
GAL. Fort pen. ITAL. Pochino. GER. Ein wenig. HISP. Poquillo. ANGL.

A very little. { Terent. in *Adelph*. Agelli hic sub urbe est paululum
quod locitas foras. Iungitur cum ante. Cic. 4. Acad. Et paululum ante
dicendum est, quae non mihi videntur considerasse Physici. ¶ Vi-
nunt aliquando pro paulisper. Terent. in *Eunuch*. Paululum opperier
si vis, iam frater ipse hic aderit Virginis.

Calepini Pars II.

Paulus, a, um, *παῦλος*. Adiect. à parum: quo ratiissime usi sunt auctores,
præterquam in ablative. Plaut. Bacch. Pacisci cum illa paula pecunia po-
tes. Apud Terent. paulo momento, paulo sumptu. Venu-tibi de paulo
paululum hoc tibi dabo. Plaut. Cure sc. 2. a. 1. Item paulum aliquid se-
derunt. Quintil.

Paululus, a, um, adiect. { *πυδη παῦλος* *μικρός μικρός*. GAL. Fort pen ITAL. Po-
chino. GERM. Garlein. Hist. Poquillo ANGL. Very little or small. { Liv. 1. ab Urbe. Pro paulula via magnam
mercedem Romanis esse solvendam. Idem lib. 3. Nihil primo di pessu
contemptus, equi hominesque paululi, &c. grates, distinctus &
ineptis eques.

Pauxillum. Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Si pauxillum potes contentus esse. Idem
Aut. sc. 2. a. 1. Non est verisimile pauperem pauxillum parvifacere,
qui numerum petat.

Pauxillulum, plaut. Cure. sc. 3. a. 1. Pauxillulum amare bonum est.
Terent. in *Phorm*. Etat ei de ratiuncula iampridem apud me reliquum
pauxillulum humorum.

Parus, avis, *Αργαλος* à Gaza vertitrix pani.

Parys, a, um, Exiguus, non magnus. { *πυδη παῦλος* *μικρός*. GAL. Petits
ITAL. Picciolo. GERM. Klein. HISP. Pequeno. ANGL. Little or small. {
Plin. l. 1. c. 37. Ab hisdem qui altero lumine orbis nascen-
tur, co-
clites vocabantur: qui parvis utilique, ocellæ. Idem l. 12. c. 13. Patvi
odo: is anomum, id est, pauci & imbecilli oculis. Horat. 2. Serm. sat. 6.
Neque ulla est, aut magno, aut parvo lethi fuga. Cic. 2. ae Orat. Sic
eram in parvis, aut mediocribus rebus, doctores assequi possunt, &c.
Catull. de com. Beren.

Atque ego certe cognovi à parva virgine magnanimam.

Tibul. lib. 3.

Vel parvum Ænea corpus committere flammae.

Item.

Parsque fui turbæ parva precantis idem.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Si parva iureudo est fides. Plaut. Capt. sc. 2.
a. 4. Parvam mihi apud te fidem intelligo. Idem Pseud. sc. 5. a. 1.
Omnibus parvis, magnisque miseriis præfalcior. Ibid. sc. 1. a. 3. Tibul.
lib. 4.

In hac genuit magnum decus urbis Ulyssem.

Ilic quoque sic gratus parvus labor. Ibid. Parvaque celestes pacavit
mythi: ibidem. Sucton. in August. c. 48. Ætate parvi, (i. minores.) Et
Ovid. lib. 2. Fast. Is iubet auferri parvos, &c. (i. infantes.) Item. Haud
parvo iunior. Gell. c. 2. lib. 13. ¶ Parvus pro paucio. Cels. 1. 17. c. 17. fe-
nestras aliquanto aperiunt parvum aërem recipere. Alij legunt purum.
¶ Parvum pro re minimi pretij. Plin. in *Paneg*. Nihil ante tam vulga-
re, tam parvum in Senatu agebatur, ut non laudibus principum im-
moraretur. Cic. 1. Offic. Parvi sunt foris arma, nisi est consilium domi.
¶ In parvo, usus est pro fere. Plin. l. 8. c. 33. Eminet rostrum, ut
in parvo sit haud absimile suillo.

Parvidūco, cis, Parvifacio. Cic. pro Arch. Pericula mortis parvi esse du-
cenda. Et de finib. Sed quia parvi id ducere.

Parvus, protulit Lucifer. lib. 3. Pro minimo.

Item. Vario, cinctus parvissimus.

— Igitur parvissima quanto,

Et levissima sunt, ita mobilitate fruuntur.

Parvitas, atis { *πυδη παῦλος* *μικρός μικρός*. GAL. Pe-
titesse. ITAL. Piccoleza. GERM. Die kleine. HISP. Aquella peqüinitat
quantidad. ANGL. Litleness, smailness. { Cic. de Univer. Haud hisdem
vinculis quibus ipsi erant colligati, sed talibus qua cerni non possent
propter parvitatem, &c. Gell. c. 17. lib. 7. Parvitas questionis. Et c. 1. l. 1.
Parvitates relum.

Parvulus, diminut. { *πυδη παῦλος* *μικρός μικρός*. GAL. Fort petit. ITAL. Molto
picciolo. GERM. Das klein. HISP. Muy pequeño. ANGL. Verie little or
small. { Terent. in *Eunuch*. Matris parvulum puellam dono quidam
mercator dedit. Parvula res, est nullius momenti. Idem in *Adelph*. Tam
ob parvulum tem penè ex patria, &c. Tibull. lib. 4. Nestri si parvula
euia sit tibi. Te mihi parvulum parvulo puer dedit. Plaut. Capt. sc. 4.
a. 5. Parvulum emi 10. minis. Idem Cure sc. 2. a. 14. Etiam Ego sum par-
vulus. Idem Pseud. sc. 1. a. 3. Parvula pecunia, & immanis opponuntur:
Cic. pro Comedo. Et illa fuit pecunia immanis, hæc parvula. ¶ Par-
vulus pro puerulo. Quintil. lib. 3. c. 7. Excepta parvulorum iudicia.

Parvulum adverbium. Plin. Epist. 170. Nam parvulum differat patia: is ad-
versa, an expectes, id est minimum. Hinc etiam paucus, *παῦλος*, à quod
Pauculus, & pauxillus.

¶ Minori, & hoc minus, comparativum à parvus. { *παῦλος*. GAL.
Moindre. ITAL. Minore. GERM. Kleiner/minder. HISP. Minor. ANGL.
Less. { Ovid. 2. de Arte.

Non minor est virtus, quam querere, parta tueri.

Idem 13. Metam. Pugnacio sapiente minorem esse. Et,

Culpa mea est, ipso indice, morte minor.

Idem Eleg. 2. lib. 1. Trist.

Ingeniisque minor laude ferere mei.

Idem Eleg. 1. lib. 1.

Et sunt notitia multa minora tua.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Et quemque minor nobilitate ferre est.

Idem Eleg. 5. lib. 3. Trist. ¶ Minoris emere, conducere. Vide infra illa
Minus. ¶ Interdum idem est quod iunior, præsentim si addatur abla-
tivus natu, annis, ætate, Cic. de Aric. Tu verò perge Læli: pro hoc
enim, qui minor est natu, iure meo respondeo. Idem 4. Veri Ne quis
minor quot annis minorem natu. ¶ Interdum absolutè ac nullo adie-
cio nomine, triginta annis natu. Ter. in *Eunuch*. Sed video herilem
filium minorem huc advenire.

¶ ego maiores, sic me colvere minores.

Ovid. Eleg. vit. lib. 4. Trist. Meo minore quid sit factum filio. Plaut.
Capt. sc. 1. a. 5. Herus minor. Vide Herus. Minore nusquam bene sui
dispensatio. Idem Men. sc. 2. a. 5.

Minnus, a, um, superl. à parvus. { *παῦλον* halkatán. idōz̄. GAL.
Moindre de tous, tres petit. ITAL. Piccolino, minimo. GERM. Das kleinste
oder minderst. HISP. Poquillo. ANGL. Least of all. { Cic. 3. Offic. ex misis
eliger

eligere minima optinet. Plaut. Aul. Accessit animus ad meam sententiam. Quām minimō sumptū filiam, ut nuptū darem.

— Minimā bene currit ad aetram;

Ovid. Eleg. 9. lib. 1. Trist. Ante omnes minimi mortales pretij, Plaut. Asin. sc. 2. a. 3. Subdoli ac minimi pretij, idem Men. sc. 2. a. 3. Ratūscime esse hominem omnium minimi pretij idem Milit. sc. 6. a. 2. Item Deos minimi facit. Idem Pseud. sc. 3. a. 1.

Districtus minima nec tamen ille nota.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Est quoque non minimum vires afferre recentes.

Idem Eleg. 6. lib. 6. Trist. ¶ Minimus natu. Liv. 2. ab Urb. Minimus quisque natu patrum. Interdum sine ablative natu. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 3. Interminatus est à minimo ad maximum.

Minimē adverb. negandi. Nullo modo. § ἡτοί μή λοιπόν τε, οὐδεποτέ δηλώσατε. GAL. Nullement. ITAL. Per niente. GERM. Gar nichtswäggs.

HISP. En ninguna manera. ANGL. Nowise, no. ¶ Plaut. Men. sc. 7. a. 5. Tecum ibo domum? Minimē. Seneca c. 16. de consol. ad Helv. Vno nomine eratis? Minimē Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Etiāmne unguentis ungendam cehles? Minimē. Cic. de Amic. Turpis enim excusatio est, & minimē admittenda, cūm in cæteris peccatis, tum si quis contra rem publicam se amici causa fecisse fateatur. ¶ Minimē gentian, Vhementius negantis est, ut quum quis velit significare quippiam omnium gentium iudicio minimē esse faciendum, νηστεύωνται. GAL.

Nullement. ITAL. Per niente, in niuna maniera, à n'un modo. GERM. Ganz und gar nicht, in keinem woch noch woeg. HISP. No a juyzo de todos. ¶ Alij censem vocem Gentium redundare, itaque dici, ut Vbi que gentium pro ubique, Nusquam gentium, pro nusquam. ¶ Minimē pro minimū. Senec. cap. 16. de consol. ad Helv. Nullus affectus servit: minimē verò is, qui ex dolore nascitur, (i. minimum.) Vide aliud exemplum in sequenti dictione ē Colum.

Minimum, Superlativus est à Parum, adverbium quantitatis. § λιγότερον. GAL. tres peu. A tout le moins, pour le moins. IT. Pochissimamente per lo meno, al meno. GERM. Ganz roenig. HISP. A lomenos. ANGL. At the least. Minimē verò negatio est, quasi nequaquam νηστεύω, ut Minimū doctus, cuius est minima eruditio: ut, Minimē doctus, qui prorsus est indoctus. Plus enim est Minimē, quām non. Cic. lib. 1. Offic.

Minimēque artes hæc probandæ quæ ministra sunt voluptatum. ¶ Minimum ad minus, ut minimum τε λιγότερον. Varro Harum singula genera minimum in binas species dividi possunt. Quæ ratio eadem est adverbij, Minimē Col. lib. 1. Lata bubilia esse oportebit pedes decem, vel minime novem, quæ mensura & ad procumbendum pecori, & ingario ad circumfundendum, laxa ministeria præbeat. Minimum item, substantivum. Cic. de Amic. Quod si ita esset, ut quisque va-

letudinis minimum in se arbitaretur, ita ad amicitiam esset aptissimum. Ibidem, Itaque ut quisque minimum firmatatis habeat minimum virium, ita amicitias appetere maximē. Minimum absuit. Suet. in August. cap. 14. Minimum fortunæ permitte. Idem in Tib. cap. 19.

Minimopere, dixerunt veteres, uti Maximopere Licinius apud Prisc. Neu minimopere milites quietos volebant esse.

Minūs, oīs, Compar. à Parvum, neuterius genetivis, sicut Minor masc. & fœm. § ἥττος, ἥττην. GAL. Moindre, moins. IT AL. Minore, meno. GERM. Minder. HISP. Menor, Menos. ANGL. Lesser. ¶ Aliquando vim comparandi habet à Parvum, non à parvum deductum: ut minus speci in dies adversarij habent. Idem positivo adiunctum, contraria significationis comparisonem habet: ut Minus stultus, id est, prudenter, Minus prudens, id est, stultior. Terent. in Eunuch. Hoc nemō fuit minus ineptus, id est, aptior. Haud tantillo minus potare, Plaut. Most. sc. 1. a. 3. Obscurio ne minus mihi imperes, quām cūm ser-

vus tuus fui. Idem Men. sc. 7. a. 5.

Nec minus est isto Tenuer patruelis Achilli.

Ovid. 13. Metam. Tuāne illa causa potabit minus? (subauditur nihil) Plaut. Men. sc. .... a. 5. Plus aut minus quām opus erat dixeram, ut spacio fieret. Ibid. sc. 2. a. 4. Quo minus dixi, quām volui animum adver-

tas eō magis. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Si exoptem tibi quantum dignus, minus nihil est (hyperbole in extenuando.) Idem Pseud. sc. 2. a. 4.

Minus audiens dicto. Quintilian. Eheu cum illi plus (mali) minusve (boni) ei feci, quām æquè fuit. Plaut. Capt. sc. 3. a. 5. Minus valeas. Idem in Amph. Minus quām æquum erat feci. Idem Aul. sc. 2. a. 3. ¶ Fre-

quenter accipitur pro non, præsentim coniunctum cum hac particula-

sin, & cum quo: ut, Sin minus, idem est quod si verò non, Quo

minus, hoc est, ut non. ¶ Minus quindecim anni sunt. Idem in

Trin. Minus quindecim dies sunt, quod pro his ædibus minus qua-

draginta Accepisti à Callicle. Liv. Minus duo millia hominum effu-

gerunt. Minoris vendere aliquid pro Minoris pretio. Cic. 3. Offic. Ut

si minoris quām potuisse, vendidisset. Minore pro minoris. Idem

ad Attic. lib. 1. cap. 7. Nam à Cæcilio propinquai minore centesimalis

nūnūmō moveare non possunt. ¶ Minimo em. Plaut. in Epid. Quanti

em̄i potest? minimo.

Minuscūlūs, la. Ium. dimin. à Minus. § ἥττατος. GAL. Un peu plus pe-

tit, plus petit. ITAL. Minoretto. GERM. Gar klein. HISP. Cosa un poco menor. ANGL. Little ora. Little less. ¶ Varr. Ex hoc aviatio, ut sumantur

idoneæ, excludantur in minuscūlūm aviatiū. Ad eundem modum,

Minuscūla epistola, Minuscūla villa. Plaut. Amph. Si minuscūlo di-

gitō increpuerint fortes, hac tegula Tuom diminuam Caput. Cic. ad

Quint. fratr. Rescripsi epistola maximæ, audi nunc de minuscūla. Idem

ad Attic. Scribis enim esse rumores me ad lacum quod habeo ven-

diturum; minuscūlam verò villam utique Quinto traditum. Gell.

c. 1. lib. 4. Minuscūli porculi.

Paryphe. Gl. παρυφή, præclava, prætexta, hoc præclavium. Propriè est aliquidate extum.

Parysatis, παρυψάτη Xenoph. Plutarch. Cyri filia, & Artaxerxis mater.

Pascōlūs, ut inquit Nonius, Sacculus est ex alata factus. Plaut. in Rsd.

Præterea centum denaria Philippea in pascōlo seorsus. Lucil. Pascō-

Ium, ue & alata m.

Pascōlū, neut. gen. πασχάλη πασχάλη. GERM. Oster. ANGL. Easter.

Ausonius, Nos etiam primis saecūlo post Pascōlū diebus. Quod plane

nomen Hebreum esse, ac transitum signare docet Hieronymus, sic inquiens, Pascha quod Hebreicè dicitur Phasæ, non à passione (ut ple- rique arbitrantur,) sed à transitu nominatur, eo quod exterminator videns sanguinem in foribus Israëlitarum, peit transierit; nec percusserit eos. Quidam ex recentioribus genitivum Paschatis esseunt, manifesto eriore, quum sola Graeca verba in ma terminata, a prima persona τε πασχειμόρφη = αγνώστη derivata, in atis mittant genitivum.

Paschalicus, qui libenter festum colit. L. g. b.

Paschalis, e, ad pascha pertinens.

Paschaliūm, πασχάλιον, canon de celebrando paschate.

Paschienus, pathicus. πασχίας.

Paschillus, vates ridiculus Romæ, seu statua nota. Pasquino, Ital.

Pasco, is, pavi, paschū, Vescor, comedo. § תְּרַבָּה rahāb. מִלְמָאָה GAL. Paschre, repaire. ITA. Pascer, mangiare. GERM. Sich weiden. HISP. Apacentar el ganado, comer. ANGL. To feede, to nourish, to beast pasture. ¶ Cicero Epist. ad Attic. lib. 1. Sed heus tu, quid cogitas infelicitatis: lancibus & splendidissimis canistris, non olusculis nos soles pascer. Plaut. Asin. sc. 1. a. 3. Opilio, qui pascit alienas oves. Tibull. lib. 4.

Cuique pecus denso pascebant agmine colles.

Plaut. Most. sc. 1. a. 1. Amicas emite, pascite parasitos. QU. Panem non edi, & aquam bibo, Pasce, & redde quod debes. (pro, ale te,) Virg. 3. Eclog.

— pascentes servabat Tityrus hædos.

Ovid. 4. Metam.

Mille greges illi, totidemque armenta per herbas

Pascebant.

¶ Quandoque construitur cum accusativo. Idem 2. Fast.

Pavit ovis pratum, verbenas improba carpit.

In hac significatione etiam sumitur Pasco verbum, de quo in sequenti dictione dicemus. ¶ aliquando Pasco verbum est activum, idem significans quod cibum præbere. επικειμενον, & quasi cibo saginare: & sic dicimus, Herba pascit equum, & pasco equum herba, Virg. 3. Georg.

Veloce Spartæ catulos, acrēmque molossum

Pasce sero pingui.

Plaut. in Merc. Nam ædepol equidem mi senex, non didici baiulare. Nec pecus rui pascente, neque pueros nutricare Cic. 1. de divin. Qui quum propter paupertatem suos puer pasceret. Idem quod coerco. Fest. Pasco lingua in sacrificiis dicebatur, id est, coerco, continuo, taceto: Hæc significatio nota est in verbo compesco, id est, coerco. ¶ Per translationem pro Delectacis inā. Virg. 1. Aeneid.

— atque animum pictura pascit innui.

Sic Pascer oculos, est visu alicuius rei gratæ eos oblectare. Terent. in Phorm. Restabat aliud nihil nisi oculos pasceret. Senec. Epist. 59. Pascer oculos, ut dici solet. ¶ Interdum pro Fovere, aleo. Virg. 3. Georg.

Et qualem infelix amisit Mantua campum

Pascentem niveos herboſo flumine cygnos.

Iuvenal. Satyr 3.

— quot pascit servos, tot possidet agri Ingera.

Huius composita sunt Compasco, Depasco, Dispasco, Expasco, Perpasco. Vide suis locis.

Pascōr, eris, deponens, Comedo, edo, vescor. § תְּרַבָּה rahāb בְּבָבָר achāl. מִלְמָאָה GAL. Paschre, se repaire, manger. ITAL. Mangiare. GERM. Weiden. HISP. Comer, pacer el ganado. ANGL. To feede us beastes do. ¶ Virg. 3. Georg.

Pascuntur verò sylvas, & summa Lycais,

Horrentesque rubos, & amantes ardua dumos.

Idem ibid.

Pascitur in magna sylva formosa invencia

Hinc composita, Depascor. § תְּרַבָּה rahāb בְּבָבָר achāl מִלְמָאָה. GAL. Repas.

Luxuriem segetum tenera depascit in herba.

Impascor. Intus pasco, επικειμενον. Colum. lib. 2. Neque suem velimus impaci pratum, quoniam iostro suffodiāt & cespites exciter. ¶ Pascer ponitur quoque passivè, & tunc ablative iungitur. Cicero pro Sest. Aut qui propter insitum quandam animi furorem discordis civium, & seditione pascantur. Idem in Pisonem, His ego rebus pascor, his delector, his perfruo, &c. Seneca c. 1. de consol. ad Mart. Ipsa acerbitas hæc vitia pascuntur (id est, aluntur, nutriuntur. GAL. Sont nourris, alimentez, & entretenus.

Pascito, as, Frequentativum à Pasco. § ἀγρίπη. GAL. Repaire, paistre.

ITAL. Pascolare. GERM. Stäts oder ost weiden. HISP. Apacentado. ANGL. Feade, pastured. ¶ Cicero pro Cluent. Ut etiam bestiae fame dominante, plerumque ad eum locum, ubi pastæ aliquando sint, revertantur. Virg. 3. Eclog.

Pastūs, a, um particip. à Pasco, Saturatus, § תְּרַבָּה rahāb. omotēs. GAL. Rep. IAL. Pasciuto. GERM. Servidet. HISP. Apacentado. ANGL. Feade, pastured.

Frigida Daphni boues ad flumina.

GAL. Pasturage. ITAL. Pastura. GERM. Ein weid/düngung oder fütterung. HISP. Apacentamiento. ANGL. Feeding, meet, pasturing. ¶ Gell. lib. 2. c. 29. Alia luce orta, avis in pastum profecta est. Virg. 4. Georg.

rursus eadem

Vesper ubi è pastu tandem decidere campus

Admonuit, tum testa petunt, tum corpora curant.

Idem ibid.

Vesper ubi è pastu vitulos ad testa rediuit.

Cic. 1. Offic. Principio generi animalium omni est à natura tributum, ut se, vitam, corpūque tueatur, declinéque ea quæ ei nocturna vivent, quæque sint ad vivendum necessaria inquirat, & parer, ut pastum, ut alia eiusdem generis.

Pallio, nis, verbale est à Pasco, Pasendi actus. § תְּרַבָּה rahāb מִלְמָאָה mirbeh.

mirheb yowé. GAL. Pasture, pasturage. ITA. Pastura. GERM. Weidung. Hisp. *Apacentamiento. ANG. Feeding, pasturing. Varr. 2. de rer. rust. c. 10. Qui pascunt in saltibus, greges cogere oportet, in passione diem totum esse. Accipitur etiam pro ipso pecudum alimento. Cic. pro lege Maul. Asia vero tam opima est & fertilis, ut & ubertate agrorum & varietate fructuum, & magnitudine pastionis & multitudine ea: um rerum quae exportantur, facile omnibus terris antecellat. Valla lib. 4. Pastio videtur significare cibum, sed tamen potius ad alimenta pecudum pertinet, quae pasci dicimus: quanqua in natura significat ipsam actionem pascendi: nunc frequentius cibum. Col. lib. 1. in prafat. Procuratoris veid, & subulci diversa professio diversae pastiones. Varr. 1. 5. c. 2. Duo sunt genera pastionum unum agerite in quo sunt pecuaria: alterum villaticum in quo sunt gallinæ, columbae, apes, & cetera quae in villa solent pasci, seu in ornithonibus, id est aviariis, quaevis aliis altiles, gallinæ, columbae, pavones, anseres, anates, seu in leporariis ut lepores, cuniculi, apri, glires, cochleæ, seu in piscinis ut murenæ, nulli, Lucij, Cyprini, &c. de quibus ille t. lib. 3.*

pascuus, a. um, quod pastui aptum est. ιουγδίνος. GAL. Qui sert de pasturage. ITA. Abondante di pascoli, pascolativo. GERM. Zu weid füglich. Hisp. Campo ò cosa que se pase. ANG. That serveth to feede cattle. unde Paulus Sylvam palmarum appellat, quae est pascuis pecudum destinata Plaut. in Truc. Non arvus hic qui arari soleat, sed pascuus est ager. Lucret. lib. 1.

Sive quod induit terra bonitate volebant

Pandere agros pinguis, & pascua reddere rura.

hoc est, colere, ut apta essent pascendis alimentis.

Pascuum, i. à quo plurale, pascua, orum. In quibus pecudes pascuntur, sive ager pascuus sit, sive pratum, sive mons, aut collis. מִרְחֵבָה mirhēb. יַתְרֻמָּה yārūmā. GAL. Pasturage, ou pastis, herbage. ITA. Pascolo. GERM. Ein weid / ein ort da mann das vych weider / ein alpweid. Hisp. Cosa que se pase. ANG. A pasture or place where beastes feede. Col. lib. 8. In eo rute quod pascuo caret, contineri potest, exiguo, & qualicunque pabulo contentus. Idem lib. 8. c. 14. Esuriens mitatur in pascuum ibidem c. 3. Nec tamen ulla tam blanda sunt pabula, aut etiam pascua, quoium gratia non exolescat usu continuo. Hebo sa pascua. Ovid. 1. Metam. Leta pascua. Horat. 4. Carm. Ode 4. Pa scua, (inquit Plin. lib. 1. 8. c. 3.) in Censoris tabulis dicebantur omnia ex quibus populus redditus haberet, quia dia hoc solu rectigal fuerat. Pascualis, cum diligentia nutritus. Gloss. Arabicol.

Pascuinum, census qui pro pascuis solvit, ut agrarium pro ag. is. Pascaliæ Oves & gallinæ dicuntur, quæ passim pascuntur: à paico, sive à pascuis, quasi pascuales. ονσοι. GAL. Qui repaissent ꝑ. là. ITA. Che pascalano quâ ꝑ. là. GER. Das hin vñnd här weidet / veid vych. Hisp. Cosas de pasto. ANG. Sheep and hennes or other beastes that feedeth hither and thither. Lucil. Pascali pecore, ac montano hirco atque soloce, festus.

Pastor, is, cui pascendi pecus cura mandata est: vox sibi repetita apud Varr. Catonem, Columell. רְחוּב rohēb. ταύπλον tauplōn. GAL. Pasteur, berger. ITA. Pastore. GERM. Ein hirt. Hisp. Pastor. ANG. A sheepheard, a keeper of cattle. Cic. pro Flacco. O pastores nescio quos cupidos litterarum. Virg. 3. Georg.

desertaque regna

Pastorum & longè saltus, lateque vagantes;

Iuv. Sæyr. 11.

Pastoris duri est hic filius, illi bimuli.

Pastoralis, e. quod est pastoris, vel quod ad pastorem pertinet. ιων. ρηπτικός. GAL. De pasteur. ITA. Pastorale. GERM. Des hirten. Hisp. Cosa perteneciente a pastor. ANG. Pertaining to a sheep heard or keeper of cattle. ut Pastoralis cura. pastorale officium. Varr. Tertio gradu à vita pastorali ad agriculturam descendunt. Cic. 1. de div. At ille Romuli auguratus pastoralis, non urbanus fuit, nec sicut ad oportiones imperitorum. Virg. 7. Eneid.

Et pastoralem præixa cuspide mytum.

Colum. lib. 6. c. 23. Ad quem satra pabulo libenter recurrunt, quem pastorali signo quasi receptui canitur. Ovid. 2. Fast.

Romulus & frater, pastoralisque juventus

Solibus & campo corpora nuda dabant.

Pastoriūs, a. um, Pastorialis. ιωνικός, βοτηνός. GAL. De Pasteur, de pasturage. ITA. De pastore pastorali. GERM. Hirtsch/ eines hirten. Hisp. Cosa perteneciente à pastor, pastoral. ANG. Of a sheepheard or keeper of cattle. Varr. lib. 1. de rer. rust. cap. 2. Quam homines pastoritiam vitam agerent, neque sciunt etiam arata terram. Cic. ad Attic. lib. 1. Itaque & ludis, & gladiatoriibus mirandas εἰωνυγρίας sine ulla pastoritia fistula auferemus. Idem pro Calio, Fera quedam sodalitas, & planè pastoritia, atque agrestis germanorum Lupercorum.

Pastoriūs, a. um, quod ad pastorem pertinet. ιωνικός. GAL. Appartenant à pasteur. ITA. Cio che s'apartiene à pastore. GERM. Dem hirten zugehörig. Hisp. Cosa perteneciente à pastor. ANG. Belonging to a sheepheard or keeper of cattle. Varr. lib. 2. de rer. rust. An ea quæ t. ia hinc dixisti mihi de pastoria re. Ovid. 2. Metam.

Illud erat tempus, quo te pastoria pellis

Texit: onusque fuit baculus sylvestris oliva.

Sibila pastoria. Idem 11. Metam.

Pasiphæ, per quatuor syllabas, πασιφάη. Filia Solis, & uxor Minois regis Crete, quam fabulæ ferunt Tauri amore captam fuisse, Dædalique opera, qui lignæ eam vaccæ inclusit, voti compotem factam. Minotaurum peperisse, media parte hominem, reliqua taurum referentem, quod monstrum postea in Crete labyintho Theseus dicitur interfecisse. Ariadnes ope adjutus. Servius Minois scribae fuisse tradit nomine Taurum, cum quo Pasiphæ mutuo ejus amore captæ, in Dæda li ædibus concubuit. de hac Virg. Eclog.

Et fortunatam, si nunquam armenta fuissent

Pasiphæ, nivei solatur amore juvenci.

Hinc adject. Pasiphæsus πασιφάης. Ovid. 15. Metam.

me Pasiphæia quondam

Calpini Pars II.

Tentatum frastra, &c.

id est, Phædra que Pasiphæa fuit filia ex Minoë. De hac Pasiphæa. Sueton. in Nerone cap. 12. At de Pasiphæa falso, & unde dicta, & quæ Pasiphæa, (alia à Minois uxore,) Plutarch. in Agide. Patis, iteles, πατίς, ιαντίς, insignis statuarius fuit, & artis plasticæ peritissimus: de quo vide Plin. lib. 3. 5. c. 12.

Pasiphæe, πασιφέη, Vna ex tribus Gratiis, quæ alijs Euphrosyne vocat. Stat.

Pasi. höē, πασιφή, nomen est nymphæ marinæ, Neici & Doridis filie, autor Hesiod. in Theog.

Pasitigris, Τιγις annis appellatur, ea in parte qua duo ejus alvei, conflunt. Plin. lib. 6. cap. 27. Tigiis circa Seleuciam Babyloniam cxxxv. m. pass. divisus in alveos duos: altero Meridiem ac Seleuciam petit, Mesenem profundens: a terro ad Septentrionem flexus, ejusdem gentis tergo, Campos Cauchas secat. Vbi remeaveat aquæ, pasitigris appellatur.

Pallagium locus, per quem transitur: item licentia transeundi: & tributum quod solvit pro via transitu, ab iis qui iter faciunt. Vox barbara in leg. Neap. Ital. passagis, Gall. passage, est transitus passare Ital. Gall. πάσσειν. Germ. passire, est transire, passum faciendo. Est enī à passus ein schritt.

Passagerius, qui passagiis praest.

Passa πάσσα. opis. Gloss. lege Passer.

Passacriatum, πάσσα, Gloss. lege Vas aquarium.

Passeiæ fucus, aliter Cullistruthix.

Passalūs, πάσσαλος, & Achenon Cercopes fuere filii Sennoni dis mulieris fatidice, qui cum nullo non injuria: um genere in obvium quemque debaccharentur, à matre admoniti sunt ut sibi à Melampygo caverent. Evenit deinde ut Hercules sub arbore quadam dormieret armis in eandem reclinatis. Accederunt Cercopes fratres, cùmque dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus infidias sentiens, correptos ac vincitos, de clava suspendit leporum ritus & ad eum modum gestabat. Pendentes ita capitibus deorsum demissis, posticum Herculis nigris pilis horridum atque hispidum intauit, non Lydorum more leve ac depilatum, materni moniti memorares, ea de re inter se confabulabantur. Quod simul ac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solitus, vinculis eos liberatos dimisit.

PASSER, is. Avis est vulgo nota, quam noianulli à patiendo dictato putant, quod mobum caducū patiatur. ινδικός. τιππόρ. spes. GAL. Passereau, πασσέρ. ITA. Passera. GERM. Ein spannoder (perling. Hisp. El gorron. ANG. A sparrow. Plin. lib. 10. cap. 36. Cont. à passer minimum vite, cui salacitas par: maies negantur anno diutius durare, argumento, quia nulla veis initio apparet nigrudo in rostro quæ ab æstate incipit. Fœminis longiusculum spatium. Cicer. 1. de divin. Calchas ex passerum numero belli Trojani annos auguratus est. Horat. 2. Serm. Sæyr. 8.

quam passeris atque

Inquistata mihi porrexeris ili arborib.

Passer marinus, stratiocamelus, quod mari ex Africa in Italiani advenient. Plaut. Vola curriculo: istud marinus passer in circu solet. Est passer nomen pisces marini, ex genere pelamidum, ut ait Plin. lib. 32. c. 11. φίλα. Est præterea passer loci nomen non procul à Tercina, Martial. Epigr. 42. lib. 6. Non mollis Sinuella, fervidique F. tus Passeris, an superbus Auxur. Passer solitarius, spes. ορνιθος, Avis aliquanto grandior passeris, ac subnigrior, sola per domorum culmina incedens cantu suavis. Sipontinus.

Passerculus, diminutivum. ιππιον. GAL. Petit passereau. ITA. Picciolo passero. GERM. Ein spälein. Hisp. Pequeno gorron. ANG. A little sparrow. Plaut. in Asin sc. 3. a. 3. Dic igitur me tuum passerculum, gallinam, coturnicem. Cic. 2. de divin. Cur autem de passerculis conjecturam fecit, in quibus nullum erat monstrum, &c.

Passericæ, Cotes sunt, quæ trans Alpes inveniuntur aqua aciem trahentes. Plin. lib. 36. c. 22. Repertæ sunt in Italia aqua trahentes aciem acerrimo effectu, neenon & trans Alpes, quas Passericæ vocant.

Passim, adverbium, à passu. Passim, veluti per singulos passus, omni loco. ιντερ, οικτεροπόδας, ιδελος. GAL. Par tout de sous costez. ITAL. Tutta, quâ, là. GER. Hin vñnd här / allenhalben. Hisp. De passo en passo.

ANG. Here and there, mingledglie. Vbique dicitur de eo loco in quo nullum est intervallum: it. Hæba est in prato ubique, gressu vero passim pascitur, quia aliquid intervalli est inter pécudem & pécudem, non inter herbam & herbam. Cic. pro Fontio. Hi cont. à vagantur leti, atque erecti passim toto foio. Sed hæc sèpè confunduntur. Huius (æti) & contextus passim fluit igneus æter. Item, Gelidas passim dissestus in alpes. Tib. 1. 4. Lastantius usus est pro undique, παντοχείον. Constituit asylum, eò passim cōfugerunt ex finitimis locis. Pro nullo aut loci aut personæ discrimine, & ut cuique libet. Virg. 5. Eneid.

Passim in littore sicco

Corpora curamus,

id est, ut quisque vult, sive indifferenter. Pro ubique, παντοχείον, παντοχείον. Laetanius. Creditur ei passim tanquam cognitæ veritati.

Patum, i. Vini dulcis genus, quod ex uvis passu exprimitur. ινδικός. GAL. Du vin cuit, vin doux. ITAL. Sapa. GERM. Süßer Wein aus mehreren gemischt. Hisp. Vino bastardo de uvas passas. ANG. Sod den or socer wine. Vix autem passa ea dicitur, quæ ad solem suspendit, ut majorem contrahat dulcedinem. Plaut. Psued sc. 4. a. 2. Dulce promat mirthina, passum defrumentum. Gell. c. 23. lib. 10. passum bibebant mulieres. Quomodo autem sicut passum docet Colum. lib. 12. c. 32. Vix (inquit) præcoquam benè maturam legit, acina arida, aut vitiosa rejicit, & furcas vel palos quæ cannas sustineant, inter quaternos pedes figito, & perticis jugato. Tum insuper cannas ponito, & in sole pandito uvas, & noctibus tegito ne irrorentur. Quum deinde exaucerint, acina decerpita, & in doliam, aut & in seriam cōjicio: cōdē multum quæ noctuum, sic ut grana submersa sint, adjicito. Vbi combiberint uvae, sequit implerent, sexto die in fiscellam conseruo, & prælo premito, passumque tollito. Passum secunda iun., quod siebat post passum, brisa multo madefacta. Colum. Ibid. Postea vinacos calcato,

adjecto recentissimo musto, quod ex aliis uvis factum fuerit, quas per triduum insolaveris, tum permisceto, & subactam brisam præ subjicio, passimque secundarium statim vasis oblinitis includito. ¶ Passum aliquando idem est quod siccum & rugosum. Plaut. in Stich. In portum vento secundo, velo passo pervenit, id est, laxo & rugoso. Unde & uva passa dicta est, quod sit rugis implicata. Item hinc dicuntur passi senes. Lucil. Satyr. 9.

Rugos passaque senes eadem omnia quarunt.

Ex Nonio.

Passus, à verbo Patior, vide Patior.

Passus, à Pando, dis, vide Pando.

Passus.us, propriè est extensio pedum progrediendo. { τύχα παθάδη τύχα
mitschädh. Sörg. GAL. Un pas. ITA. Passo. GERM. Ein tritt oder schritt.
HISP. Passo, passada, tendida de cinco pies. ANGL. A pace in going, a step-
pe. } Virg. 2. Aeneid.

— sequiturque patrem non passibus equis.

Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist.

Seneclus

Qua strepitum passu non faciente venit.

Idem Eleg. ult lib. 4. Trist.

Interea tacito passu labentibus annis, &c.

¶ Dicitur præterea passus mensura duorum pedum, & semissis: à passis, hoc est extensis pedibus. Tantum enim ferè in progrediendo spatij est inter digitos prioris pedis & calcaneum posterioris. Hic autem passus minor, vel passus simplex dicitur, à nonnullis etiam gressus. ¶ Passus autem major, qui & passus Geometricus dicitur, quod eo præcipue Geometræ utantur constat ex quinque pedibus, hoc est, ex passu minore geminato. Ex hoc passu constare milliaria dicuntur: quē uno nomine, quoties passus mentio apud scriptores veteres occurrit, Geometricum passum accipere debemus. Plin. lib. 11. cap. 7. Apes operantur inter sexaginta passus. Vide Cosmographiam Appiani.

Pasta, massa. Italica vox, Gall. pasta.

Pasta regia, mazapanis, id est, pasta insignis,

Pastas, adis, μαζαπές, thalamus.

Pastazies, panes dulcarij. L. g. b.

Pastile, ultimus anni dies. Suid.

PASTILLUM, neut. gen. (sicut docet Festus) genus libi rotundi quo uterunt in sacris.

Pastillæ, est massula cuiuscunque materiæ in formam panis partui. Et ego zion. GAL. Trochisque. ITAL. Pastello. GERM. Ein kugelin oder tafelin als man in den apotecken hat zur arzney förmlich / die man wider gezeissen kan. HISP. Panzillo, trochisco. ANGL. Pomanders or other lyk srozet balles, washing balles. } Diminutivum videtur à pasta, quamvis fiat mutatio generis. Festus à pane deducit. Hinc pastilli medicinales, & qui odoris gratia conficiuntur, Horat. 1. Serm. Satyr. 2. Pastillos Rusillus olet, Gorgonius hircum. Græcè trochisci dicuntur ab orbiculari forma. Pastilli (inquit Celsus lib. 5. cap. 17.) medicis arida sunt medicamenta, contrita humore non pingui, aut vino, vel aceto incocta, quæ à coctione inaruerunt: quæ quoties usus poscit, subinde ejusdem generis humore diluuntur: deinde vulneribus illumnuntur, nō autem imponuntur ut emplastra. Pl. lib. 33. c. 6. Quod ubi subsedit, flos intelligitur, ac linteolo interposito, in sole siccatur, non ut peratescat: iterumque in mortario teritur, & in pastillos dividitur.

Pastillicarē, & patulicare, In formam pastilli redigere. Vnde Hermol.

Barb. in Censura Pliniana.

Pastinacæ, genus radicis, virtutis calidæ. ξερφυλι. GAL. Pastenade. ITA. Pastinaca. GER. Pasteney. HIS. Canaboria. ANGL. A pastene or carret. Hujus dux sunt species, agrestis quam Græci propriè vocant σωλασφία. GAL. Des paniers. Altera hortensis, quam iidem paucis literis immutatis vocant Pastenades. Plin. lib. 39. cap. 5. & Diosc. lib. 3. c. 57. & 81. Item pastinaca, pescis venenatus ex planorum genere, ητρυγόν. Plin. lib. 9. c. 42. Nā pastinaca latrocinatur ex occulto transentes radio (quod telum est ei) figens. Argumenta solertiae hujus, quod tardissimi piscium hi mugilem velocissimum omnium habentes in ventre reperiantur. Celsus lib. 6. cap. 9. Et plani pescis quem nostri pastinacam, Græci τροφή vocant, aculeus torretur.

PASTINUM, i. Instrumentum fossorium vineaticum. { טְעִינָה matodér. τὸ σκαψεῖον. GAL. Une houïe de vigneron. ITA. Forcello di ferro. GERM. Ein Karst. HIS. El açaôdo, ò el açaon. ANGL. A dibble to set herbes in a garden. } Colum. lib. 3. cap. 18. Ferramentum bifurcum esse ait, quo semina panguntur. Palladius accipit pro pastinato, hoc est, pro terra pastinatione renovata, Pastinum fieri nunc tempus est. Mensura pastini hac est, in tabula quadrata jugerali, ut centeni, octogeni pedes per singula latera dirigantur.

Pastino, as, are. Est agrum fodere. { τὴν ἡδήρα βαλασφοφῆ. GAL. Hoiser. ITAL. Zappare. GER. Hacken mit einem Karst. HIS. Cavar viñas ò arboles. ANGL. To de lue in garden. } Col. lib. 3. c. 13. Tum in terram bene pastinatum, & ste coratam rectum sartmentum defigito. Hujus compositum est, Repastino, as. Repastinari dicebant veteres vineas quæ refodiebantur. Hæc enim propria appellatio testibilis vineti erat: nunc antiquitatis imprudens consuetudo quicquid emoti soli vineis preparatur, repastinatum vocant. Vnde quidam Repastinari agrum dicunt cuius natura fodiendo mutatur. Plin. lib. 19. Præcipius fit caulis sapore ac magnitudine, primum omnium, si in repastinato seras. Hinc repastinatio, pro renovatione quandoque capitur.

Pastinatio, nis. { βαλασφία. GAL. Houement. ITAL. Il zappare. GERM. Hackung/oder vmbherührung mitt dem Karst. HIS. A quella obra de cavar viñas ò arboles. ANGL. A deluing. } Col. lib. 3. c. 12. Quibus omnibus diligenter exploratis, tum pastinationem suscipiemus.

Pastinatus, us, ipsa pastinatio. βαλασφία. Plin. lib. 17. c. 30. Alba populus securit bipedaneo pestinatu.

Pastinatör, is. { τὴν ἡδήρα. οκτώληψ. GAL. Hoiseur. ITAL. Zappatore. GER. Ein hacker. HIS. Cavador de viñas ò arboles. ANGL. A delue. } Co. lib. 3. c. 13. Nam duas regulas ejus latitudinis, qua pastinator sulcum factus est, in speciem Græcæ literæ X. deuilibimus.

Pastinatum, i. Solum fossione renovatum. { τὴν ἡδήρα. τὸ ισχυρόπον. GAL. Hoisé & labouré. ITAL. Campo zappato. GERM. Das embgehackt/

HISP. Campo cavado. ANGL. A place that is delued. } Col. lib. 4. c. 4. Facta in pastinato scrobe. Idem lib. 3. c. 3. Et adhuc tamen sic computavimus, quasi nullæ sint viviradices quæ de pastinato eximantur.

Pastilio, Pastus, vide Pasco.

Pastomis, idis, μασόμις. ANGL. Barnacles an instrument, feet on the nose unruly horses. } Instrumentum ferreum, ligneum quod ad cohíbadam equorum tenaciam naribus vel morsui imponitur. Lucil. Pastomides huic de naribus ingentes pendent.

Pastophori, μασόφοροι, Pastophori domicilium. Apud Esdras sic lo- gitur, Exurgens Elsdras in pastophorium Ionathæ, & hospitatus illic, non gustavit panem, nec bibit aquam. Hieronym. in Iesaiam, Pasto- phorium est thalamus, in quo habitat præpositus templi. Et in lib. Machab. Videunt sanctificationem desertani, & altare profanatum, & portas exustas, & in atris virgulta nata sicut in saltu, vel in montibus & pastophoria diruta. Dicitur autem pastophorium, μασόφοροι φίγαι. Pastos autem Græcis modò pallium sacerdotale significat, modò thalamum nuptiale, nonnunquam etiam convivij locum in quo sacerdotes solent epulari.

Pastor, Pastoralis Pastorius, Pastorius, & Pastus, vide Pasco.

Pastorium, alvium templi. Ego aulaum.

Pataci, ματακη, simulacra deorum, quæ in pupibus navium statuuntur, vox Phœnicia.

Patagium, ij, ματακη, Aurea chlamys, quæ pretiosis tunicis superinduit solet, & qui ita induit sunt Patagiati dicuntur. Et patagiarij qui hujusmodi vestes conficiunt Plaut. Epid. Indusiatum, patagiatum. Navius Lycurgo, Pallis, patagiis, manicis mortualibus. Alij, malaciis mortalibus legunt. Apuleius. Vberes enim crines leniter demissos & service dependulos, ac deinde per colla dispositos, sensimque sinuatu patagio residentes; paulisper ad finem congregatos in summum verticem nodus astrinxerat. Festus, Patagium est quod ad sumam tunicam assui solet, quæ & Patagiata dicitur.

Patagus, morbi genus. Fest.

Patagiatus, ij, qui chlamydias aureas concinnat, sive conficit, quæ Patagia dicebantur. Pl. Aul. sc. 5. a. 3. Caupones, Patagiatus, Indusiarj, &c.

Patagium quid, vide in præcedente dictione.

Patagium, quod ad summam tunicam assui solet, quæ & Patagiata dicitur, & Patagiarij qui ejusmodi opera faciunt Fest.

Patago, & Patagus, morbi genus. Patago genus mortis. Gl. Isid. Lege Patago genus morbi.

Patalena Dea. Aug. lib. 4. de civ. Dei cap. 8.

Patalis, c. Fest. Patalen bovem plautus appellat, cujus cornua diversa sunt, ac latè patent.

Patalus, ματαλός, insula vicina Cariæ, apud Stephanū. Gétile est Patalius.

Patæ, ματαλός; urbs Lycriæ, ubi Apollo dabat responsa sex hybernis mensibus, ut tradit Servius. Dicta à Pataro Apollinis filio ex Lycria Xanthi filia: vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Patara 4. casu. Livi lib. 1. bell. Maced. Hinc Pataræus, a: um, ματαρα. Stat. lib. 1. Thib.

Phœbe patens, seu te Lycria Patara nivosa.

Excent dumeta jugis.

Ovid. 1. Metam.

— mihi Delphica tellus.

Et Claro, & Tenedos, Patara que regia servit.

Patavium, ματαβιον, numis, longè clarissima Venetorum ditionis atque imperij urbs in Italia, quæ alio nomine dicitur padua, ab Antenore condita, cuius meminit Plin. lib. 3. c. 19. Ptol. lib. 3. c. 1. Extat hodie in eadem urbe Antenoris sepulchrum vetustissimum cum hujusmodi inscriptione, quæ ob nimiam vetustatem vix legi potest. Inlytus Antenor patriam vox visa quietem, Transtulit huc Henetos, Dardanum dūnque fugas: Expulit Euganeos, Patavinam condidit urbem: Quem tenet hic humili marmore casæ domus. Virg. lib. 1. Aeneid.

Hic tamen ille urbem Patavi, sed esque locavit.

Est etiam Patavium V. E. Germaniæ: ad Danubij & Oderi confluente, sub A. Salisburgensi, vulgo Passau dictum. Alia ejusdem nominis urbs Ptol. in Ponto, sive Bithynia, quæ hodie vulgo Polissia dicitur. Hinc Patavinitas, substantivum. Quint. lib. 1. c. 5. Quemadmodum Pollio deprehendit in Livio Patavinitatem.

Patæ, ματα, vide Pateo.

PATELLÆ, æ, { מְכַחַבָּת חַיִלְלָה kehabah. λεκάνη. GAL. Πατελλα ITAL. Piatello, padella. GERM. Ein Pfannen oder ouect/ ein schüssel oder blatten. HIS. Piatto. ANGL. A dish or plait, à patulo, vel πλάτη fingo: vel δοῦλος πλάτης hoc est, à latitudine: aut certè à nomine Patina, cuius videtur esse diminutivum: Vas latum est, condensis opsonis aptum, lanx, seu patoplis, λεκάνη, sive vas escarium ad olera & pulmenta imponenda. Horat. lib. 1. Epist. 5.

Nec modica cœnare times olus omne patella.

Ovid. 2. Fast.

Nutriat, intinctos missa patella cibos.

Idem 9. Fast.

Fert missos Vesta pura patella cibos.

Cic. 2. de finibus. Atqui reperiemus elatos primum, ita non religiosos, ut edant de patella: deinde ita mortem non timentes, ut illud in ore habeant, ex Hymnide, Mihi sex menses satis sunt vitæ, septimum Orco spondeo. Martial. lib. 13. Quamvis lata gerat patella rhombum, Rhombus latior est tamen patella. Sunt qui velint patellam eandem esse cum saitagine: sed Iuvén. diversa esse ostendit, quum inquit, Vrceoli, pelves, fætago, patellæ. Est etiam moibus arborum, hoc est, Solis exultio, Plin. lib. 17. cap. 2. 4. Olea clayum etiam patitur, sive fungum placet dici, vel patellam. Patella enim dicitur commissaria in cruribus, ubi coxarum capita media sinuantur, quod facilius excipi à cruribus possint.

Patella dea. Arnob. adv. gent. lib. 4. Patellana numen est, Patella; ex quibus una est patefactis, patefaciens iebus altera præstituta. Patellana, vide Patella.

Patellatius, a: um, adjективum, ut Patellarij dij. Plaut. Cif. Dij me omnes

Patrūellīs, e, adjectivum. ξουεψίος, ή αὐτψία, ἐχθρόπικός. GAL. De cousin germanus. ITAL. Di fratel, cugino. GERM. Das desse vatter's bruder kind ist. HISP. Cosa de primos hijos de hermanos. ANGL. Belonging to brothers children or cosens germanes. Mart. lib. 5.

Quum sibi redire de patruelibus fundis
Ducenta clamat coccinatus Euclides.

Ovid. 1. Metam.

Quām commune mihi genus, & patruelis origo, &c.

Idem Epist. 14.

Quid meruere necem patruelia regna tenendo?

Patrūla. Poculi genus latum ac patens: unde & nomen accepisse viderur, quasi patula. ξυνογχάτια. κεράτη. GAL. Une coupe ou tasse à boire. ITAL. Tazza coppa. GERM. Ein weite tüneckshalen. HISP. Copia. ANGL. A broade piece or bouse of gold or siluer. Virg. 1. Aeneid.

impiger hauſt

Spumantem pateram, ac plenoſe proliuit auro.

Patera vas erat sacrificiis aptum. Cic. 6. Verr. Patera qua mulieres ad res divinas uterentur. Idem de clar. Orat. Mercurius è patera sanguinem visus est fundere. Idem in Parad. Excipere sanguinem patera. Virg. 1. Aeneid. Implevitque mero pateram.

Patēnīanā. Ptol. lib. 2. cap. 6. Oppidum Carpentanorum in Hispania Tarraconensi.

Paterniani, hæretici, inferiores humani corpōris partes non à Deo, sed à Diabolo facta opinantur, & omnium ex illis partibus flagitiorum licentiam tribuentes impurissimè vivunt. Hos etiam Venustianos quidam vocant. August.

Pathiosma, paſſio, morbus. L. g. b.

PATHOS. Paſſio actionis scil. receptio. ημίθ. GAL. Paſſion, perturbation d'efſrit. ITAL. Paſſione, perturbatione d'animo. GERM. Ein bevoegung oder anfechtung des gemüts. HISP. Paſſion, ò perturbacion de alma. ANGL. Paſſion, perturbation, of te ſpirit. à Cic. 3. Tusc. dicitur perturbatio, ſeu ægritudo animi: à Gellio affectus, vel affectio: à Lactantio modò affectus, modò vitium: Eiusmodi ſunt ægritudo, dolor, gaudium, metus, triftitia, cupiditas, ita. Quos animi motus Platonicī & Aristotelici dicunt etiam in ſapientem cadere, ſed moderatos, rationique ſubiectos. Stoici vero negant in ſapientem cadere: dicuntque eſſe ſapientem ἀνὴρ, id eſt, qui nullis animi perturbationibus obnoxius ſit, talenque ejus animum, qualis eſt mundus ſupra Lunam, ſcilicet imperturbatū, quem nulla perturbatio obnubilet, nulla triftitia obtinet. Adversus quos reclamat ipſa natura.

Pathema, πάθημα, paſſio, ſenſuum & motus quædam mutatio.

Patheticus, a, um, παθητικός, paſſionem, ſeu affectum afficiens, movens animum, ad laetitiam, triftitiam, &c. η Pathetica oratio. παθητικός: λόγος, dicta eſt que aut ad indignationem, aut ad misericordiam dicitur: ita dicta quod tota conſtitet affectibus.

Patheticè, παθητικός, cum vi commovente. GERM. Broeglich. GAL. Affectione, quæli affectiōs. &

Pathicus, a, um, impudica patiens. Iuvenal. Sat. 2. Speculum pathici Othonis dicit. Ver. Voc. Pathicus, a, um, Sodomita, in honesta patiens: & dicitur à patior.

Pathicissimus, vide Pathicissimus, inf. à.

Pathio, animal quadrupes. Gesn.

Pathimos, hodie Palmos. Bellonio, iſula, in qua S. Joannes Evangelista ſcripsit Apocalypſin.

Pathopœia, παθοποιία, affectuum coimotio. Schema, quo vel odium, vel iracundiam, vel inſericordiam commovemus.

Patibulūm. i. Sera lignea, qua oſta clauduntur & obſiſmantur à Pateo teste Nonio, quod hac remota valueat. Item, ſepagulum, con- tus, palus, vectis, &c. η Μαντήλ μογκάς. GAL. un levier, un pieu, ou barre de bois que l'on met au travers d'une porte après qu'elle eſt fermée pour la fortifier, & rendre plus ferme & aſſurée contre la force. ITAL. Stanga, croce, forea. GERM. Ein ſparren oder hölziner rigel mit dem man die thüren verschleuſſt. Item, Ein galben. HISP. Lugar en que los mal hechores padecen, horca, cruz. ANGL. A dore barre. Titin. Si quis quam hodie præter hanc poſticum noſtrum peplerit, patibulo hoc ei caput defingam. Interdum ſignificat crucem, & ſic à patior ſicut maiſtum eſt. η γυ τετ. γανέος. GAL. Gibet. ANGL. A gibbet or galleroes. Salust. lib. 4. histor. ut citat Nonius. Patibulo eminēs affigebatur. Plaut. Milt. ſc. 4. a. 2. Eundem tibi extra portam diſpēſſis manibus Patibulum cum habebis. Ex patibulo quidam ſpectatores ſuos conſpiciunt. Senec. cap. 19. de vita bea. Item Ubi de crucibus, clavis, ſtipitibus in patibulo explicantur brachia. Idem cap. 20. de conſol. ad Mart. Eſt præterea patibulum, instrumentum viudemiatotorum, ſive legulorum, hoc eſt, eorum quæ olivas colligunt. Cato de re rufſtica, cap. 68. Vbi viudemia & oclitas facta eſt, fiscinaſ, corbulas, quala, ſcalas, patibula omnia, queiſ uſus eſt, in ſuo quæque loco reponito. Patibulus apud atiquos genere masculino lectum eſt, teste Nonio. Luc. r. rum huma- nūm lib. 2. Deligata ad patibulos deligantur, & eū cūferuntur: cruci defiguntur.

Patibulus, leitus antiq. Non.

Patibulūtūs, dicitur à Plaut. in Moſt. id eſt, patibulo affixus. Ita (inquit) te forabunt patibulatum per vias ſtimulis. η Παταλού. η πατα- λού. GAL. Pendu, ou mis au gibbet. ITAL. Appicato, impiccato. GERM. An galgen gehenkt. HISP. Ahorcado. &

Patiēnīa, η, Vafis genus, quo dapes elixæ & jurulentæ in mensam feruntur. η ηντηξ εſcloit. η ενερν, λετα. GAL. Une ſorte de vaiffeau large comme un plat à ſervir ſur table. ITAL. Plato. GER. Ein blatten. HISP. El Plato grande ò caquetla. ANGL. A plat or dish. Terent. in Ennuch Iamduſum animus eſt in patinas. Qui mihi inter patinas exhibes argutias. Plaut. Moſt. ſc. 1. a. 1. lube ciftas, ollas, patinas elui. Idem Capt. ſc. 1. a. 4. Qui mihi condita prata in patinis proſerunt. Idem Ps. ſc. 2. a. 3. Et, Ego cicilendrum quando in patinas indidi (mox) eſe ipſe ſeſe patinæ ferre faciunt illico. (Et paulo inſtr.) Vbi omnes patinæ fervent, omnes aperio. Idem ibidem. Dicitur & Patena, per e. Colum. lib. 12. c. 43. de uis ſervandis loquens, Columella patruus meus ex ea creta qua fiunt amphoræ, lata vasa in modum patenarum fieri jube-

Calepini Pars II.

bat. Ex quo loco inquit Budæus, patet, patēnam labra grandia habere. Dieta Patena, ab eo quod patet.

Patiēnīa, a, um, quod eſt in patina conditum, vel reponitum, η πα- τηνη. Plaut. in Afin. ſc. 3. a. 1. Vel patinarium (piscem) vel affum veres, quo pacto lubet. Idem Menach. ſc. 1. a. 1. Tantas ſtruices concinat patinaria.

PATIÖR, iſi, paſſus, paſſum, & patiō, patiſ. Diomedes lib. 1. Sustineo, tolere, æquo animo ferio. η πατηνη ſabat. πάχω, πάσπω, GAL. Endurer, ſouſfrir. ITA. Patire ſouſfrire, GER Leiden. HISP. Padecer ſuſfrir. ANG. To ſuffer, to indure, to abide or bear. Terent. in Andr. Tum patris pudor, qui me tam leni paſſus eſt animo, uſque adhuc. Cic. 7. Verr. Non feram, non patiar, non ſinam. Cur me verberas? quia lubet. Patiar, ſine modò adueniat ſenex Plaut. Moſtell. ſc. 1. a. 1. Non te patiar gratis hanc laudatſe ibid. ſc. 3. a. 1. Niſis inuito facilius patior verba: verbera ego odi. Idem Menach. ſc. 6. a. 5. Ne quid patiantur quamobrem p̄geat vi- vete. Idem Moſt. ſc. 1. a. 2.

Sic hic nunc patitur, nunc timet arma locus.

Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trift. Pati flagitia tua: & tua flagitia perpeti non poſſum. Plaut. Menach. ſc. 1. a. 5. Patiantur dij te valere. Sueton. in Tiber. cap. 21.

Virgineo nullum corpore paſſa virum.

Ovid. 6. Faſt. Et patiūr fluctus, (i. perfect.) Idem Eleg. 9. lib. 1. Trift.

Nec cœlum patior, nec aquis affuevimus iſiſ. idem Eleg. 3. lib. 3. Trift. Ego nemet patiar eſſe in matrimonio Plaut. Menach. ſc. 1. a. 4. Nunquam te patiar perire. Idem ſc. 2. a. 5.

Aſſueſunt oculi multa pudenda pati.

Ovid. Eleg. 9. lib. 2. Trift. Et oſtiter qui patitur malum, Idem pōſt patitur bonum (aliás potiur.) Plaut. in Afin. ſc. 2. a. 2. η Patiendus, a, um, paſſivē. Gell. c. 2. lib. 1. 4. Alius atque alius motus animi patiendus eſt. Et, Tu fortunatus, ego miſer patienda ſunt ea (sup. quæ felix & miſer patiuntur) Plaut. Moſtell. ſc. 1. a. 1. Idem in Amphitr. Eadem mihi patiunda ſunt Item Quid t bi patiendum ſit, hariolor. Idem ibidem. η Pati ægrē. Idem in Afin. Poſſum equideum inducere animum ne ægrē patiar quod tecum accubat. Cicero pro Rose Amer. Quare omnes facile patiuntur eſſe quamplurimos accuſatores. η Hoc non patietur ævum, id eſt, non durabit. Col. lib. 2. c. 20. Reponitum in granaio patitur ævum η Hoc patitur conſuetudo, hoc eſt, id fieri conſuevit. Cic. ad Attic. lib. 12. Quem jam etiam gravius accuſas, quām tua conſuetudo patiuntur. η Patior te eſſe deſeritum, id eſt, ielinquo, deſituo. Idem 1. Offic. Ut eos quos tutai debeat deſertos eſſe patientiuntur. Pati quæſitionem Vlp. ff. lib. 11. tit. 7. l. 14. Oportebit igitur teſtari quem, quo animo funerat; ne poſtea patiarut quæſitionem. η Observanda illa locutio, quām maximè calidum quis pati potest, cujus exemplum apud Celsum lib. 5. c. 28. ſi nondum adapertum uulcus, eſe quām maximè calidum quis pati potest, admoventum eſt. η Composita hujuſ verbi ſunt Compatrio quod eſt miſeror, & conſtruitur cum dativo. Perpetio ve- hementiū patior,

Patio, pro patior, ut fruſtro pro fruſtror: mōro, demolio, auxilio, populo, digno: pro moror, demolior, auxilior, populor, dignor.

Patiens, particiپium & aliquando nomen. η πατηνη ſobel. πάχω, πάσπω. GAL. Patient. ITA. Patiente. GERM. Leidend, dulcig. HISP. Paciente, ſuſrido. ANG. Patient, that ſuffereth. Col. lib. 3. c. 19. Omnis incommodi patientes præter caloris. Virg. 2. Georg.

Et patiens operum, parvoque aſſueſta juuentus.

Quintiliuſ. lib. 2. cap. 12. Et pati entior eſt laboris natura pueris, quām juuentibus. Suet. in Aug. cap. 32. Solis ne hiberni quidem patiens. Et Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trift.

Tempore ruricola patiens ſit taurus aratri.

Patiens boni & æqui Senec. c. 14. de conſol. ad Polyb. Patiens Drusus; Glosſ. Ifid. Gl. A. L. Drusus patiens aut rigidus, aut contumax. η Patiens, æger, qui ſub morbo patiuntur. Interdum nomē adjectiuum eſt. Ovid. ibid. Eleg. ult. lib. 2.

Nec co-pus patiens, nec mens ſuit apta labori.

Cæſar. 3. bell. civil. Atque ij miſeritimo ac patientiſſimo exercitu Cæſar ſe luxuriam objiciebat Cic. ad Quint. Fratr. lib. 1. Meæ quoque li- teræ te patientiorem, leniorēque fecerunt. η Patiens homo, qui itam cohibet & moderatur. η Aures patientiſſimæ. Idem pro Ligari. Sa- xo patiens, Propert. lib. 1. Eleg. 14. η Tellus patiens uomenis. Virg. 2. Georg. Pūlveris atque ſolis patiens, Horat. 1. Carm. Ode 8.

Patiēntēs, patiēntūs, patientiſſimè, ad uerbum. Conſtanter, fortiſter, mode- rate. η πατηνη ſobet. πάχω, πάσπω. GAL. Patiemment. ITAL. Patientemente. GERM. Leidenlich / geduldiglich. HISP. Pacientemente, ſuſridamente. ANG. Patientlie. Cic. de Amicitia, ut igitur & monie & moneri proprium eſt vera amicitia: & alterum liberè facere, non asperie: alterum patienter accipere, non repugnante. η Patientūs Plin. Epif. 140. Neque enim ulli patientiū reprehenduntur, quām qui maximè lau- dari merentur. Ovid. Epif. 18.

Ferre tamen poſſum patientiū omnia, quām ſi

Otia nescio qua pellico capiuſ agas.

Idem Eleg. 6. lib. 4.

Nos quoque qua ſerimus tulimūs patientiū axtē.

Patiēntā, eſt honestatis, aut utilitatis cauſa terum arduarum ac difficultum voluntaria ac diuerna perpeſſio, inquit Cic. 2. de Invent. η πα- tēnīa, πα- tēnīa. GAL. Patience. ITA. Patienza. GERM. Geduld. HISP. Pa- tienzia, y ſuſfrimiento. ANGL. Patience, ſuffering. η in Cariſ. Habes, ubi oſtentis illam præclaratam tuam patientiam famis & ſrigoris, ino- piæ terum omittit. Idem pro domo ſua, Externorum bonorum & in utendo rationem, & in caiendo patientiam ſemper expeſendam putavi. Idem 1. Offic. Adolescentia à libidinibus arcenda eſt, exercen- daque in labore, patientiāque & animi & corporis. Patientiam rumpe- re. Sueton. in Tib. cap. 24. (Perdere patience, Galli dicunt.) Patientia & pertinacia hōſtū Idem in Cariſ. 68. η Patientia etiam obſcenē de pa- thicis, ſive paſchienis dicitur. Senec. conſrovers. lib. 10. c. 4. Principes, inquit, viii contra naturā diuinitas ſuas exercent, caſtratorū greges ha- beant, exoletos ſuos, ut ad longiorē impudicitie patientiam idonei ſint, amputant. η Patientiam preſtare. Marcellus d. lib. 39 tit. 1. l. 1. debet hōſtes ejus patientiam deſlinendi operis adverſatio preſtare.

Pāsūs, a, um, à patior. Perpessus. ἡ μάτια. GAL. Qui a souffert, qui a enduré. It. Chi a patito. GERM. Erlitten oder gelitten. HIS. Padecido. ANG. That hath suffered or endureth. Virg. I. Eneid. O passi graviora, dabo tibi Deus his quoque finem. Unde Vra passa quæ in siccando passa est solem Plin. lib. 14. c. 1. Quin & à patientia nomen acinis datur passis. Hinc & vino nomen datum quod passum vocatur. Lac passum. Ovid. I. Metam. & cum lacte coagula passo.

Passī uva, vide in verb. Passus.

Passula, passula uvula, id est, siccata.

Pāsio, nis, Animi perturbatio quam Cicero affectionem vocat: cuiusmodi sunt: amor, odium, iracundia, invidia, timor, laetitia, spes & similes. { μάθησις. GAL. Passion. ITA. Passione, GER. Ein bewegung oder bestrebung des gemüts. HIS. La passion. ANG. Passion. } August. 2. de Civitate, quæ sunt sententiae philosophorum de his animi motibus, quos Graeci μάθησιν, nostri autem quidam, sicut Cicero, affectiones, vel affectus: quidam vero de Greco expressius passiones vocant. Barbara vox, & minimè Latina.

Passionarium, liber continens passiones Sanctorum. Ver. Voc.

Pāsīvus, a, um, quod passionem denotat. { μάθησις. GAL. Qui significat passion. ITA. Che significa passion. GERM. Das ein bewegung oder ein erleiden anzeigen. HIS. El que declara passion. ANG. That significeth passion. } Hinc passiva verba apud Grammaticos. Passiva Venus apud Iulium Firmicum accipitur pro obscena pathicorum libidine.

Passivè, promiscuè. Apul.

Passivitus, idem Tertull.

Passivitas, libertas, communitas. Tertull.

Passuasse, απέκειται. Gloss. id est, tolerasse. Legam, passum esse. GERM. Passieren Eassen / est ferre, sine ut praetereat. passare Ital. transire, à passu pedis. Mast.

Passus propriè est intervallum passorum brachiorum.

Pātibilis, e, quod perferti potest. { μάθησις. GAL. Qui se peut endurer. ITA. Che si puo patire. GERM. Leindenlich. Das zu erleiden ist. HIS. Que si puede padecer. ANG. The may sufferre or nature. } Cic. 4. Tuscul. Negligenda mors est, patibiles & dolores & labores putandi. Idem 3. de nat. deor. Quinve omne animal patibilem naturam habeat, nullum est eorum quod effugiat, &c.

Patissimus à Patico, superlativus, adjективum, ut apud Catullum, Cinctor à Cinædo, Martial. m. 12. ad Ruf. Musæ patiçilimos libellos.

Patirampus, πατημάτης, Nobilis Persa, Otanis filius & auriga Xerxis. Herodot. lib. 7.

Patiziches, πατημάτης, vir Persa magnus, qui Smerdem fratrem suum, similem Smerdi fratri Cambysis Persarum regem declaravit. Fuit enim pæfectus Cambysis apud Persas. Vide Herodot. lib. 3.

Patmos, πατημάτης, insula in mari Ægeo, quæ (ut Plin. sc. ibit lib. 4. c. 12.) patet circuitu triginta millibus passuum. In hac Ioannes Apostolus exul Apocalypsin scripsit.

Patrō, vide Pato.

Patræ, arum, πατημάτης, civitas in Achaia propriè dicta juxta Olenum, quam Pausanias Atœn dici prius solitam affimat, mox à Patria monibus acupiatis nomen accepisse, quod nunc habet. Hujus meminit Plin. lib. 4. c. 4. Ovid 6. Metam.

Messeneque feroc, Patræque, humileisque Cleone.

De Patris scribit Thuc. lib. 6.

Patrianus, a, um, πατημάτης, deductum nomen à Patria Achæa oppido, ad occasum Peloponnesi sito, non procul ab Oleno. Cic. Thermo, Ut obtineat id juris in agris, quod ei Patriana civitas decrevit & dedit.

Patrais, πατημάτης, urbs Pontica, testis Stephano: à qua deducitur gentile Patriates, πατημάτης.

Patreus vitricus, Gl. Isid. In Gloss. A. L. Patros vitricus. Græcis est. πατημάτης & πατημάτης.

Patriæ, urbis, sive alius quivis locus in quo nati sumus. ita dicta quod communis omnium patens sit. { טולְרָתְרָה בְּרַאֲבָרֶתְּסָרְבָּה. } moléderh. & cutesor, πατημάτης. GAL. Le pays, la ville, la patrie ou est né quelqu'un. ITAL. Patria. GERM. Ein vaterland/heimat. HIS. La tierra natural de cada uno. ANG. A towne or place where any man is borne, ones countrey. Virg. I. Eclog.

Nos patriæ fines & dulcia linquimus arva.

Nos patriam fugimus, &c.

Idem 1. Eneid.

Tum celerare fugam, patriaque exceedere suadet.

Cic. 5. Offic. Chari sunt parentes, chari liberi, propinquai, familiares, sed omnes omnium charitates patria una complexa est, pro qua quis bonus dubitet mortem oppetere, si ei sit profuturus? Quo est detestabilior istorum inhumanitas, qui lacerat omni scelere patriam, & in ea funditus delenda occupati & sunt & fuerunt. Idem 3. de finib. Ex quo sit ut landandus sit is qui mortem oppetat pro Repub. quod deceat chariorem esse patriam nobis, quam nosmetipso.

— Patriaque creatus eadem,

Ovid. 13. Metam.

Et sola est patria pena carere mea.

idem Eleg. 9. lib. 4. Trist. In Patriam redcamus ambo. Plaut. Menach. sc. ult. a. 5. Siculus sum, Syracusanus, Ea domus & patria est mihi. Idem Menach. sc. 9 a. 5. Quando patriam & libertatem perdidit. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Aliquando & provincia ipsa ex qua orti sumus patria vocatur, sed impropiè. Vnde Salustius Hispaniam sibi antiquam patriam duxit. Provebijs speciem habent. Quævis terra patria: & patria ibi ubi bene vixeris, de quibus vide Etasmi Chiliada. Patria (πατημάτης) vox Græca pro familia.

Patriarcha, πατημάτης, princeps familie, πατημάτης ἀρχης. { Ervoatter, quasi princeps pater. } Patriarcha, hierarcha. Patriarchæ erat summa dignitas in Ecclesia orientali, ut Pontificis in occidentali. Erant quatuor, Alexandrinus, Antiochenus, Hierosolymitanus & Constantinopolitanus, qui inter reliquos primas tenebat, & oīs μάθησις, dicebatur. Constantinopolitanus confirmari necesse habebat à metropolitano Heraclensi, idque factum jam à temporibus Severi Imperatoris, qui Byzantium Heraclæ subjicit, eo demortuo & fede vacante, faciebat Cæ-

sariensis. Tamen Archiepiscopi Bulgariae & Cypri, & quidam alij metropolitani, qui αὐτοῖς φαλού dicebantur illi non liberant. Quæ de primatu contentio fuit inter Romanum Pontificem & Patriarcham Constantinopolitanum, eam decidit Iustinianus, & Romæ Constantinopolis subjecit. Novell. 121. Sed & postea contentio de primatu fuit, quæ sub Michaeli Palæologo sublata est. In occidentali Ecclesia primò unus Patriarcha fuit Aquileiæ, mox sub Phoca etiæ Grædis ordinatus alter, his deinde additus Fotoiuliensis, postremò quartus accessit Moscovia. vide Gloss. Græcobarb. Meursij.

Patricè, magisfice. Patricus, paternus. Tertull.

Patricum, paternum. Bud.

Patriciani hæretici à quodam patricio nuncupati sunt, qui substantiam humanæ carnis à Diabolo conditam dicunt, Isid.

Patricia, Patricius, Patrimonium, Patrisso, Patriitus, Patrius. Vide Pater.

Pattipassianus, Præceas hæreticus dicitur, quod putat patrem passum. Tertull.

PATRO, as, propriè significat, liberis operam do. { οἰνοθέας holid. πατρός. }

GAL. Engendrer. ITA. Generare. GER. Eines vatters werden. Eins der zu machen. HIS. Engendrar. ANG. To engender and generate children. } Quintil. I. 8. c. 3. Ductare exercitus & patrare bellum, apud Salust. Dicta sancte antiquæ, ridentur, à nobis si diis placet: quam culpam non scribeatum quidem judico, sed legentium: tamen vita dura. Ex quibus verbis colligitur præcos patrare posuisse pro perficere, non solum quæ opera liberis datetur, sed etiam quæcum aliud quipiam jam inceptum ad finem perduceretur. { οἰνοθέας πατέρας πατέρας. } Agreare. Opac. GAL. Faire. ITA. Fare. GER. Ausmachen/vollenden/verbringen. HIS. Hazer. ANG. To do, to achieve and bring to an end. } Salust. in Catil. Sperabat propediem magnas copias sese habiturum, si Romæ socij incepta travissent. Idem de Rep. ord. ad Catil. cm. Atque ea magis fortibus consiliis, quam bonis præliis patrata sunt. Plaut. As. sc. 1. a. 1. Quin te quoque ipsam faciam haud magni, si hoc patro. Livius 2. 5. Te id prius scire volui, si forte abesse, dum facinus patratur, malis. Tacitus lib. 2. Si patrandæ ueci venenum mitte: et, Hinc Velleius, Ea patrando bello mora. Et, Patratum bellum. (i. confectum) Item, Patratis bellis civilibus. Idem Velleius. Et Patrare pacem, Livius lib. 4. d. 5. Tacit. lib. 2. posse bellum patrari. (i. confici.) Cic. ad Attic. Epist. 10. Teucris promissa patravit. Vide Perpetrare. } Quo sensu Patro honestum olim verbum ad obscenitatem tralatum fuit, ostendit Boëthius de Definitione, qui Patrationem ait esse fractæ Veneris lacrymas: unde Celsius patranti fractus oscello, quod videlicet in re veneræ pericientibus evenit, ex M. s. ut annotavit Passer. Hujus veibi composita sunt, Impetrio, Expertio, Peperito, Propetrio, quorum significata vide suis locis.

Patratio, nis, Consummatio est, vel rei veneræ perfectio. Vnde & paties dieti, eò quod patratione facta filios procreant. Cornutus in Persium & Boëthius, in dictione præcedente. Interdum pro consummatione rei, ut Velleius Patereulus 2. Historiar. Nunc expugnationibus in pietinum pacis rededit modum, ejusque patratione Asia securitatem, Macedonia pacem reddidit.

Patrator, is, ut Necis patrator, id est, intersector Cornelius Tacitus I. 14.

Et visus idoneus maternæ necis patrator, Anicetus.

Patratus, a, um, participium. { οἰνοθέας πατέρας. } Tacit. lib. 2. Maluit patrati quam incepti facinoris reus esse. Bolla patrata. Claud. 4. R. 1. Cæde ejus patrata. Tacit. lib. 4. Vnde & paties patrati dicebantur, quod ad patrandum, hoc est, peragendum juramentum, ubi de fœderibus convenerat, mitterentur, Plutarch. in Probl. Fœcialibus sacerdotibus, qui fœderibus faciendis præsunt, pater patratus præst: inde dictus quod ipse pater patrem haberet: sique filii provideret, & patrem considereret.

Patrocinor, Patrocinium, vide Patronus.

Patroclides, πατημάτης, proprium nomen assessoris Philippi Macedonum regis.

Patroclus, πατημάτης, Menœtij filius & Steneles, qui occiso per ludum Astragalorum Cleonymo, seu (ut aliis placet) Æane Amphidamantis filio, solum vertens, in Phthiam venit, ubi à Peleo proprio generis propinquitatem suscepimus est, & unum cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctissima amicitia junctus vixit. Postea etiam cum Achille ad expeditionem Trojanam profectus est, ubi armis Achillis induitus, cum Hectorie pugnans, ab eodem confosius occubuit. Quod quum rescivisset Achilles, tametsi propter creptam sibi ab Agamemnonne Biseida bello abstinere omnino constitueret, nihilominus mutato proposito, acceptis etiam à Thetide matre armis à Vulcano fabricatis, ad bellum redit, nec prius quievit, quam socij mortem est ultus.

PATRÖNUS, is qui aliquem in periculo defendit. { οἰνοθέας πατέρας. } GAL. Patron, advocat, défenseur. ITA. Tute, difensore. GERM. Ein beschirmter der einem in einer gefahr bestehend und sein sach zubeschirmen. HIS. Aquel que defende en cosa criminal. ANG. An attorney, a patron or proctour, spokesman. } Vnde dictus docet Plutarch. in Romulo, Patronus causatum. Quintilian. Patroni etiam qui non defendant, sed ornant beneficio, Cæs. I. 1. de bell. civil. Primus locus officij Patri, proximus patrono debetur. Gell. I. 13. lib. 5. Patrono libertus debet operas, testamentum. Fab. Quintilian. Declar. Salve mi patrone (verba manumissi) Plaut. Menach. sc. 7. a. 5. Tu Patronus, tu pater. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Patroni onus portare in via. Ibid. Hominem iuficem qui patronum comprimat. Idem Asin. sc. 2. a. 2. Magis decorum est libertum quam patronum onus portare in via. Ibid. sc. 3. a. 3. Patronus perferendæ legationis. Suet. in Claud. c. 5. Volo placere Philolachi meo ocello, meo Patrono (qui me emptam manumisit.) Plaut. Moft. sc. 3. a. 1. Pædianus, qui defendit aliquem in judicio: aut patronus dicitur si orator est: aut advocatus si jus suggestit, aut presentiam suam commodat amico: aut procurator si negotium suscipit, aut Cognitor si præsens causam novit, & sic tuerit ut suum. Plaut. in Moft. Qui pro me causam dicit et, patronum liberavi. Valla, Patronus propriè est qui agit causam, sed accusati non accusantis. Cic. pro Sexto. Quæ de causa & tum conventus ille Capuae, qui propter salutem illius urbis Consulatu conservatam meo, me unum patronum adoptavit, Ovid. I. de Arte,

Qui modo patronus, jam cupit esse cliens.

Patronus ad libertum referitur, qui scilicet servum libertate donavit. Mulier etiam dicitur patrona. *Tet. in Eunach.* Te mihi patrōnam cupio, Thais.

Patrōclor, aries, Tego, defendo, defendendum aliquem tuendūmque suscipio. { εὐηγόρων, ταχεπολογεύματος, εὐερεπέν. GAL. Defendre aucun, soustenir son droit & querelle. ITAL. Defendere così in fatti come in parole. GERM. Beischn vnd beschirmen / einer sach sich annemmen die zu handt haben vnd zu versprechen. HISP. Defender. ANGL. To defend ones right and quarrell. { Quintil. lib. 1. cap. 4. Et leno interim, patastusque defendantur: sic ut non homini patrocinemur, sed fidei. Plin. lib. 2. c. 41. Patrocinatur vastitas cœli immensa, discreta altitudine, in duo atque septuaginta signa.

Patrōcīnum, ijs. præsidium, tutela, defensio. { ιδον maghén תְּסִיחַ מַחְשָׁבָה. GAL. Defence, protection, sauvegarde. ITAL. Difesa, tutela. GERM. Beschirmung/handhabung/versprechung. HISP. Ayuda, & defensa. ANGL. Adefensing or maintenance of ones right and quarrell. { Salust. in Catil. Cujus patrocinio civitas plurimum utebatur. Festus, Patrocinia appellari cepta sunt quum plebs esset distributa inter patres, ut eorum opibus tutus esset. Hujus nominis varijs sunt in oratione usus. Dicimus enim Atriper patrocinium, Praebere patrocinium, Tueri patrocinium, Suscipere patrocinium, Repudiare patrocinium, quorum testimonia sunt inventi facilia. Sueton. in Nero. c. 17. Pro patrocinis certæ mercedis constitutæ.

Patrōnāls, Marcell. D. lib. 3. 9. tit. 5. l. 2. Ne pars ex legibus verēcundia patrōnali debita minuantur.

Patrōnātūs, us, ui. Paulus D. l. 19. tit. 1. l. 4. Si non Arscusa elegerit empio, is patrōnatum.

Patronymicum, πατρονυμία, à Grammaticis appellatur nomen quod formatum à nomine patris, filium significat: quamvis abusivè etiam à nominibus avorum, proavorum, fratribus, matribus, sororum, & ipsarum etiam regionum deducantur patronymica. Inveniuntur autem patronymica à poëtis carminis gratia, ne idem semper nomen inculcare cogerentur. Quare in oratione soluta iis non utimur. Dicitur autem patronymicum, quod propriè, utdiximus, sicut à nominibus patrum, δὲ πατρὸς καὶ οἰκουλοῦ, ut Priamides propriè intelligitur Hector, vel alius qui vis ex filio Priami.

Patruelis, Patruus, vide Pater.

Pattagia, παταγία, fluvius Siciliæ, δὲ τὸ παταγία, id est, à sonitu, nam perfluens clamare videtur. Claud. 2. de raptu Proserp. & & saxa rotante in Pattagiam.

Patulcius, dictus est Ianus, quod tempore belli portæ templi ejus patarent. Macrob. lib. 1. Saturn.

Patulico Patulus, vide Patoe.

Patzunarium, vasis genus, instar acini. Mosch. L. g. b.

Pava, vide Pavo.

Paucī, æ, a, multitudinis numero, cuius vocis contraria est multi, æ, a, tametsi hujus usus etiam est in numero unius. { ψυδο μετά. ὀλιγός, παύς. GAL. Peu. ITAL. & HISP. Poco. GERM. Wenig. ANGL. Few. { Plaut. in Cure. Respondit mihi paucis verbis atque adeò fideliter Cic. de Amic. Quum & ego essem una, & pauci adinodum familiaries, in eum sermonem illum incidere, qui tum ferè erat multis in ore. Idem 5. Tusc. Aperta enim res est, & quotidie nos ipsa natura admonet, quam paucis, quam paruis rebus egeat, quam vilibus. Virg. 10. Eclog.

Panca meo Gallo, sed qua legat ipsa Lycoris
Carmina sunt dicenda.

Idem 1. Æneid.

— hue pauci vestris adnavimus oris.

Paucorum mensium sunt elicatas reliquæ. Plaut. Most. sc. 1. a. 1. Pauci è multis, certi amici. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Cis paucas tempestates. Idem Most. sc. 1. a. 1. Interduum etiam invenitur in singulari numero. Paucus, a, um: ut apud Gellium cap. 11. lib. 4. Pauca carne abstinuit Pythagoras. { Paucis frequenter solum ponit solet, ita ut in eo subaudiatur substantivum verbis. Terent. in Andr. Ausulta paucis. Idem in Aulul. sc. 4. a. 1. Da mihi operam pauperrim, paucis est quod te volo. Virg. 4. Æneid. — paucis adverte docebo. Idem 6. Æneid. Atque hic telponsum paucis ista reddidit heros. In pauca, ut occupatus sum, confer quid velis Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Qui sim, paucis eloquar. Idem Aulul. prolog. Est paucis quod vos monitos voluerim. Idem Capt. prolog. Item loquere paucis non longos logos. Idem Men. sc. 2. a. 5. Idem Cure. sc. 3. a. 2. Facit hic quod pauci ut sit magistro suo obsequens. Hinc superlativus Paucissimus, a, um. Suet. in Cas. c. 6. 6. Paucissimus his diebus. (i. intra paucos dies.) { Pauci apud antiquos probonis ponebantur, ut Multi pro malis, autore Nonio. Cic. in Orat. Iactacionem habuit in populo nec paucorum judicium reprehensione eximiuit.

Paucilus, diminut. { ὀλιγός, ὄσος, πάρα ὀλιγός. GAL. Fort peu. ITAL. Pochetto. GERM. Wenig. HISP. Muy poco. ANGL. Very few. { Terent. in Heaut. Quod imperat facito, loquitur paucula. Cicer. ad Attic. lib. 5. Quintilian. Volusum tui Tyberi generum, certum hominem, sed mitificè abstinentem, misi in Cyprum, ut ibi pauculos dies esset.

Paucitas, denominativum. Inopia, penuria. { ψυδο μετά. ὀλιγότης. GAL. Petit nombre, briefveté. ITAL. Poco numero. GERM. Die wenigkeit. HISP. Poquedad en numero. ANGL. Fewness or few in number. { Cic. 1. de Oratore, Sic facilimè quanta oratorum sit, semperque fuerit paucitas judicabit. Idem ad Calium, De pantheris per eos qui venati solent, agitur mandato meo diligenter: sed mira paucitas est.

Paucites, quo veteres pro raro utebantur, teste Nonio. Titin. Vxorem meam paucies video Cœlius 1. 6. consultò non paucies arcessitum. Paucillatim, adverb. Diomed. lib. 1.

Paventia dea Gentilium. Aug.

Pauxillūs, adjecit diminut. à paulum { ψυδο μετά. ὀλιγός. GAL. Bien peu, tant soit peu, le moins du monde. ITAL. Pochino. GERM. Wenig / Klein. HISP. Poquillo. ANGL. Veris few or little. { Plaut. in Aulul. sc. 2. a. 1. Nam

verisimile non est, hominem pauperem pauxillum parvifacere, qui numnum petat.

Pauxillum, adverb. Parum admodum. { ψυδο ψυδο μετά. μετά. ὀλιγός. GAL. Fort peu. ITAL. Pochetto. GERM. Gar wenig. HISP. Muy poco. ANGL. Veris few or little. { Plaut. in Capt. sed si pauxillum potes contentus esse.

Pauxillūs, adjecit. diminut. à pauxillus. Admodum parvus, ὀλιγός. GAL. Plaut. in Ruden. Hoc colore capiuntur pauxillūs. Terent. Phorm. Iampridem apud me reliquum pauxillulum Nummorum, id ut conficerem. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. In hoc libello attulit pauxillulo.

Pauxiliā: i. e. Paululum, sensim, pedetentim. ψυδο ψυδο μετά μετά. GAL. Peu à peu. ITAL. & HISP. Poco à poco. GERM. Semichslich. ANGL. By little, and little. { Plaut. Epid. Cœpit sursum versus ad illas pauxillatim accedere.

Pauxillisper, idem quod pauxillatim. Plaut. in Trucul. Plus decem pondō amoris, pauxillisper perdidit, id est, pedetentim & per particulas. Nonius.

Paucilōquium, quij, paucitas sermonum. X. Multiloquium. { βραχυλογία, ὀλιγολογία. GAL. Peu de paroles. ITAL. Poche parolle. GERM. Wenige und kürzeder red. HISP. Poquedad de palabras. ANGL. Fewesse of wordes, little talk. { Plaut. Mercat. Inhæret etiam aviditas, desidiosa, injuria, inopia, contumelia, & dispendium; Multiloquium, pauciloquium.

Pavēo, es, pavi, Timeo, metu percissor. { ψυδο ψυδο μετά μετά. charad ὑπό charath. περιφοβημα. GAL. Avoir grand peur & frayeur. ITAL. Haver paura, temere. GERM. Sich fürchten/vor forcht entsezen. HISP. Haver pavor, miedo. ANGL. To be ingreat feare, to be troubled in spirit. { Paves, parasitus quia non reddit Caria. Plautus Cure. sc. 1. a. 2. Quid paves? Nihil equidem paveo nisi unum; palla patorem incutit. Idem Menach. sc. 2. a. 4. Idem in Amphit. sc. 1. a. 5. Ne paves. Terent. Andr. Id paves, ne ducas tu illam: tu autem, ut ducas. Ovid. 9. Metam.

— sed enim ne pectora vano
Fida metu pavent, O Eteas spernite flammas.

Lucan. lib. 1.

— nec solū vulgus innani

Percussum terrore pavet: s. a curia, & ipfis

Sedibus exiliere patres.

Cicer. 5. Philipp. Pavet animus apud consilium illud pro reo dicere. Pavere plus est quam Timere. Tacit. lib. 4. Id ipsum inquit, paventes quod timuissent. Nempe qui a timor quem animo conceperant, aspergi augebatur.

Pavēndūs, a, um, Timendus. { ηρῆς nora, { Plin. lib. 9. c. 23. Nec pedibus tantum pavendas serpentes, sed & missili volare tormento.

Pavēndo, gerundium, Timendo. Lucan. lib. 1. sit quisque pavendo dat vires faniæ.

Pavēns, qui ad tempus, vel ex causa timet. { ψυδο ψυδο μετά. charad ὑπό charath. περιφοβημα. Ovid. 2. Metam.

Colligit amentes, & adhuc terrore paventes

Phœbus eques.

Idem 13. Metam.

Convocat Atrides socios terrore paventes.

Paverus, a, um, Fests. Paveris frumenta dicebant antiqui, que de vagina non bene exhibant.

Paveratus, a, um, pressus, pavitus spissus. Pavefacio Pavorem incutio. Ovid. 9. Metam. Junctasque manus pavefacta remisit. Et 15. Met. Pavefactaque corpora movit.

Pavēsco, scis, timidus sis, timeo. { ψυδο ψυδο μετά μετά. charad ὑπό charath. περιφοβημα. GAL. Avoir grand peur & frayeur. ITAL. Temere. GERM. Erschrecken. HISP. Haver pavor, d, miedo, temer. ANGL. To have verie fear full, or troubled in spirit. { Colum. lib. 7. c. 2. Ventri quoque & sub femina manum subjecere, ne ad hujusmodi tactum postmodum pavescant. Prodigia pavescere Silius lib. 16. { Hujus compositum Expavesco, de quo sup: à. Salust. omni strepitu pavescere.

Pavēfio, Timidus sis. { ψυδο ψυδο μετά μετά. charad ὑπό charath. περιφοβημα. GAL. Etre effrayé, être effrayé, trembler de peur. ITAL. Temere molto. GERM. Hestig fürchten, in lassen grausen, ein schauderen vot forcht überkommen. HISP. Mucho temer y haver mucho miedo. ANGL. To tremble trough feare. { Plaut. Bacchid. Quis hic horror est? quid pavitas? Terent. in Heaut. Vxorem Philumenam pavitare nescio qui dixerunt, id est, laborare ex frigoribus, ut exponit Donatus. Habent enim frigus & pavor reciprocum quandam translationem: nam & frigus accipitur pro pavo, & pavor pro frigore: ut annotavit Servius in illud Virg. 1. Æneid.

Extemplo Æneas salvuntur frigore membra.

Lucret. lib. 2.

Qua pueri in tenebris pavitantes, singantque futura.

Virg. 6. Æneid.

Vix adeo agnoverit pavitantem, & dira regentem supplicia.

Idem 2. Æneid.

Prosequitur pavitans, & ficto pectora satur.

Pavitatio, trepidatio, πελμα. Apuleius lib. de Mundo. Palnatix (venti) appellantur, quorum pavitatione illa qua trepidant, sine inclinationis periculo nutant. Pavor, is, ut ait Cicer. 4. Tuscul. est timor loco movens mente. { ψυδο ψυδο μετά μετά. charad ὑπό charath. περιφοβημα. GAL. Frayeur, grande crainje, peur. ITAL. Paura, temere. GERM. Schrecken, forcht. HISP. Pavor, miedo, temor. ANGL. Great fevre, and troubling of the spirit. { Ex quo illud Ennij apud Cicer. de Orat. 3. Tum pavor sapientiam omnem mihi ex

animo expectorat. Liv. lib. 24. Pavōrque circa eam ceperat milites, ne mortiferum vulnus esset. Ovid. 10. Metam.

Isque metu vacuus, naturalique pavore.

Deposito, &c.

Virg. 3. Georg.

Exultantiaque haurit

Corda pavor pulsans.

Idem 3. Aeneid.

postquam pavor ossa reliquit.

¶ Pavor celebatur Spartæ. Plutarch. in Agide.

Pavor, & Pallor, dij Gentilium. Aug. lib. 6. de civit. Dei. cap. 10. Hostilius

Pavorem & Pallorem teterimos hominum affectus, quorum alter
mentis territe motus est, alter corporis, nec morbus quidem, sed co-
lo. sc. deos dedicavit.

Pavidus. i. Timidus, meticulosus, qui natura timidior est, inquit Servius.
Στρεπτός, οὐαλός, ιστολονιός. GAL. Peureux, fort craintif. ITAL.
Timido. GERM. Furchtsam, erschrocken. HISP. Temeroso. ANGL. That
feart. th great lie. Virg. 9. Aeneid. Stant pavidae in muris matres. Ovid.
Epist. 5.

*Quod scelus ut pavidas misera mihi contigit aures
Sanguinis atque animi petitus inane fuit.*

Virg. 9. Aeneid.

*Interea pavida volitans pennata per urbem
Nuntia fama ruit.*

Horat. 2. Epos.

*Pavidumque leporem, & advenam laqueo gruem
Incunda capit primaria.*

Silius lib. 10.

talin' pavidiſſime dignum

Me vita, pulchraque indignum morte putasti?

Pavidus metus, ab effectu, quia pavidos facit : ut pallida mors, & tristis
secessus. Ovid. 1. Fast.

Déque meo pavidos excute corde metus.

Est & metonymia species. Idem Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Et series pavida pectora fida manu.

Et Plaut. Cura. sc. 2. a. 5. Timidam atque pavidae me attipuit.

Pavidē, adverbium, timide, meticulosē. Στρεπτός, οὐαλός. GAL. Peu-
reusement, en grand crainte. ITAL. Paurosamente. GERM. Furchtsamlich.
HISP. Temerosamente. ANGL. Fearefullie, with greate feare. Virg. 5. ab
Urbe. Nequaquam tamen ea nocte neque in sequenti die squalis ei, qua
ad Alliam tam pavidē fuderat, civitas fuit.

Pavicula, instrumentum quo coaequatur, & condensatur area : à pa-
viendo dicta. Στρεπτός κυλινδρός, ἡδαφός οὐαλίζεται. GAL.
Vn instrument dequoy on bat les aires, une bate. ITAL. Instrumento da
piannare il terreno nelle aree. GERM. Ein breiter schlegel mit welchem
mann den esterich inn den neuroen tennen wol auff einander onnh eben
schlegt. HISP. El pison para p. f. o. topias. ANGL. An instrument to mak
a floore or pavement even and sadde. Cato de re rust. cap. 129. Vbi be-
ne comminuta terra fuerit, & annicam combibeat, cylindro, aut pa-
vicia coe quato.

PAVIMENTUM. i. Domus stratum solum, aut lateribus, aut lapidibus,
quod gradiendo calcamus. Υπέρηκον καρκαθ. ιδαφός, βηδός. GAL. Le
pavé d'une place, parierre, pavé. ITAL. Pavimento, battuto, terra. GERM.
Ein esterich/ein besetzte bune. HISP. Suelo de casa. ANGL. A pave-
ment, à floore, a place paved. à paviendo, hoc est, tundendo, sive fe-
riendo dictum, quoddum sunt pavimenta, pluribus simul diebus fe-
riuntur, id est, percutiuntur, tunduntur fistulis, seu marculis, ut soli-
diora sint, nec ricas faciant. Juvenal. Satyr. 14.

Verre pavimentum, nitidas & ostende columnas.

Insigne pavimentum. Suet. in Aug. c. 72. Cato cap. 18 de re rustic. Pav-
imenta ad hunc modum facito. De testa aida pavimentum struito: ubi
structum est, pavito, sicutatoque, oleo que perungito : ut pavimentum
bonum siet. Multa tamen pavimentorum genera fuerunt apud ve-
teres. Erant lithostrota parvulis coagamentata crustis. Erant subdalia
à Græcis inventa, quæ sub dio erant, & in aperto pluviosis & tem-
pestatis exposita. Erant & asarota, de quibus Papin. in Sylvis,

Suberantque novis asarota figuris.

Dicta autem sunt asarota, ab a privatio, & verbo σαρπω, sive σαργω,
hoc est, purgo, vel verro, sive quod scopis non verrerentur, sed colle-
ctis manu analectis, (ita vocant cœnatum reliquias) ipsa spongia
mundarentur : (sive, ut autor est Plin. lib. 33. c. 2. 5.) quod in hoc pav-
imentorum genere tam artificiosè minutis quibusdam testulis expre-
sse erant cœnatum reliquiae, quæ scyos solent everri, ut semper vide-
rentur non esse purgata, eaque quæ in pavimento depicta erant, vera
viderentur analecta. Vide Asarotum. ¶ Fuerunt & pavimenta Barbari-
ca, subtegulanea, sculpturata, & Græcanica. Vide Plin. lib. 36. c. 25. Pa-
vimenta Pœnica, inquit Festus, marmore Numidico strata significat.
Cato in oratione quam habuit, Ne quis Consul bis fieret: Dicere pos-
sum, inquit, quibus villa atque ædes ædificatae, atque expolitæ maxi-
mo opere, citro atque ebore, atque pavimenti Pœnicis stent.

Pavimento, as, Pavimentum facio, seu pavimentum fieri. ιδαφίζω.
GAL. Pazer, dresser le parterre. ITAL. Far pavimento. GERM. Ein estes-
rich machen/ein besetzte oder gepflasterte bune machen. HISP. Hechar, o
hacer suelo. ANGL. To pave. Vnde Pavimenta loca dicuntur in qui-
bus sita sunt pavimenta. Cicer. pro domo sua, In palatio, pulcherrimo
prospectu porticum cum conclavibus pavimentata, trecentum pe-
dum concupiverat. Plin. lib. 27. c. 4. Ego pavimentandum ubi sita sit,
censem, ut lacryma non absorbeatur.

Pavio, is, vi, itum, verbum antiquum, Ferio, percilio, tundo, ιδαφίζω.
GAL. Paver, bastre la terre pour l'affermir, dresser le parterre. ITAL.
Percuotere, o battere la terra per fermarla. GERM. Schlagen. HISP.
Herir, pisonar, con pisones. ANGL. To pave. Sumptum est à Græcis,
quibus πάνειον est percudere. Cicer. 2. de Div. Sed quia quam pascuntur
necessæ est aliquid ex ore cadere, & terram pavire, terrapavum pri-
mò. post terrapodium dictum est: hoc quidem nunc tripodium dicitur,
Cato cap. 18. Ibi de testa aida pavimentum struito : ubi structum est,
pavito fricatoque, oleo perungito, uti pavimentum bonum siet. Col-

lib. 1. cap. 6. Sed utrumque more piscinatum devexum leni clivo ex-
tructum, pavitumque solum habeat, ne humorem transmitant.

¶ Hinc sunt composita, Depuvio, hoc est percilio, in u. mutato. Lu-
cili. apud Festum, Palauisque miscellam depuvit me. Eiusdem signifi-
cationis est Oppuvio, unde oppuvia dicuntur verbæ. Afranius, Op-
puviis pueri cōcēcentur.

Pavitenis, e, seu potius pavidensis. Vestis pavidensis, quod paviendo
sit densata, graviter prella atque calcata.

Paula, Paula, primatum Calabitæ oppidum, patria S. Francisci, inde Pauli
lani dicti, qui ordinem Minorum instituit, & anno 1507. apud Tu-
rones in Gallia obiit.

Paulatim, Paulisper, Paulum, Paululum. Vide Pavum.

Paulus, i, παῦλος. Latinè modicus, Græcè quietus. Nam πάντα quies
dicitur. Hoc nomine dictus L. Amilius, qui in prælio Cannensi pro
patria occubuit. ¶ Et qui multò fortunatior patre victum Persea Ma-
cedonum regem in triumphum vexit. ¶ Est & Paulus, a, um, adjectiu-
m, à Parum, quo ratiissimè usi sunt autores, nisi in ablativo. Plaut.
in Bacch. Pacisci cum illo paula pecunia potes, Terent. in Andr. Dum
in Dubio est animus, paulo momento hue illuc impellitur. Idem in
Adolph. scilicet, Ita eos meo labore eductos maximo, hic fecit suos
Paulo sumptu.

Paulus, qui est Saulus, Apostolus gentium. Saulus quidem, quia de tribu
Benjamin erat, in qua hoc nomen familiarius habebatur; ut sunt
verba Hieronymi in epist. ad Philem.

Pavo, nis, & Pavus, i. Avis nota, vario pennatum fulgore conspicua,
quam Poëtæ Junonis tutelæ assignarunt. ζεῦ τυχὶ ταύτα. GAL. Vn
paon. ITAL. Paone. GERM. Ein pfauo. HISP. El pavon. ANGL. A peacock.
Eunius apud Charis. L. 1. memini me fieri pavum. Gell. lib. 7.
cap. 16. Pavus à Samo præstantior est. Tradunt hanc avem esse non
gloriosam solum, sed & malevolam. Laudata expandit colotes adver-
so maximè sole. Firmum suum resolbet, invidens hominum utili-
tati. Caro ejus diutissimè incorrupta servatur. Vnde etiam in ventri-
culo ægerimè concoqui putatur. Ad quod & Juvenalis videtur allu-
isse, Satyr. 1.

Et crudum pavonem in balnea portas.

De avis hujus natura vide plura apud Plin. lib. 10. cap. 20.

Pavā, ejus fœmininum est, quo usus est Ausonius scit. 1. Fœmineam (in-
quit) in speciem se vertit masculus ales. Pavāque de pavo constitut
ante oculos. ANGL. A peahen. Columella tamen utrumque sexum
Pavonem appellat? sed cum distinctione horum nominum masculus
& fœmina. Vtriusque exemplum habes lib. 8. c. 11. Masculus (inquit)
pavo gallinaceum salacitatem habet, atque ideo quinque fœminas de-
siderat. Et paulo post. Nam fœminæ pavones quæ non incubant, tec
in anno ferè partus edunt.

Pavoninus, a, um, quod ex pavone est. ζεῦ τυχὶ ταύτα. GAL. De paon. ITAL.
Di paone. GERM. Pfauwin von einem pfauwen. HISP. Cosa de pavon.
ANGL. Of a peacock. ut, Pavoniunum ovum, apud Colum. lib. 8. c. 5.
& Muscarium pavoninum, ex pavonum caudis confectum apud Mar-
tial. in Disthesis Pavonius, pro eodem legitur apud Varro. 2. de re rust.
c. 9. Verum castigatoria exemplaria legunt pavoninus. Pavonaccus,
legitur etiam apud Plin. lib. 36. cap. 22. Pavonacea tegendi genera.
Quo in loco doctiores legunt pavimenta tegendi genera, hoc est,
pavimentorum more constructa cujusmodi pernulta hodie videmus,
Pavonius lectus Mart. epigr. 85. lib. 14.

Pavor. Vide Paveo.

Pauper, is, g. c. vel, ut nonnullis placet omnis, habet enim neutrum
genus. præcipue in obliquis: ut apud Stat. lib. 1. Theb. Lis est de paupere
regno. ζεῦ τυχὶ ταύτα. GAL. Paupre. ITAL. Povero. GERM. Arm. HISP. Pobre. ANGL. A poore. Dicitur autem
pauper (ut Varro putavit) à parva pecunia, sive, ut alijs valunt, à pa-
vo late. Cicero. in Parad. M. Manilius pauper fuit: habuit enim adi-
cuas in Catinis, & fundum in Lavicano. Ibidem, Non modò non eo-
piosi ac divites, sed etiam inopes ac pauperes existimandi sunt, Horat.
1. Serm. Satyr. 1.

— neque se majori pauperiorum

Turba comparet.

Ovid. 1. Fast.

In pretio pretium nunc est, dat census honores;

Census amicitorum: pauper ubique jacer.

Idem lib. 3. Fast. Pauper, sed multæ sedulitatis anus. Pauperis ambi-
tiosi supellez. Quintilian. Pauper natus armis, Tibul. lib. 4. Cum opu-
lento pauper cœpit habere negotium. Plaut. Aul. sc. 4. a. 3. Si pauper
est, atque haud malus, nequam habetur. Idem Menach. sc. 2. a. 4. Pauper
sum, fateor, patior, quod dij dant, fero. Idem Aul. sc. 1. a. 1. Non est veri-
simile hominem pauperem pauxillum parvi facere qui numum petat.
Ibid. sc. 2. a. 1. Non temerarium est, ut, ubi blandè dives appellat pau-
perem. Ibid. sc. 4. a. 1. ¶ Hinc comparativus pauperior. Ibid. sc. 1. a. 3.
Opulentiores pauperiorum filias uxores ducent. Et superlat.
Pauperissimus, de quo seq. dictione. ¶ Item metaphorice, Miser &
pauper orator. Quint. Et Jejunam & pauperem eloquentiam. Idem
¶ Pauper cum genitivo, Horat. 2. Serm. Satyr. 1. Pauper Opimius argen-
ti positi intus, & auri.

Pauperissimus, superlativum. Horat. 2. Serm. Satyr. 1.

Horum

Semper ego optarim pauperissimus esse bonorum.

Plin. lib. 24. c. 1. Quum remedia vera quotidie pauperissimus quisque
cœnet. Plaut. Aulul. sc. 4. a. 1. Te esse divitem & me hominem pauperi-
um pauperissimum.

Pauperæ, apud antiquos etiam dicebatur in fœminino genere. Plaut.
Paupera hæc res est. Varro. 1. 1. de L. L. Candidus, Candida; Pauper
Paupera.

Pauperatus, pauperior effectus. Iul. Firmicus Mathe. lib. 1. de luna:
Quando pauperata luminibus jacturam propriæ majestatis agnoscat.
Pauperculi, & Paupercula, diminutiva. ζεῦ τυχὶ ταύτα. GAL.
Paupre. ITAL. Poveretto. GERM. Zimlich arm. HISP. Pobrecillo. ANGL.
A little poore bodie. ¶ Terent. in Heaut. Est è Corinþo hic advena anus
paupercula, Varro lib. 1. de re rust. cap. 17. Ut plerique pauperculi
cum

cum sua progenie. Plaut. Aulul. sc. 3. a. 1. Novistin' hunc hominem à proximo pauperculum.
Paupētās, atis, Penuria, egestas, tenuitas. { שְׁמַרְתָּךְ וְמִתְּנַחֲשָׂךְ mactōr. ταύτη GAL. Pauprētē. ITAL. Poveretā. GERM. Armut. Hisp. Pobreza. ANGL. Poverty. } Varr. lib. 4. de L. L. Pecunia quæ erat parva. ab ea paupertas dicta est. Plaut. Persa Nam ubi ad paupertatem accessit infamia, gravior paupertas sit. Cicer. 3. Tusc. Ut de paupertate nonnunquam, cuius onus disputando levamus. docentes quām parva, & quām pauca sunt quæ natura desideret. Iuvenal. Satyr. 3.

Nil habet infelix paupertas durum in se,
Quām quād ridiculos homines facit.

Plaut. Aulul. sc. 4. n. 1. Neque eo est alter quisquam ex paupertate paucior. Liv. lib. 3. 4. Pessimus est pudor parsimoniae, vel paupertatis.

Et neque divitii, neque paupertate notanda est (domus sup.)

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. ¶ Paupertas autem (Seneca autore Epist. 88. est parvi possessio. ¶ Paupertatem quidam ab egestate ita distinguunt, ut egestas sit quando ad victum necessaria desunt: paupertas, quando licet non sint opes, tamen necessaria sufficiunt. Cicer. in Parad. Itaque istam paupertatem, vel potius egestatem, ac mendicitatem tuam nunquam obsecrū tulisti. Vario apud Non. c. 2. horum temporum divitias & illorum paupertates.

Paupētēs, ei, Paupertas. { שְׁמַרְתָּךְ וְמִתְּנַחֲשָׂךְ mactōr. ταύτη GAL. Pauprētē. ITAL. Povera. GERM. Armut. Hisp. Pobreza. ANGL. Poverty. } Horat. lib. 1. Epist.

Impiger extremos currit mercator ad Indos,
Per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes.

Virg. 6. Æneid.

— quam vellent ethere in alto
Nunc & pauperiem, & duros perferre labores.

Horat. 3. Carm. Ode 24.

Magnus pauperies opprobrium jubet,
Quidvis & facere, & pati,
Virtutisque viam deserit ardua.

Plaut. Aulul. sc. 4. a. 1. Meam pauperiem conqueror. Idem ibid. sc. 6. a. 4. Hic dies mihi famem & pauperiem obtulit. ¶ Pauperies item apud Iureconsultos damnum est à quadrupede datum: quod si ab homine illatum esset, inuria diceretur. l. 1. D. si quand. pau. feciss. dic.

Paupētēs, Pauper. { שְׁמַרְתָּךְ וְמִתְּנַחֲשָׂךְ mactōr. ταύτη GAL. Pauprētē. ITAL. Povero. GERM. Armut. Hisp. Pobre. ANGL. Poore. } Vair. de vita popul. Rom. lib. 1. Quād si paupertina sit elegantia, ac cum castimonia. Siodnius. Quin potius paupertinus flagitare cantilenæ culmus immurimet. Noadius. Gell. c. 6. lib. 1. 4. Litteræ paupertinæ. Idem. l. 20. c. 1. paupertini hominis, Vario apud Non. in Culina. Domus angustiæ paupertinis coacta.

Paupētōas, Pauperem facio. { שְׁמַרְתָּךְ וְמִתְּנַחֲשָׂךְ mactōr. ταύτη GAL. Faire pauvre ou cherif. ITAL. Impoverire. GERM. Arm machen zu arm en tagen bringen. Hisp. Empobrescer à oto. ANGL. To make poore. } Plaut. in Milite, Quæ improba est pro mercis vitio dominum pretio pauperat. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. ex persona lenonis. Boni viri me pauperant, improbi alunt. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.

Eripier quivis oculos citime mibi, quām te
Contemptum cassa nuce pauperet.

Hinc Depaupero. Varr. Priusquā domam depauperaret sumptu suo. Paupēratus, pauperior effictus. Iulius Firmicus Matheseos l. 1. de Luna, Quando pauperata luminibus iasturam propriæ maiestatis agnoscat. PAVSĀ, Requies, intermission, atque otium à re aliqua. { פְּנַזְבָּה pugħah p̄oph taħla, wa-worx. GAL. Pausa, repos qu'on prend en faisant quelque chose. ITAL. & Hisp. Pausa. GERM. Ein rast/ ein unterleibung/ stillhaltung. ANGL. Rest, intermission, ceasing. } Lucul. lib. 1. Satyr.

Hec ubi dicta dedit, pauprētē facit ore loquendi.

Plaut. in Rud. Aliquando osculando melius est uxori pauprētē fieri. Lucifer. lib. 2.

— Nec dare pauprētē

Concilius, & dissidiis exercita crebris.

Deducitur à verbo Græco πάνομη, quod est cesso: unde & πάνος eiusdem significationis cum Latino pauſa.

Pausanæ, inducæ, quia tunc cessat bellum.

Paupētūs, A Seneca Epist. 57. vocatur qui remigibus modos dat, & remigandi officium quadam quasi pauſa moderatur. ταύτη.

Pausa, as, Quiesco. { οὐ παγῆ ναῦθιστροῦ σακάτη. παύση. GAL. Pausa, se reposer. ITAL. Pausare, ripausare. GERM. Ruhen / stil halten. Hisp. Descansar, reposar. ANGL. To rest, to cease forme doing any thing. } Plaut. in Trin. Pausa, viciſti castigatorem tuum.

Paupētās, παύσια. Cleombroti filius Lacædemonius Imperator, qui unā cum Aristide Atheniensi vicit Mardonium Medum Xerxis regis generum apud Platæas, cum ducentis peditum millibus electis, & viginti equitum milibus, haud ita magna manu. Et quum multum incrementi Lacedæmoniis adieciſet, in mores Asiaticos labi sensim cœpit. Deinde eonque amentiæ dicitur tandem progressus, ut cum Xerxe paciferetur, se illi imperium Lacedæmoniorum proditum esse, si filiam sibi in matrimonium dedisset. Quo nomine in iudicium vocatus in templum Minervæ confugit, ubi interfactus est, cadaverque eius in barathrum abiectum. Autor Thucydides lib. 2. Deo eo plutarcl. in Themist. ¶ Fuit & Pausanias nomen autoris Græci scriptoris, qui floruit Had. iani & Antonini temporibus. Scriptor Chronica Laconica, de Amphictyonibus, & Lacedæmoniorum feris. Author Suidas. ¶ Alius præterea fuit Pausanias Macedo adolescentis, qui cum primis pubertatis annis stuprum ab Attalo per vim esset passus, & quod deterritus est, omnia etiam convivis veluti scortum ad stuprum oblatus, de tanta iniuria ad Philippum Macedonum regem querelam detulit, illatique probri ultionem postulavit: verā quum se etiam à rege irridet videbat, iram in eum convertit, ultionemque quām ab inimico non potuerat, ab iniquo iudice exegit. Autor Diodorus & Iustinus. ¶ Pausanias Cæsariensis Grammaticus & equalis Aristidi, scriptor de constructione libri unum, Problematum item unum, quem inter malos Rhetores recenset Philostratus in virtutis Sophistarum Autor Suidas.

Paupētā, genus olivæ, à paviendo, quod non nisi paviendo, id est, tundēdo oleum emittat: seu quod antè quām molæ subiicitur, tundatur. Virg. 2. Georg. Et amara pauprētē bacca. Apud Col. l. 12. cap. 43. nisi corrupta sint exemplaria, legitur pauprētē per secundam vocalē in penultima syllaba, Varr. l. 1. c. 60. Oleas orchites & pauprētēs atidas.

Paupētās, μύραι. Nomen pictoris Sicyonij. Plin. lib. 15. Inter pictores (inquit) Pamphilus docuisse traditur pauprētē Sicyonius, primū in hoc genere nobilem. Inter omnia huius opera p̄cipue admiratio fuit tabula quādam, qua Glyceram municipem suam à se amatam, sedentem pinxit, & coronas ex floribus neētentem: quod opus ex arguento Stephanoplocon appellavit.

Pauprētēs, τάκτος, a. um, adiect. Horat. 2. Serm. Satyr. 7.

Vel cum Pauprētē corpora insane tabella, hoc est, tabula à Pauprētē depicta.

Pauprētēpum, παύσια τάκτος, hoc est, à curæ incertis que cessatione. Plin. l. 9. c. 53. Pauprētēpum, villa est Campaniæ, haud procul Neapol. Idem lib. 3. c. 6. Inter Pauprētēpum & Neapolim Megaris.

Pauprētēpum, παύσια τάκτος, poculum erat in conviviis tertium, Iovi servato dicatum: ita dictum, quod curæ abigēret. Quin etiam Iovem ipsum Sophocles Pauprētēpum cognominat.

Pauprētē, Paula, vide Pausa.

Pausus, Turneb. l. 15. c. 21. Pausus deus videtur fuisse, qui pauprētēfafferet & quietem, quem bellis adversarium repugnatissimum Bellonus potestatis fuisse suspicatum ex Arnobio.

Pauxillūs, vide Pausa.

Pax, pacis, status imperturbatus, tranquillus, in quo animi inter se paci concordant: opponit enim discordia & bello. A pactione dicitur: quod nomen etiam pluraliter declinatum legitur. { סְלָמָה schalām. εἰρήνη GAL. La paix. ITAL. Pace. GERM. Fried. Hisp. La paz. ANGL. Peace. } Plaut. in Persa, Hostibus vicit, civibus salvis, te placida, pacibus perfectis. Horat. l. 2. Epist. Hoc pacis habuere bonæ, ventique secundi. Varro, animadvertisse primum quibus de causis, & quemadmodum constituerunt pacis: secundum, qua fide & iustitia eas conluerunt. Est autem pax propriæ publica tranquillitas, otium. Cic. de senectute, Quum sententia Senatus inclinaret ad pacem, & fœdus faciendum cum Pyrrho. Pax (inquit Cic. 2. Philip.) est tranquilla libertas. ¶ Aliquando etiam accipitur pro venia, Virg. 3. Æneid.

Sed votis precib⁹que iubent exposcere pacem.

¶ Nonnunquam etiam pro propitiacione. Nam pacem petebant, cum sibi placatos optabant deos propitiōsque. Virg. 4. Æneid.

Principio, delubra adiunt, pacemque per aras

Exposcunt.

Cicero pro Rab. similiter dixit. Ab Iove Opt. Max. que, exeterisque diis pacem, veniamque peto precōrque. Pax, à verbo pago, is: pacio, ast pacio, is, unde pacis or etiam, quod pangere, statuere, & formare est, unde Paginæ. An à Græco & Comico adverbio Pax, quo silentium turbatum significatur. Scaliger in Ausonium, pacem desim exorare. Liv. l. 6. ab Urbe, Vt Iovis supremi, multis hostiis pacem expectam. Plaut. in Amph. sc. 1. a. 5. Pacem ab Æsculapio petas. Idem Cure. sc. 2. a. 2. Pax æterna cum exceptit (de mortuo.) Senec. cap. 19. de consol. ad Martiam. A casibus nulli longa pax, vix inducit. Senec. c. 16. de consol. ad Mariam. Item, Obscurio ut per pacem liceat te alloqui, ut ne vapulem. Mi- nunc inducæ parumper fiant, s. Non loquar nisi pace facta; quoniam plus vales. Plaut. Amph. Propterea pace advenio, & pacem ad vos adfero. (i. cum pace, & silentio.) Idem prologo Amph. Habui expurgationem, facta pax est. Ibid. sc. 3. a. 3. Item, Pacem facere. Liv. lib. 6. d. 4. Et pace infecta. Ibidem. Pace reconciliata, (i. triumviris consentientibus.) Sueton. in Tib. cap. 4. ¶ Habet autem hoc nomen vatios in oratione usus, dicimus enim, pace advenio, pacem affero, Conciliare pacem inter aliquos, Confidere pacem, Consulere paci. Cum pace aliquem dimittere, Cum pace aliquid agere. Cui contrarium est iracundæ, vel cum ira agere. Confirmare pacem, Dare pacem, Eripiere pacem, Esse in pace, pacem exploratam habere, Facere pacem, Sezvare pacem, Trahere pacem, Vt pace. Testimonia legenti veteres autores nulli non sunt obvia. Pace tua, honestus est reprehendendi modus, prius captata venia, id est, tua venia, & te nou irascente. Ter. in Eunuch. Quæso hercle ut liceat, pace quod fiat tua. Similiter, pace tua dixerim, pace omnium dixisse liceat. ¶ Pax Hebreæ, Syncedochæ, est felicitas, salus, ζελουληγία, conditio in qua bene est alicui, ut sit immunis à metu, misere & dolore, adeoque omnes res secundæ. ¶ Pax etiam adverbium Comicum est, significat Tantuminodo: vel silentium quoddam imperantis vim habet. Plaut. Ps. c. 1. a. 5. Dum enitor pax, iam pene inquinavi pallium temeto. Ter. in Heaut. Dum argentum capio, pax, nihil amplius.

Pacifēt, pacem ferens: ut Laurus pacifera. { εἰπλωφόρος. GAL. Qui por- te paix. ITAL. Ch' apporta pace. GERM. Das friden bringe. Hisp. El que trahe paiz. ANGL. That maketh er bringeth peace. } Plin. l. 5. c. 37. Laurus ipsa pacifera, ut quam prætendi etiam inter armatos hostes quietis sit indicium. Virga pacifera Mercurij, Valer. Flat. 4. Argon. ¶ Cylleniūs pacifer, Ovid. 4. Metam.

Fā. ifico, as, Controversias compono, quasi pacem facio, reconcilio. { οὐτινή hischlim αἰδοπούλαι γλώσσα. GAL. Pacificer, faire paix, appai- fier. ITAL. Pacificare, far pace. GERM. Frieden machen/ befriedigen. Hisp. Pacificar, hazer paz. ANGL. To make peace, to appease. } Cic. ad Attic. l. 1. 5. Servius vero pacificatus cum libratiolo suo, videtur obiisse legationem. Liv. lib. 3. ab Vrb. Legati pacificatum venerunt. ¶ Quidam hec tria separant, ut pacificatus sum, significet idem quod in concordiam redactus sum. Pacatus sum, in pace sum, ab armis destitui. Placatus sum, ab indignatione animi ad lenitatem redi, vel animo leni sum. Pacificans diuos, Sil. lib. 1. 5.

Pacificatio, Reconciliatio. { εἰπλωφότια. GAL. Pacification, appais- ment. ITAL. Pacificazione. GERM. Fried machung/befriedigung. Hisp. Pacificacion. ANGL. A making of peace, appeasing. } Cic. Lepido lib. 10. Itaque sapientius, meo quidem iudicio, facies, si te in istam pacificatiōnem non interpones, id est, pacem faciendam. Pacificatio perpetrata. Gell. cap. 3. lib. 7.

Pacificārōr, is, Dissidij diremptor, & conciliator pacis. { פָּסִילְתָּן maschlim. GAL. Qui fait la paix entre ennemis. ITAL. Cbiunque sa pace. GERM. Ein frid macher. HISP. El que haze paz. ANGL. That maketh peace or appeaseth, that taketh away strife. } Cicero. Attic. lib. 10. Iam cuim illum emptum pacificatorem perorasse puto, iam actum aliquid esse in consensu Senatorum. Liv. lib. 7. bell. Pun. Adhibitus ab Etolis ex finitimi pacificator Aminander. Cellius c. 2. lib. 14. Pacificatoris partes sustinere Iudicem. Item, pacificatoris habitus qualis in statuis. Quintilian.

Pacificātōrūs, a, um, quod ad pacificationem pertinet. Alg. Maximos, nglwom. Itos. Cic. 12. Philipp. Postquam nos pacificatoria legatione implicatos putant.

Pacificūs, a, um. Paci studens. { פָּסִילְתָּן schalēv vel schelēv. eiploretes. GAL. Pacificque, paible. ITAL. & HISP. Pacifico. GERM. Friedsam/ der nach frid steller. ANGL. Geuen to peace or that maketh peace. Cicero. ad Attic. lib. 8. Ecqua pacifica persona desideretur, an in bellatore sint omnia. Ovid. 6. Fastor.

— vos orate coloni

Perpetuam pacem, pacificūmque ducem.

Lucr. lib. 3.

— durāmque viri defletere mentem

Pacifico sermone parant.

Pacō, as, A pace sit, & significat mitigo, lenio, placo, tranquillum, lenem, & mitem reddo. { פָּסִילְתָּן schibbēach הַשְׁבֵּחַ hischbiach. idōnōs, iżsulpi-ż. GAL. Appaiser, pacifier. ITAL. Placare, mitigare. GERM. Beschrifigen/ begütigen/stullen. HIS. Apaziguár, placar. ANGL. To appease, to mitigate. } Cels. 1. bell. civ. Hortatu cuius Imperatoris ductu Remp. novem annis felicissimè gesserint, plurimaque prælia secunda fecerint, omnem Galliam, Germaniamque pacaverint, &c. Tibul. lib. 4. Eleg. 1.

Parvaque cœlestes pacavit mirra : nec illie

Semper inaurato taurus cadit hostia cornu.

Pacālūs, a, um, Reconciliatus, placatus, exoratus, & tranquillus redditus. { פָּסִילְתָּן uneschlām פָּסִילְתָּן schalām. ip̄p̄ođes, iżlōđbōđ. GAL. Appaisé, pacifié. ITAL. Pacificato. GERM. Begütiget/gestillert/zufrieden vnd zu ruvo brachte. HISP. Pacificado, apaziguado. ANGL. Pacified, appeased. } Cic. 3. Verrina. Civitates non modo pacatae, verum etiam sociorum, & amicorum ad vim atque ad arma confugient. Idem antequam iret in exil. Si denique Cn. Pompeio, quod terra marique hostes reddidit pacatos, &c. Ovid. 1. de Ponto,

Denique si moriar, subeam pacatus oreum.

Aequora pacata. Ovid. Epist. 10. Aëris pacati status. Lucret. lib. 3. Vultu pacato excipere aliquid. Ovid. 1. Fast. Plaut. Men. sc. 6, a. 5. Hic in pacato, oppidum herum diripier.

Pacātōr, is, Pacis conciliator, qui tumultus & turbas sedat. { פָּסִילְתָּן maschlīm. eiploretes. GAL. Appaiseur. ITAL. Pacificatore. GERM. Ein stiller fridmacher. HISP. Apaziguador, que haze paz. ANGL. An appeaser. } Senec. Hercul. OEto, Sed tu domitor magne ferarum. Obilique simul pacator ades.

Pacātē, Tranquillē, sedatē, pacificē. { eiploretes. GAL. Pacifiquement. ITA. Pacificamento. GERM. Kurotlich, fridlich, stil. HIS. Apaziguamente, pacificamente ANGL. with peace. } Ut Pacatē per provinciam iteret facere, apud Cælarem 1. bell. Gall.

Paxālis, adiec. iżas̄kos, eiploretes. Pacifer, sive pacem significans, ut Olea pacales. Ovid. 6. Met. Flammæ pacales. Idem 1. Fastor. ad finem.

Pax, Hispanis la ciudad de la paz, in provincia de Chuquiago, V.E. sub A. Plateni, in regno Peruano, apud Americanos.

Pax Augusta Badajox, V.E. Hispaniæ ad Anam fl. sub A. Compostellano. Paxamas, vel Paximas, genus panis.

Paxamatum, panis subcineritius. Gloss. Isid.

Paxillus, Palus. { פָּסִילְתָּן jathédh. matlāđ. GAL. Un pau, un pieu. ITAL. & HIS. Palo. GERM. Ein kleiner psal. ANGL. A pale prope or stake. } Hoc nomen priscianus credit per diminutionem à palo factum: quod tamen, vel Cicerone teste, falsum esse constat, qui palum contra ex paxillo contractum esse afferit, fuga literæ vastioris. Sic enim scribit in Orat. Quin etiam verba sèpè contrahuntur, non usus causa, sed autium. Quonodo autem vester Axilla Ala factus est, nisi fuga literæ vastioris, quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & vexillo & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis evellit? Ex paxillo, ut ex paxillo suspendere. Vatto, Vbi dicatur primus Zeno novam hæresim novo paxillo suspendisse, i. instituisse. Idem, Ut novum citrum novo paxillo pendeat. Apud Plaut. suppellex pellionis dicitur palus palo proximus, quod pellio pauper esset, & palos nudos sine supellecile haberet.

Pax Julia, παῦλια ptolomeo, Lusitanæ urbs. Vulgò Beja.

Pax Vera, Hispanis, Vera Paz. V.E. sub A. Mexicanus, in India occidental.

Paximatum, panis subcineritius. Luitprandus in Legat. Solimense jula assident nuda paximatum sibi apponente. Columbanus de Reg. Monach. cap. 5. Olera, leguminæ, farina aqua mixta, cum parvo pane paximata, ne ventre oneretur, & mens sufficeretur. Obvia est lectione.

Fazion, vide Topazium.

P E

Pēcco, as, Propriè significat adulterium committit, dictum quasi pellico ut putat Sipontinus, id est, cum pellice coco. { פָּסִילְתָּן chata yud pashchāh. iżaqarāw, alia. GAL. Pecher. ITAL. Peccare. GERM. Eigentlich hureyren unnd ehruh begehn / sunt aber sündigen/ etras vñrechtes thun. HIS. Peccar. ANGL. To sinne to offend. } Vnde peccatus, pro adulterio, quasi pellicatus. Apud veteres enim peccatus, us, usque ad Ciceronis etatem duravit, qui voce ea usus est quarta Verrina. Nemo (inquit) ita vivebat, ut nulla eius vita pars summa turpitudinis esset experts, nemo ita in manifesto peccatu tenebatur, ut quoniam impudens fuisset in facto, tum impudentior videtur si negaret. Postea iuvaluit usus, ut peccatum tantum neutro genere efficeretur, & uno nomine de omnibus quæ male, impiè, injustè & flagitiis fierent, diceretur. Ita peccare quomodo docimmoque habi, offendere, delinquere. Ter. in Andr. Ego me amare hanc fateor: si id peccare est, fateor id quoque. Cicero. lib. 1. Offic. Paf- ficio usus est, Quo in genere etiam in Rep. multa peccantur. Idem de

Offic. Quo magis cavendum est, nequid in eo genere peccetur. In rem peccare Terent. in Adelph. Verum in istam partem potius peccato tam. In re peccare. Cic. 5. Verr. Si denique uno aliquo in genere peccasset. ¶ Peccare aliquid. Plaut. in Bacch. Si unam peccavisses syllabā, Fieret corium tam maculosum, quoniam est nutritio pallium. Occidi (patrem)num peccavi quippam? Idem Pf. sc. 3. a. 1. Si quid erga te peccavi, ignoscas. Idem Aul. sc. 6. a. 4. Peccatur, Impersonale. Cic. 7. Verr. Magno tuo periculo peccabitur in hoc judicio, majore quam putas. Horat. 1. Epist. 2. Seditione, dolis, scelere atque libidin & ira, Iliacos intra muros peccatur, & extra. Neptune peccavisti largiter, Plaut. Moſ. sc. 2. a. 4. Fateor me peccasse & meam culpam committerit scio. Idem Aul. sc. 6. a. 4. Amphitruonis te esse aiebas Sosiana. S. Peccaveram. Idem Amphitru. Peccavi insciens: Illud volui dicere. Idem Pseud. sc. 2. n. 3.

Nos quoque jam pridem scriptio peccavimus isto,

Lusimus amores,

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Peccatum, & nomen & participium esse potest. Ter. in Prolog. Eunuchi Vtrumque complexus est. Si id (inquit) est peccatum, peccatum imprudentia est. Prior est nomen. { פָּסִילְתָּן cheere. wlaicu GAL. Peccatum. ITAL. Peccato. GERM. Ein sünd/misserhat. HIS. Pecado. ANGL. A sinne, an offence, a faulte. } Posterior participium, iżaptrypāvov. Est autem peccatum, quicquid fit contra officium: quæ etiam culpa appellatur. Cic. 3. Offic. Si gladium quis apud te sana mente deposuerit, repetat insaniens, reddere peccatum sit: non reddere, officium. Idem de Amicitia, Nulla est excusatio peccati, si amici causa peccaveris. Idem Att. 1. 3. Scio nos nostris multis peccatis in hanc æternam incidisse. Virg. 10. Æneid. Si sine pace tua atque invito numine Troes Italianam petire, luant peccata, neque illis Iuveris auxilio. Peccatum autem à delicto ita differt, ut peccatum sit cum aliquid factum est, sed minus recte. Delictum vero cum aliquid prætermissum & neglectum quod fieri debuit. Cornelius Fronto de diff. voc.

Peccatum, pro peccato, in sexto casu, à Cicerone dictum, ut autibus inserviet, adnotavit Gell. lib. 13. cap. 19. Ciceronis verba, ex 4. Verrina refertur supra in Peccatum.

Pechys, πίχυς, tubitus.

Pecia, vel Petia, leges aliquando in Latinis scriptoribus, barbarè loquentibus utuntur & Iuris. alicubi.

Pecōriātūs, Pecorinus, vide Pecus.

PECTEN, ibis, musculini generis, Instrumentum textorum, quo subtegmen staminis immittitur. { Κτητος. GAL. Un peigne. ITAL. Pettine. GERM. Ein roßber blatt gurch das der zettel gezogen wirt. HIS. El peyne. ANGL. A combe. } Virg. 1. Georgic.

Arguto conjux pereurrat pectine telas.

Idem lib. 7. Æneid.

— tecisque superbis

Vrit odoratam nocturna in lumina cedrum

Arguto tenues percurrens pectine telas.

Iuvenal. Satyr. 7.

Et male percussas textoris pectine Galli

Accipimus.

Ovid. 3. Fastor.

— radio percurrere telas

Erudit, & raru pectine densat opus.

¶ A cuius similitudine & pecten dictus qui explicat capillos. Plaut. in Capt. sc. 2. a. 1. Sed utrum strictim me attonsum dicam esse, en pectinem, Nestio. Vide Strictim. Ita me volsella, pecten; speculum calamistrum Iuvent. Idem Curc. sc. 4. a. 4. Ovid. 4. Metam.

Sape Cytorinco deducit pectine crines.

¶ Est quoque cratis dentatae genus, stylis ferreis, ad colendam terram;

¶ Item ferreum instrumentum, quo ratiore segetes merebantur Coluna. lib. 2. c. 22. Alij pectinibus spicam ipsam legunt, &c. Ovid. 4. Fast.

Hac modò verrebant cum raro pectine pratum.

¶ Est item pubes, hoc est, locus ubi pili ad verenda nascuntur, quem Græci κτῆνα appellant. Iuven. Satyr. 8.

Inguina traduntur medicis jam pectine nigro.

Dictus pecten, quia ut baiba indetonsa pectine indigeat. ¶ Est & instrumentum quo citharam pulsamus, πλάντερον. Virg. lib. 6.

— jam pectine pulsat eburno.

Pro versu. Ovid. 2. Fast.

— Sacras alterno pectine Nonas. i. versu elegiaco.

¶ Item pectines, sive pectunculi, τρίαι, pisces sunt qui se ex aqua jactantur sagittæ modo, quemadmodum loligo facere dicitur. Horat. 1. Serm. satyr. 4. Pectinibus patulis iactat se molle Tarentum. ¶ Pectines item à Plinio in arboribus dicuntur rectæ per longitudinem pectinum modo lineæ & intervalla, quæ Græcæ τρίαι, & Αγριότες appellantur, hoc est, discursus ille venarum rectus in longitudinem portetus: cujusmodi in pectine conspicuntur dentes. In quibus autem hic meatuum ductus aliquo modo variat, neque rectus in longitudinem porrigitur, non solet eos Plinius absoluè pectines appellare, sed aliquid adjicere, quo varietas illa explicetur, obliquos, cispes, nodosolue pectines appellans. ¶ Pecten Veneris, herba est à pectinis similitudine dicta: cujus radix cum malva tusa, omnia tela corpori infra extrahit. Autor Plin. lib. 24. c. 19.

Pectino, as, Ferito instrumento quod pectinem vocant, spicas lego, vel segetem meto. { τρίαι, πίχη. GAL. Paigner. ITAL. Pettinare. GERM. Den jung herfür gewachsnen saamen ecten. HIS. Peynar. ANGL. To kemble or card. } Plin. lib. 18. c. 21. Sunt genera terræ, quoniam ubertas pectinari segetem in herba cogat.

Pectinatus, a, um, quod pectinis instar factum est. { τριποδες. GAL. Peigné. ITAL. Pettinato. GERM. Das gemacht ist wie zwei störl in einer der gesetzt. HIS. Poyndo. ANGL. Kembled, carded. } Inde pectinatum testum dicitur, teste Festo, quod in duas partes devexum est: quemadmodum testudinatum quod in quatuor.

Pectinatus, a, um, idem quod Pexus. Cornut. in Perso.

Pectinatim, adverb. Significat ad pectinis similitudinem factum, & quasi denticulatum. { τριποδες. GAL. A dantelure. ITAL. A guisa di pectine. GER. In störl weiß / Das ist / als groenströsl so mit den jänken in einander g estext.

gesteck sind. Hisp. Enclavijando los dedos. ANGL. Lik a cobe. Plin. l. 9. c. 13. Cuniculatum, pectinatum, imbricatum undata. Sic dicimus Manus pectinatum junctas, quum utriusque manus digiti inter se compliciti, pectinis figuram videntur referre eminentibus utrinque digitis veluti pectinis dentibus. Idem l. 8. c. 25. Pectinatum stipante se dentium se. Pectis, *wheris, id.* instrumentum Musicum, Lydis usitatum.

Pecto, is, pexui, vel pexi, pexum, Explico & pando capillum. { *trivis.* GAL. Peigner. ITAL. Pectinare. GER. Sticken. Hisp. Peynar, defenredar. ANG. To hembe, or card. { Cicer. 2. in Catil. Quos pexo capillo nitidus aut imberbes, aut bene barbatos videtis. Ovid. 1. de Arte.

Hanc matutinos pectens ancilla capillos Incitet.

Horat. 2. Carm. Ode 1. 5.

Nequicquam Veneris præsidio ferox

Pedes Cesariem.

Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Fusti pectito. (me.) ¶ Iumenta quoque, aliisque animalia pecti dicuntur, quum sordes eorum & pili decidui, strigili distinguntur. Virg. 7. Aeneid. de cervo,

Pettebatque serum, puroque in fonte lavabat.

¶ Transfertur etiam ad alia:nam & pectere citharam dicimus, hoc est, percudere: & distendere pectine chordas, id est, plectro chordas movere. ¶ Item Pectere lanam & vestes dicimus, à quo & vestes ipsae pexæ dicuntur, hoc est, quæ in superficie quasdam veluti lanolas exuberantias præ se ferunt, quales vestes sunt quas Coronatas & Fritatas vulgus vocat. In quibus nec stamen, nec subtegmen appetet, eminente & operiente villo. Nam quibusdam licet numeræ licia, ut in quibus textis & tramis lana est pilo propior. Plin. lib. 8. c. 48. Istriae Liburniaeque pilo propior quam lanæ, pexis aliena vestibus. Idem l. 9. Et ipsa stupra pectitum ferreis hamis, donec omnis membrana decorticetur. ¶ Pexa folia, hoc est, crassa & in medio exuberantias quasdam habentia in modum panni pexi. Col. l. 11. c. 3. At Cappadocia quæ pallido & pexo densoque folio virer mense Februario. ¶ Pexa munera pro togis pexis, apud Martial. lib. 7. Divitibus poteris Musas elegantes sonantes Mitte: pauperibus munera pexa dato. ¶ Hujus veibi composita sunt Depecto, Propecto, in longum pecto. Ovid. 5. Fastor.

Ille manu mulcens propexam ad pectora barbam.

Repecto, rufus pecto *äraxtinç.* Claud. Sparge diem meliori coma, crinæque repexit Blandius elato surgent temone jugales.

Pexitas, atis. { *rō* & *ipis dianas lissas, üphorien.* GAL. Tissure, entrelassement de laine. ITAL. Spezza di pelo in tela, o in altro. GER. Ein reichtung da ein ding so ordentlich nacheinander ligt, oder geht als ob es gesteckt wär, als in einem gerötel die fäden so den langen wdg. vnd überzwoerch gehn, als ob es ein syb wære. Hisp. Raso. ANG. Twining or carding of wool. { Plin. lib. 11. cap. 24. Quam non ad hoc pertinacie videtur cribata pexitas telæ, id est, villosa quædam in ea & lanuginosa filorum natura, quæ in rara eorum textura non perinde appetet, verum in densa.

Pexatus, adjективum, Veste pexa indutus. { *μακάρος, μακάριον* *indumentum.* GAL. Vestu de robe à long poil. ITAL. Vestito d'habito di longo pelo. GER. Mit einem schorffleid angethan. Hisp. Vestido de raso. ANG. Clothed in a rough garman. { Martial. lib. 1.

Pexatus pulchre, rides mea Zoile trita.

Pexus, a, um, Quintilian. cap. 9. lib. 1. Pexus, pinguisque doctor. Vide in Pecto, suprà.

Pectitus, a, um, idem quod pexus. { *κτενωμένος.* GAL. Peigné. ITAL. Pectinato. GER. Gestrält, oder gekemmert. Hisp. Peynado. ANG. Kembed. { Col. lib. 2. c. 3. Preparata sint & peditæ lanæ, quæ faciliter justa lanificio persequi atque exigere possit. ¶ Per translationem accipitur pro culto, polito, & subacto. Idem lib. 10. Verum ubi jam puro discrime pectita tellus Deposito squalore nitet.

Pectunculus, *krus,* pescis qui & pecten dicitur. Plin. lib. 9. c. 29. Loligo etiam volitat, extra aquam se efficiens, quod & pectunculi faciunt sagittæ modo, Pectunculi concharum. Col. lib. 8. c. 16. Et Gell. c. 16. l. 7. Pectunculus Chius optimus, Vide suprà in Pecten.

Pectus, oris, Anterior pars animalis à gula usque ad ventrem. { *Μητρά* chalch. *sigor, sigo.* GAL. La poitrine. ITAL. Pecto. GER. Die brust so von dem halß gehe bisz auf den bauch. Hisp. El pecho. ANG. The breast. { Hoc homini tantum latum est, reliquis animalibus carinatum, ut ait Plin. lib. 11. c. 37. ¶ Hinc Quintilian. Dignitas in latitudine pectoris. Ovid. 13. Metam. Et in pectus condidit ensen. Ad vos studiofa reverto pectora. (i.ò amici.) Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist. Cor cœpit in pectus emicare. Plaut. Aul. sc. 3. a. 4. Pectus digitis pulsat, cor credo evocaturus est foras. Idem Milit. sc. 2. a. 2.

Nempe ego mille meo protexi pectora puppes,

Ovid. 13. Metam. &c. Dictum autem putatur pectus à compactis costis. Est enim pectus costis compactum, quæ veluti sūmamentum pectoris, Virg. 9. Aeneid.

Pectora in adverso totum cui cominus ensem

Condidit assurgentis, & multa morte recepit.

Horat. 2. Serm. satyr. 8.

tum pectora adusto

Vidimus & merulas ponit.

Quintilian. lib. 2. cap. 15. Nam & M. Aquilium defendens Antonius scissa veste, cicatrices quas is pro patia adverso pectora suscepisset, ostendit. ¶ Accipitur nonunquam pectus pro corde quod sub pectorate latet, vel pro ipso animo quem in corde residere nonnulli antiquorum putaverunt. Iuvén. Satyr. 13.

Nocte diique suum gestare in pectora testem.

Horat. lib. 1. Epist. *Non tu corpus eras sine pectora.*

Accipere toto pectora, pro complecti toto animo, amore, benevolentia, studio. Virg. 9. Aeneid.

Te verò mea quem spatiis propioribus atas

Insequitur, venerande puer, jam pectora toto

Accipio, & comitem casus compl. dör in omnes.

Cic. de Amic. In Amicitia nisi (ut dicitur) apertum pectus videoas tuumque ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas. Animus iste est, non in pectora. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Nisi somnum sociamque ex

pectore atque oculis amoveris. Ibid. Spes & opes vitæ jacent sepultæ in pectoro. Idem in Amph. Ecquid habet aceti in pectoro. Idem Pseu d. sc. 4. a. 2. In meo pectoro patavi copias dolos. Ibid. sc. 1. a. 2. Meo in pectoro conditum consilium. Ibid. & sc. 1. a. 4. In pectoro & corde hæc res mihi curæ est. Idem Menach. sc. 2. a. 5. In pectoris arguimenta institui, atque in corde volutavi. Idem Mostell. sc. 1. a. 2. Nemo ingenio tam duro, neque tam firmo pectoro, qui non tibi benefaciat. Idem Asin. in fin. Aspices quantum dederis mihi pectoris ipse. (i. spiritus ad cunctum.) Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Et falso mori pectoris amore meum. (i. excitavi ingenium.)

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Et plus in nostro pectoro parte tenes. (i. corde, sive animo.)

Ibid. Eleg. 3. lib. 3.

Vos quoque pectoribus nostris haretis amici.

In manus hominum & pectora receptus, Senec. cap. 1. de consol. ad Mart. Vereor ne sit tibi pectoris iners (id est, tardus ad studia.) Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist. & Gell. cap. 13. lib. 17. Aliquis de summo pectoro, ut supra cap. 1. lib. 5. De summo & soluto pectoro laudes effutur.

Pectorulum, diminut. parvum pectoris, *supidior.*

Pectoralis, e, quod ad pectoris pertinet: ut Fascia pectoralis { *πεστόραλις, πεστόραλις.* GAL. Appartenant à poitrine, ITAL. Pectorale. GER. Das zu der brust gehört. Hisp. Cosa perteneciente al pecho. ANG. Pertaining to the breast. { Est & pectorale substantivum, genus armaturæ quo pectoris munitur. { *πεστόραλις, πεστόραλις.* GAL. Postrale, armatura de la poitrine, ITAL. Armatura del petto, pectorale. GER. Das brust harnisch/reitsturz sunst genennet der trebs. Hisp. El pecho, armadura del pecho. ANG. A beast place. { Plin. lib. 37. cap. 7. Sacra lege pugnantibus è pectoralibus eorum, occisique & galeis.

Pectoralis, a, um, qui est magni & validi pectoris. { *πεστόραλις.* GAL. Qui a large & longue poitrine. ITAL. Pectorato. GER. Das ein grosse und starcke brust hatt. Hisp. Cosa de gran pecho. ANG. That hath a broad and strong breast. { Autor Prope, Nemo est feroci pectorosior Marce. Col. lib. 8. c. 2. Sunt ergo matricis probi coloris, robusti corporis, quadratae, pectorosæ, magnis capitibus.

Pecu, plurali pecua. Plisc. lib. 6. & Non. c. 2. bene multa veterum exempla producunt,

Pecuaria, Pecuarius, vide Pecus.

Peculiaris, Peculiosus, vide Peculum.

Peculum, ij, dicitur quicquid alicujus labore & industria partum est. { *Χειρονεκτίσχη μήτρα* segullah. *τὸ idem, τὸ idem τριῶν, τὸ κτύπα.* GAL. Le bien propre à chacun. ITAL. Peculio GER. Ein eigenhumb/oder eigen gut / etwas so einer mit seiner arbeit zu eigen überkommen hat.

Hisp. El pugnial. ANG. The proper goodes of any man. { Peculum dictum à pecore & cur, & quid, Plutarch. in Valerio. Apud veteres peculum dicebatur quodvis patrimonium, eo quod pecoribus omnis eorum substantia constabat: unde & peculij nomen deductum est. Postea tamen consuetudine loquendi factum est, ut peculij nomine illud præcipue comprehendetur quod servus, vel filius-familias, dum adhuc in domini potestate esset, vel patris, industria sua, vel labore lucrifecisset. Cic. in Paradox. An eorum servitus dura est, qui cupiditate peculij nullam conditionem recusant durissimæ servitutis? Plaut. in Asin.— quamquam ego sum sordidatus, Frugi tamen sum, nec potest peculum enumerari. Ibid. Largitur peculum omne: in tergo thesauri gerit. Florent. Juris. in l. peculum, ff. de peculio. Peculum, inquit, ex eo consistit, quod parsimonia sua quis paravit, vel officio suo meruit sibi donati, idque velut proprium patrimonium servum suum habera quis voluit. Tubero autem referente Celso lib 6 ff. sic definivit peculum, quod servus domini permissu separatum a dominicis rationibus haberet. Ob istuc verbum dabo hodie aliquid peculij tibi Philematum mea, (ambiguè & obscenè.) Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Mea hæc habeo omnia meo peculio empta (nempe quod femina summa sustinet.) Idein Ps. sc. 7. a. 4. Etiam de tergo ducentas plagas prægnantes dabo. L. Carpitur peculum omne, in tergo thesaurum gerit. Idem Asin. sc. 2. a. 2. Frugi sum, nec potest peculum enumerari. Ibid. sc. 4. a. 2. Ut huic dein compedes st. Cui peculij nihil est, recte feceris. Idem Capt. sc. 4. a. 5. Peculum castrense dicitur quod à parentibus, aut agnatis in militia degenti donatum est, vel quod filiusfamilias in militia acquisivit, quod nisi militasset, non haberet. Vide de hoc latius in dictione Castrensis. Sunt præterea tria peculij genera, Quasi Castrense, profectum & adventitium, de quibus vide Hotomanum in Lexico. A peculio diminut. peculiolum.

Peculiariis, e, quod ad peculum pertinet, vel quod peculio deputatur, seu quod peculij proprium est. { *ἰδιός.* GAL. Propre, particulier, appartenant à aucun. ITAL. Peculare, particolare. GER. Das zu dem eigen thum gehört/das eigen ist. Hisp. Proprio, cosa perteneciente à pugual. ANG. Particular, proper to one. { Plaut. in Asin. sc. 1. a. 2. Etiam opilio qui pascit inter alienas oves aliquam habet peculiarem, quæ spem solletur suam. Idem Aul. sc. 4. a. 5. Condigne etiam meus me Gallus galinaceus qui erat anui pecularis perdidit. Idem Capt. sc. 3. a. 5. Quadrimum peculiarem cum (servum sup.) tibi dedit. Sed in usu jam receptum est ut pecularis, proprius, sive præcipius dicatur, nec cum aliis communis. Suet. in Cas. c. 76. Præterea monetæ publicisque & etiæ galibus peculiares servos præposuit. ¶ Peculare edictum, dicitur quod peculariter ad certam rem est propositum. Cic. 5. Verr. Exsistit peculare edictum repentinum, ne quis frumentum de atra tolleret, antequam cum Decumano pactus esset. ¶ Vsurpatur aliquando peculare pro re servili. Vlp. l. si quis vinum, ff. de trit. co, vino & oleo leg. Si peculante vinum legatum sit, id continet quod servi habuerunt.

Peculat, iter, adverb. propriè, præcipue. { *ἰδια, ιδια, ιδιογόνας.* GAL. Particularlement, spécialement. ITAL. Particolamente, specialmente. GER. Sonderlich/eigenlich. Hisp. Propriamente, especialmente. ANG. Particularlie, speciallie. { Plin. lib. 27. cap. 4. Epiphoris peculatiter imponitur. Quintil. l. 8. c. 2. Quod commune est & aliis nomen, intellectu ali cui peculariter tribuitur, ut Vrbem, Romam accipimus: Venales, novitios: & Corinthia æ: a: quum sunt aliae urbes quoque, & venalia multa & tam aurum quam argentum, quam æ Corn hiuum. Peculatiter, Ex peculio, vel in peculio. Paulus in l. 3. §. saltus. ff. de acqui. vel amis.

amit. possēt. Nec movere nos debet, quod quādam etiam ignorantes possideamus, id est, quā servi peculatiter paraverunt.

Peculiarius, comparat. Magis propriè. *Idem* itaq; qua voce utiur Vlp. l. 4. in fin. D. de dolis except.

Pecūliosus, a, um, qui peculij multum habet. *Χρηματάρχης.* GAL. Qui a bien de quoy. ITAL. Bene stante & che a molto peculio. GERM. Der viel eigens hatt/wohl habend. HISP. Cosa de gran pugual. ANGL. That hath abundance of proper goodes. *¶* Plaut. in Ruden. Peculiosum esse decet servum & improbum, Quem hero præteat oratio.

Pecūliatus, a, um, idem quod peculiosus. *Πολυχόνιος.* GAL. Pecunieux, riche, qui a bien de quoy. ITAL. Denarofo, ricco. GERM. Reich an gelt/gelreich. HISP. Rico, que tiene gran pugual. ANGL. Riche, wel silvered. *¶* Asinins Pollio ad Ciceronem, Planè benè peculiatus. Budæus. Caius in l. 18. in fin. Digest. de adil. edit. Et quæ si quis simpliciter dixerit peculatum esse servum, sufficit si is vel minimum habeat peculum.

Peculio, as, Quempiam pecunia multo, aut peculium aufero. *Ἄγρωπε τιμῆς.* Plaut. in Pers. Atque ob istam rem ego aliquid te peculabo.

Peculior, aris, & Depeculor, quæ ad Remp. seu principem pertinent, furor, peculium faciens ex eo quod erat publicum, & universitatis *κλίπων τὸ δημόσιον.*

Peculator, & Depeculator, qui huicmodi furtum facit autore Asconio. *Χέιπτης & ἀνυοτης.* GAL. Celuy qui dé robe l'argent du Prince ou de la Republique. ITAL. Chi rubba il pubblico. GERM. Ein diebstal aus dem gemeinsen sectel oder eines Fürsten gut eingriff thut. HISP. El ladron de las rentas del rey y publicas. ANGL. He that robbeth the common treasure or kinges exchequer. *¶* Cic. 3. Offic. Neque enim de sicariis beneficis, testamentarioribus, futribus, peculatoribus hoc loco dicendum est.

Peculatorius, a, um, ad peculium pertinens. Peculatoriae oves. Varr.

Pecūlius, us, pecuniae publicæ, aut fisci furtum, sicut sacra legium rerum sacratum. *Ἐρῶ οὐδενοτις κλημα.* GAL. Larcin du bien du commun & public. ITAL. Furto che si fa del pubblico. GERM. Ein diebstal aus dem gemeinsen sectel oder eines Fürsten schatz. HISP. Hurto de las rentas publicas. ANGL. Robbing, of the common treasure, or kinges exchequer. *¶* Cic. 5. Verr. Non intelligit hæc quæ loquor, ad illam quæstionem atque peculatus judicium pertinere. Plin. de viris illustribus. Livius Salinator primò consul de Illyriis tui mphavit. Deinde ex invidia peculatus reus, ab omnibus tribibus, excepta Metia, condeunatus. Plaut in Cist. Ergo in me peculatum facit. Dicitus autem Peculatus, quasi pecudatus, I. pro d. posita, à Pecude, sive pecu. Passerat, vel quasi pecoratus, à pecore, quia omnes antiquorum divitiae in pecoriibus posite erant, unde & Pecuniam à pecore dictam esse volunt, ut autor est Ovid. lib. 5. Fast. Col. in prefatione lib. 6.

Pecuniæ, à pecore, sive pecu dicta est: quia apud antiquos omnes divitiae in pecudibus erant sitæ. *¶* Κόπια che/eph. αρχέγονος, χεῖναι GAL. Argent, ou ce qui vaut argent. ITAL. Pecunia, danari. GERM. Selt. HISP. El dinero, o generalmente todo lo que vale dinero. ANGL. Silver or other goodes vooribz silver, money. *¶* Col. l. 6. in prafat. In rusticatione vel antiquissima est ratio pascendi, eademque quæstuoßima: propter quod nominis quoque pecunia, & peculij tracta videntur à pecore. Quod non solum veteres possederunt, sed adhuc apud quasdam gentes unu hoc usurpati divitiarum genus. Plin. lib. 33. c. 3. scripsit, Pecuniam sortitam esse nomen è nota pecudis, eo quod primum aë nota pecudis signatum fuit. Hinc Plutarchus in Peplicola asserit, in vetustissimis nummis signum fuisse ovis, & suis, bovisque conspectum, Pecunia veò nomine (ut inquit Hermogenianus, l. peculiæ. 6. de verb. signific.) non modò numi, hoc est, numerata pecunia, sed omnes res tā solidæ quām mobiles, & tam corpora quām jura continentur. Cicero. 2. de finibus. Magni aestimabant pecuniam, non modò non contra legem, sed etiam legibus partam: quæ quidem vel cum periculo est quæcuda nobis: est enim effectrix multarum & magnarum voluptatum. Hor. 1. Epist. 6. Et genus, & formam regina pecunia donat. Idem 4. Carm. Ode 9. Vindex avatae fraudis, & abstinentis ducentis ad se cuncta pecuniae. Majoris pecuniae res, i. majoris pretij & estimationis. Hermogen. in l. rei majoris. ff. de except. præscrip. & judicis. ¶ Pecuniam exercere, dare sub usuris, aut quoquo modo efficere ne numi vacui sint: dare fœnori usurisque consequi. Vlp. lib. 17. tit. 1. l. 10. Quod si procurator non exercit pecuniam, sed ad usus suos convertit, in usuris convenientur, quæ legitimo modo in regionibus frequentantur.

Pecuniola, diminutivum est a pecunia. *Ἄγρωπε τιμῆς.*

Pecunia dea, in Gentilium vanitate.

Pecuniæ iūs, a, um, quod ad pecuniam pertinet, vel quod est de pecunia. *Χρηματίας.* GAL. Appartenant à argent. ITAL. Ch'appartient à danari. GERM. Das zu dem gelt gehört. HISP. Cosa perteneciente à dineros. ANGL. Belonging to money. *¶* Cic. ad Brutum. Nodus est in opia rei pecuniae. Idem pro Client. Neminem voluerunt majores nostri non modò de existimatione cuiusquam, sed ne pecunia quidem de reminima esse judicem, nisi qui inter adversarios coavenisset. Lis pecunia. Quint. lib. 6. cap. 1.

Pecuniæ iūs, e, idem quod pecuniarius. Sic pecuniaris damnatio dicitur pro pecuniaria apud Macrum. l. 10. in fin. D. de pœn.

Pecuniariæ, vel pecuniariter. Vlp. d. l. 47. s. 1. l. 3. Si quidem pecuniariter agere velit.

Pecuniösus, a, um, qui abundat pecunia. *Πολυχόνιος.* GAL. Pecunieux, riche. ITAL. Rico, danarofo, che abunda di pecunia. GERM. Seltreich / Der vil gelt hatt. HISP. Cosa de muchos dineros. ANGL. That abounding of money, riche. *¶* Nonius, Pecuniosorum & locupletum proprietatem aperuit M. Tullius de senect. à pecore pecuniosos, & à possessionibus locorum locupletes appellatos afferens, multaque ditione ovium, & bovin: quod tunc erat res in pecore, & locorum possessionibus, ex quo locupletes & pecuniosi vocabantur. Cic. 2. Verr. Pecuniosum hominem, quamvis sit noceus, neminem posse damnari. Idem 1. de Invent. In fortuna querit servus sit, an liber: pecuniosus, an tenuis. Ates pecuniosæ. Mait. lib. 2. Ates discere vult pecuniosas.

Pecūs, udis, foeminini generis, & Pecus pecoris, neutri, omne animal, quod sub hominis imperio è pabulo teatæ pascitur, ut boves, asini, equi, camelii, oves, capre, & hujusmodi. *ΙΝΥ τον μικνής.* mikneh בָּיִר

bœsler יְבָשָׁה kinian. *Ωτιπου, Βόρκηνα.* GAL. Bestail. ITAL. Bestiame. GERM. Allerley vich dem meuschem dienstlich. HISP. Hato, ò manada de ganado. ANGL. All maner of cattle. *¶* Varr. Lib. de re rust. c. 5. Qui gregem armamentorum emere vult, observare debet primum, ut sint haec pecudes ætate potius ad fructus ferendos integræ, quam jam expertæ. Plinius etiam elephantes pecudes vocat. Qui (inquit) cum elephanto congressus, gemino iētu pecudem examinavit. Invenitur etiam pecus, corris, pro multitudine pecorum, seu pecudum. Virg. 3. Esleg.

Dic mihi Damæta cuim pecus, an Melibæi?

Idem 3.

Caprigenamque pecus nullo custode per herbas.

Tibull. lib. 4.

— Seu tarda pecoris sim gloria Taurus,

Item,

Cuique pecus denso pascebant agmine colles.

Ibidem. Quas herbas pecudes non edunt, homines edunt. Plaut. Ff. sc. 1. a. 3. Terrestres pecudes cicimadio condio. Ibidem. Interdum pro ove προβάτοι. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Vtque Rapax pecudem fert lupus.

(i. ovem) Plin. lib. 8. c. 49. Est & in Hispania, & maximè Corsica, non dissimile pecori genus musimonum, caprino villo, quam pecoris velutile propius. Quint. Cur in usum vestium sepe pecori lanæ detrahuntur? Interdum dicitur de quovis animante, quod humana lingua & effigie caret. *Χέιπτης.* Virg. 4. Georg.

Ignarum fucus pecus à præsepibus arcet.

Horat. 1. lib. 1. Carm.

Omne quum Proteus pecus egit altos

Viserem montes.

Pecus autem, quum in genitivo facit pecudis, nunquam accipitut collectivè: alioqui omnino easdem habet significaciones. Dicitur enia de quovis animali, excepto homine. Plin. lib. 8. c. 7. Ipsius animalis tantum narratur clementia adversus minus valida, ut in grege pecudum occurrentia manu demoveat, ne quid obierat imprudens. Virg. lib. 4. Georg. de apibus loquens.

& pecudum custodia solers.

¶ Pro piscibus. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Hæc ad Neptuni pecudes condimenta sunt. (i. ad pisces.) Lucetius de piscibus. Præterea genus humatum, mutæque natantes, Squamigerae pecudes. Colum. lib. 8. c. 4. Volutile pecus facile custodiæ decepit. Dicitur que pecus, ut docet Varro) à pes, quod ped bis sine ratione bruta ferantur. Sunt qui dicant pecus, pecudis, olim fuisse Masc. gen. quod apud Eanum lectum sit, Pecudi marito: poterimus tamen dicere, Maiito ibi esse substantivum, & figuratè cum alterius generis substantivo cohærente. Legitur etiam pro eodem Pecu, & in numero plurari pecuade quo supia. ¶ Pecuda etiam neutro genere in usu fuisse, veterum affirmat autoritas. Sisenna, Iumenta, & pecuda locis trepidare compluribus. Item Cic. de Rep. apud Nonium, Quum adhident in pecuda pastores. Apud Non. in pecua & pecuda.

Pecū, plurali pecua, pecuum, pecubus. Antiqui dixerunt pro pecore. Pl. Ruden. Non vides me referre uividum rete, sine squamo so pecu? Idem Mercat. Nec pecua nisi pascere, neque pueros nutricare, &c. Item Liv. lib. 6. bell. Punici, & lib. 5. d. 4. Varro l. 2. c. 1. Igitur homines & pecus cum semper fuisse sit necesse. Festus Pecuum dixit in Cato, per casum genitivum à pecu.

Pecōlinus, a, um, quod est ex pecore. *Προβάτικης.* GAL. De bestial. ITAL. Pecorino. GERM. Das vom vich kompt. HISP. Cosa de ganado. ANGL. Of cattail. *¶* ut Pecorina caro: quam pecoream Pecudinam, & pecuniam possimus appellare. Varro apud Diomedem lib. 1. Pecorina dicitæ literæ.

Pecotösus, a, um, quod pecore abundant. *Προβάταρχης.* GAL. Abondant in bestial. ITAL. Ch'abunda di pecore. GERM. Vos vichs. HISP. Cosa de mucho ganado. ANGL. Riche in cattail. *¶* ut Pecorosa palatia, apud Proprietum l. 4. Venit ad invictos pecorosa palatia montes. Et statuit fessus fessus & ipse boves. Statius 10 Thibaid. Cui fœtura gregem pecoroso vere notavit.

Pecoriarius, qui pecua, sive pecora publica redimit, ut inquit Asconius. *¶* Τρόπος νοκέα. *πορταρόπτης.* *¶* Romani enim vetustiores, nihil in bonis aliud præter pecudes habebant. Est etiam pecoriarius, qui pecorum curam habet, pecuarius. *¶* Τρόπος νοκέας νεφιος. GAL. Gardien de bestial, berger. ITAL. Pecoraio. GER. Ein vichhirt oder der zu dem vich sorg hatt. HISP. Ganadero. ANGL. A grasyer, hat feedeth cattail. *¶* Augustinus. lib. 15. de ciruit. Hic erat pater habitantium in tabernaculis peccatoriorum.

Pecūia iūs qui pecora pascit, pecuarius. *¶* Τρόπος νοκέα, πορταρίος, νεφιος. GAL. Berger. ITAL. Pecoraio. GERM. Ein vichhirt HISP. Ganadero, o pastor de ganado. ANGL. A feeder of cattail. *¶* Cic. 4. Verr. Mercator, an autor, an pecuarius.

Pecūia iūs, a, um, quod ad pecus pertinet *¶* πορταρικός. GAL. Appartenant à bestial. ITAL. Chi serve à bestiame. GERM. Zu dem vich gehörend. HISP. Perteneiente à ganado. ANGL. Belonging to cattail or bestial. *¶* Plaut. in Trucul. Male veit res pecunia ia mihi apud vos. Colum. lib. 7. c. 12. Pecuarius canis neque tam strigosus, aut pernix debet esse, quam qui damas, cervosque, & velocissima sunt animalia: est autem Pecuarius canis, qui pecora, vel pecudes custodit à luporum voracitate, & in injuria.

Pecūiae, & pluriæ Pecuaria, orum, dicuntur à pecu. *¶* תַּרְדֵּרְמָן מִקְנָה. GAL. Troupeau de bestial. ITAL. Greggi grandi di pecore. GERM. Grosses schaaren oder hufen vichs. HISP. Hato de ganado. ANGL. Flocks of cattail. *¶* Nominativus singulairis est pecuare, vel pecuar per apocop. Proprietate autem pecuaria dicuntur magni Pecudum greges. perius, Findor, ut Arcadiæ pecuaria iudec cidas, Virg. 3. Georgic.

Solve mares, mitte in venerem pecuaria primus.

Autor ad Herenn. lib. 4. Nam quum canes funguntur officiis luporum cuinam prætidio pecuaria cedemus. Nonnunquam pecuaria pro vestigialibus accipiuntur, aliisque rebus omnibus, ex quibus populus habet proventum. Diu enim hoc uno vestigali populus Römanus contine

contentus fuit. Cic. de claris Orat. Insimilareturque familia partim etiam liberi societatis eius, quæ pecuaria de P. Cornelio, L. Mumunio coss, redemisset, &c.

Pecuaria, & dicitur ratio parandi, ac pascendi pecoris ut fructus ex eo percipiatur, quæ res pecuaria dicitur. *περιουσία.* GAL. Pasture, art de pasturage. ITAL. Pastura. GERM. Das gheroarb mit dem vich umzugehn die semeten vnd vcherhaltung. HISP. El arte de vivir por el ganado. ANGL. The feeding or pasturing of beasts. *¶* Varro lib. 3. de rust. cap. 1. Tres libros institui: è queis duos scripsi, primum ad Fundam uxorem de agricultura, secundum de pecuaria ad Turannium Nigrum. ¶ Est & pecuaria, locus in quo pecorum greges consistunt. *πένης οὐθῆς.* Idem lib. 2. cap. 1. Cuius nobiles pecuariae in Brutiis habentur. Idem in prefat. l. 2. Quod eo facilius faciam quod & ipse pecuarias habui grandes, in Apulis oviarias. Non male quis possit ex hisce Varonis exemplis pecuarias intelligere, ipsos pecudum greges: quemadmodum apud eundem Pecuariae videntur accipi l. 3. c. 2. Vbi sic ait, Dic quum sint genera pastionum: unum agreste, in quo sunt pecuariae: alterum villaticum, in quo sunt gallinæ, ac columbae, &c. Pecuariam rem facere, significat armenta gregesque aere, quæ res ad scientiam pastoris pertinet. *περιουσίαν ιπτάμενον.*

Pecuatus, *περιουσίας.* Onon. i.e. pecu similis.

Pecuda, & recua veteres dicebant, tanquam pecus pecudis etiam neutrum fuerit. Apul. lib. 8. Inertissimorum pecudum. Non. c. 2.

Pecudiarius, *περιουσίας.* Gloss. qui instar pecudis impudens est, & temerarius, ad actiones, antequam res postulat, inconsultè proflit.

Pecuinus, a. um, ad pecu pertinens, ex pecu sumptus Apul.

Pécum, Cato genitivo plurali protulit, ab eo quod est pecu. Autor Festus.

Pécum, palati regio urbis Romæ, quam Romulus obversam posuit ea parte in qua plurimum erat agri Romani ad mare versus, & qua mollissime adibatur urbs. Festus author est, & indicat Varro l. 4. de L. L. Nonnulli legunt *Petustum.*

Peda, vide Pedes, um.

Pédæus, fuit Antenoris filius nothus, *πεδαῖος.* Homer. Iliad. 5.

Pedachthoa, A. sub P. Constantina politano.

Pedagium, vide Padagium.

Pedalis, pedamen, pedaneus, pedarius. Vide Pedes, um.

Pedana, Regio est non procul à Roma dicta ab Oppido, quod olim fuit, nunc non est, ut ait Porphyri. in illud Horatij 1. Epist. 4.

Quid nunc te dicam facere in regione Pedana.

Pedana, pedulis novus qui caligæ affuitur. Gl. Isid. Interpres Juvenalis Satyr. 1. Pedules novos in bracca, quos pedornes dicunt. Gebhardus, qui verissime emendat, ut ipse ait, pedanana, pedalis nodus, qui caliga affuitur, à me nondum intelligitur, nam pedanana pro nodo, mihi invisum. Vita Christiani monachi in Prolegomenis pag. 66. Inveni unum pedulem. & in eo magnam massam denariorum. Gregorius Turonensis in vita Patrum in Nicetio Lugdunensi Episcopo: Namque ubi decisio cucullo aperatis pedulibus (ita MS. pro pedulis) pedes operantur, extemplo arreptus a domine ruit in pavimentum.

Pedasus, *πεδαῖος.* fuit, teste Hom. lib. 6. Iliad. Bucolionis maximi filiorum Laomedontis filius. ¶ Est & eius nominis civitas, Pylo vicina vini feracissima: ut idem Hom. est autor Iliad. 9. ¶ Est etiam Pedasus unus ex equis Achillilis, ut idem tradit Iliad. 1. 6, quem evesis Thebis Ectioneis cepit, equisque suis immortalibus comitena addidit.

Pedatum, pedatio, pedatum, vide Pedes, um.

Pedem, atis, *πεδαῖος.* genus saltationis Laconicæ in qua pedes in orbem ad nates torquebantur: de qua Lucian. in lib. *πεδαῖος.* Iuv. Satyr. 11. Qui Lacædemonium pedemate lubricat orbem. Alij legunt *πυτίσματα.*

Pedepressum, pedes, itis, pedestre pedentem, pedica, pediculus, pediolus, pedisequus, peditatus. Vide Pedes, um.

Pedes, *πέδης.* GAL. Les pieds. ITAL. Piedi. GERM. Die füße.

HIS. Los pies. ANGL. The feet. *¶* Dicuntur quibus utimur in gradiendo, cuius nominativus singularis est Pes, à Græco πόδης. Pes autem rotundus dicitur quod est à femore ad calcem: dividiturque in coxendicem, femur, genu, femen, popliteum, crus, suram, & inum pedem, qui calx appellatur: dividiturque in convexum pedis, quæ pars superior est: & calcaneum, quæ est pars posterior: item in volam, quæ est pars medij pedis cava: & plantam, quæ pars tota inferior est: præterea in digitos & unguis. A vola pedis indita sunt cognomina Plancis, Plotius, Scaurus, Pansis: de quibus suis locis. Ovid. 3. de Pont.

Hac dea non stabili quā sit levis orbe fatetur,

Quæ summum dubio sub pede semper habet.

Idem 12. Metam.

— pedibusque virum proculcat equinis.

Pultando pedibus penè confregi assulas. Plaut. Mostell. sc. 2. a. 2. Prope, fer pedem, confer gradum. Idem Menach. sc. 3. a. 3. Neque hic in hanc urbem intrò retuli pedem. Ibid. sc. 4. a. 2. & sc. 2. a. 4. Visne medem ipse in pedes. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Pedem effere. Vide Effero. Infesto iam pede pulsat humum taurus, Ovid. Eleg. 9. lib. 4. Trist. pedibus iter emetii, Gel. c. 26. l. 10. Pedes ego illam tibi sistam in viam (putat Passerat legendum, pede sistam.) Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. Deduco pedes de lecto clam (surgens è triclinio.) Idem Cura. sc. 3. a. 2. Pedem intra portam penetrare, vide penetrare. Pedem in ædes intulisse. Idem Men. sc. 3. a. 5. Si scies me latum pedem imposuisse in undam. Idem Most. sc. 2. a. 2. Illas vehi, se pedibus sequi. Liv. lib. 34. ¶ Pedem struit, id est, instruit ad fugam. Dicitur enim destinata actio, & intelligitur finis, & ex fine effectum, & verbum simplex pro composito collocare est synecdochicum. ¶ Pedibus illotis & verbis reprehēdere. Gell. c. 5. lib. 17. Pedibus pervenire. (i. terrestri itinere.) Cael. lib. 2. de bell. civ. Præter pedes transire. Suet. in Calig. c. 36. Orcus vobis ducit pedes. Idem in Non. c. 39. In hacce ædes intrò nemo retulit pedem. Plaut. Most. sc. 2. a. 1. Item pro vili. Ovid. Eleg. 7. lib. 1. Trist. sub pedibusque iacet nomen amicitia. ¶ Alterai pedes. (i. Elegie.) Idem Eleg. 1. & 7. lib. 3. Trist. Item Pedis ratio (i. versu.) ¶ Sub pedibus, (i. in potestate Tyranni.) Liv. lib. 4. d. 4. ¶ Pedem tollere. (obscenæ.) Martial. epig. 85. lib. 10. & Pligrum. 72. lib. 11. ¶ Metaphor. sive proverbialiter, Nec caput,

nec pes sermonis appetet. Plaut. Asin. sc. 4. a. 3. & Capt. sc. 4. a. 3. Ving. 9. Eclog.

Quod te Mæri pedes? an quod via dicit in urbem? Ad pedes servus. Ad pedes verna. Martial. Epig. 88. lib. 12. ¶ Pes pro tractu, ora, & semita. Solinus, quoniam Melibœa in hac pede computatur. Iterum, Omnis Africa à Zeugitano pede incipit, & procedit in Dalmatiae pedem. ¶ Pes pro versu. Flaccus.

hunc socii cepero pedem, i. versum iambicum.

Suo se pede metiri, hoc est. facete sumptum pro facultatum suarum modulo. Horat. 1. Epist. 7.

Metiri se quemque suo modulo ac pede, verum est.

Quoniam verò standi fundamentum pes est, factum est ut in aedificiis area, pes magnus dicatur. ¶ Circum pedes, & Ante pedes. Agetius, Circum pedes, sunt obsequia servorum: Ante pedes, amicorum, hi anteambulones. Juvenalis.

An sit sella togati.

¶ Pedem etiam poëta fluenti humoris tribuunt, quod etiam liquor currete dicatur, & cursus pedum adminiculo fiat Virg.

Ipse suo fluere Bacchus pede.

Horat.

Levis crepante lympha desilit pede.

Lucret.

Qua via sedet semel liquido pede desulit undas.

¶ Pes pro cumulo vinaceorum brisæ subiectorum prælo torcularis. Columell. Et sereno siccoque die vuas quam naturissimas legemus, quibus proculatis, mustum, quod defluxerit, antequam prælo pes eximatur, statim de lacu ad defutaria deferemus. ¶ Pes magnus apud Varro. 4. de L. L. id est, constrictus, *καταπλαστής καταπλαστής.* Autores de limitib. agrorum: Planum est quod Græci πάντες appellant, nos constrictos pedes, in quo longitudinem & latitudinem habeamus, &c. ¶ Pes etiam mensuræ genus est quo mensurantur terræ, & continet quatuor palmos, hoc est, digitos sexdecim. ¶ Item pro loco. Cic. ad Attic. lib. 7. Pedem in Italia video nullum esse, qui non in istius potestate sit. ¶ Pes mensæ, leæti, &c. pro imo & fulcio. ¶ Pes in navi, imæ pars est veli, i. imus angulus. Aliis est funis, quo velum tenditur. Virg. 5. Æneid.

Vna omnes fecere pedem.

Duo autem pedes sunt, dexter & sinister. Catullus.

Sue utrumque Jupiter simul secundus incidisset in pedem.

Proferre pedem, est, funibus, &c. ut Servius loquitur, podiis, imum veli minus adducere, sed laxius esse sinere, & longius producere. Cacilius, Venerio cursu veni prolati pede usque ad Saphonem. Pl. lib. 2. Iisdem autem ventis in contrarium navigatur, prolati pedibus, ut nocte & plenarie adversa vela concurrent. ¶ Plaut. etiam remos navium pedes appellavit. ¶ Pedes etiam dicuntur legitime carminum dimensiones: ita dicimus carmen Heroicum sex habere pedes: Pentametrum, Phalecum, & Sapphicum, quinque: Metaphora videtur sumpta ab animalium pedibus. Nam quemadmodum illa suis pedibus moventur, ita etiam carmina suis quibusdam incedunt pedibus. Aut certè à mensura genere, quod pedem vocari dicimus, quod carmina suis pedibus veluti mensuis quibusdam dimetiantur. ¶ Præterea pes vocatur fœdum capitum animal, à multitudine pedum. Plaut. Cura. sc. 2. a. 4. Ut musæ, culices, pedesque, pulicæque, Odio & malo, & molestiae, bono usu nulli. Huius diminutivum frequentius in usu habetur, scilicet pediculus, sive pedunculus.

Pediculus, i. diminutivum. Parvus pes. *πεδίδως.* GAL. Petit pied. ITAL. Piccilo piede. GERM. Ein füßlein. HIS. Pie pequeño. ANGL. A little foot. ¶ Plin. lib. 9. cap. 2. 8. Mollia sunt loligo, sepiæ, polypus, & cæteræ eius generis. His caput inter pedes & in ventre: pediculi oestoni omnibus.

¶ Hinc pediculi vocantur, quibus fungi, pyra, mala, & huiusmodi sustinentur *πούχοι.* Idem lib. 2. 2. c. 2. 3. Tutores sunt fungi cum carne cocti, aut cum pediculo pyri. ¶ Item pediculus vermis in capite hominis, & in cæteris animalibus. *πούχοι chinnam.* φερει. GAL. Un pou. ITAL. Pidocchio. GERM. Ein lauf. HIS. Piejo. ANGL. A louse. ¶ Col. lib. 8. c. 7. Pluma omnis è capite, & sub alis, atque clunibus detergetur: illuc ne pediculum creet, hic ne sterco loca naturalia exulceret. ¶ Pediculi quoque terra scarabei terrestres ricio similes. Sunt & mariis pediculi, teste plin. lib. 32. c. 7. & 8. ita dicti à similitudine pediculorum capitis quibus ad varia medicamenta utuntur. ¶ Pediculus marinus, φερει γαλατι. GAL. Pou de mer. Insectum est (est autem & piscis eius nominis apud Aristotelem) fabæ magnitudine ac latitudine scarabeis terrestribus, vel millepedis simile, quod ex limo generatur: cui velut cornicula utrinque pedes multi incurvi, cauda lata.

Pediculatus, a. um, ut pediculata poma, quæ pediculos habent, quibus suspensi possunt.

Pediculæ, e. quod ad pediculos capitis vermes pertinet. *πεδιγένες.* GAL. Appartenant à poux. ITAL. Pertinente à pidocchio. GERM. Das zu den lausen gehört. HIS. Perteneiente à piejo. ANGL. Of louse. ¶ Hinc pedicularis morbus dicitur: quum corpus pediculæ scatet. Græci φερει παιδιον appellant. Nam φερει pediculum dicunt, de hoc Serenus, Noxia corporibus quedam de corpore nostro, progenit natura volens abrumpere somnos sensibus, & monitis vigiles inducere curas. Hoc morbo interit Sylla Dictator. ¶ De eo morbi genere, & de iis, qui eo interierunt, vide Plutarch in Sylla. Vide infra, in vocabulo *Bithias.*

Pediculus, sive Pediculosus, qui capitis vermis scatet, qui pediculi & nonnunquam pedes appellantur. *φερει παιδιον.* GAL. Pouilleux, plein de poux. ITAL. Pidocchio. GERM. Laufig, voll leuse. HIS. Cosa llena de piejos. ANGL. Louse. ¶ Plautus, Pediculus, squallidus, ubi me vides, caput scabit apud antiquos, teste Festo, aliquando invenitur, pedeculus, per secundam vocalem in antepenultima. Titinius, Rus detrudetur pedeculus, squallidus.

Pediolus, diminut. parvus pes, Nonius. *πεδίδως.* Afranius, nudo pedio- lo est.

Pedioculus, i. dimin. parvus pes. *πεδίδως.* GAL. Petit pied. ITAL. Piccilo piede. GERM. Ein kleins füsslein HIS. Pequeno pis. ANGL. A little foote. ¶ Plin. lib. 11. c. 10. Si coartatur piocella, appichenus peduscculo sapillis libratur.

librant. **T** Quo tamen in loco castigatori exemplaria legendum docent, Apprehensi pondusculo lapilli.

Pedi. Vestigium humanum præcipue pedis, inquit Festus. {τρόπη τικητής. G AL. Vestige, pas ou trace. I TAL. Pedata humana. GERM. Ein füste / fußstapf. HISP. La pisada del pie. ANGL. A pace or steppe.

Pedalis, quod est pedis: ut mensura pedalis. {modus. G AL. D'un pié. I TAL. D'un piede. GERM. Schuhig/ das eins schuchs länge oder breite hatt. HISP. Coss de longura de un pie. ANGL. Of a foote, or the measure of a foote.} Col. lib. 3. Pedale quoquo versus spatium sat erit inter semina relinqui. Idem. Scrobiculis pedalibus factis. Cic. 2. Academ. Quid potest esse sole maius, quem Mathematici amplius duodeviginti partibus consumant maiorem esse quam tenam? quantulus nobis videtur: nihil quidem quasi pedalis. Cesar. 2. bell. civ. pedalibus rignis coniunctis inter se porticus integrabuntur.

Pedale, μέτρον ποδού, πόδος. Gloss. hilox, i. quo pedes exterguntur. In Gloss. Cy. ill. πόδημα pedale. Pedale πόδημα, est soccus, qui pedi inducitur.

Pedale, is. Scabellum, id quod sub pedibus præstat utilitatē. {εσκαβέλον. G AL. Esc. beau, escabelle, ou petit banc. I TAL. Banchetta, scabello deschetto. HISP. Escano, chico, banquillo. ANGL. A foote stoole.} Cornel. Fronto de vocab. differ. Pedalo mensura est pedis. Pedule vero quod sub pedibus præstat utilitatē. Pedules faciebat apud Vlpian. 1.2.5 D. de aur. & arg. dicit videntur eae quibus pedesvinciuntur. Cic. in Clodium, apud Nonium. Tunc cum viacientur pedes fasciis, quum calanticam capiti accommodares.

Pedamen, inis, & Pedamentum, i. Fulcimentum, sive adminiculum quod arbuse ilæ adhibetur: sicut palus quo vitis sustentatur. {τρίποδα mischheneth. ζεράκαγγε. G AL. Un eschalas de vigne ou autre appuy. I TAL. Pedamento, sostegno, appoggio. GERM. Einbaum führen oder ein recken. HISP. El rodrigon de la vid, o otros arboles, y otras cosas. ANGL. A propre sett to hold up any thing.} Plin. lib. 17. cap. 20. Castanea pedamentis omnibus præficitur. Col. 1.4. c. 13. Pedaminum, iugorumque, & viminum prosciendorum t adenda ratio est. Varro lib. 1. de re rustica. c. 8. Quibus stat recta vinea dicuntur pedamenta, quæ transversa iunguntur, inga. ab eo quoque vineæ iugatae.

Pedahaæ, pedalis novus, qui caligæ assuitur. Gl. Isid. Pedalis est pedalis. Ioan. Gebheleg. vlt. pedalis nodus. Sed pedales renovare subinde opus erat. Vide Pedale.

Pedaneus, a, um, Pedalis. {modus. G AL. D'un pié. I TAL. D'un piede. GERM. Schuhig. HISP. Cossade longura de un pie. ANGL. Of a foote.} Col. lib. 5. Et ideo in maritandis arboribus nemo minorem pedanea scrobem vitibus comparat. **H**inc Bipedaneus, a, um, Tripedaneus, & huiusmodi. {modus. Col. lib. 1. Bipedanea humus arboribus quatuor pedum ab inde est. Et lib. 4. Tripedaneis reflectis spatii, per quæ semina excoluntur. Et lib. 5. Semipedaneam confitit resolutam vitibus terram subiaceat. **P**edaneus index, qui à præside constituitur, ut minoria iudicia discernat: ita dictus quod is magistratus non vehatur curru, sed pedibus proficiatur in forum. Gell. tamen lib. 3. c. 18. negat pedaneum in hac significatione Latinum esse, Senatorisque pedarios hosce dicendos contendit, non pedaneos.

Pedati. Senatores dicti sunt qui in Senatu sententiā non dicebant, sed ab alio dictam comprobabant, moventes se loco, & in partem eius cuius sententiā approbabant, ambulantes. Propter quod qui ita faciebant, ita in sententiā pedibus dicebantur. Et ab hoc instituto transiendi pedibus, pedarij sunt appellati. Cic. ad Att. lib. 1. Est illud senatus consultum summa pedariorum voluntate, nullius nostrum autoritate factum. Ibid. Et raptim in eam sententiā pedarij cucurserunt. Sententia eorum, pedaria appellatur. Laberius apud Gell. um. Caput sine lingua, pedana sententia est. Gellius pedarios existimat dictos suisse Senatores, quod qui magistratum curulem nondum ceperant, pedibus in curiam proficiabantur. Nam qui curulem magistratum gessissent, curru vehi solebant. Vide Gellium hac de ie diffusæ tractantem lib. 3. c. 18. ubi & d. pedarij equitibus disseit.

Pedatum, adverb. à verbo pedo, as. {τοπος βαδιω. G AL. Pas à pas. I TAL. A passo. GERM. Fuß auss fuss. HISP. Passe à passo, de dos en dos. ANGL. Steppe and steppe.} lib. 11. c. 4. Leo tantum & camelus pedatum gradientur: hoc est, ut sinistri pes non transcat dextrum, sed subsequatur.

Pedatura, pro spatio pedum in vet. inscript. apud Bissonium in form. Pedatum, i, apud antiquos legitur pro repetito accessu: à verbo pedo, as, quo antiqui utebantur. Nonius, Pedato, positum invenitur pro repetitu, vel accessu, quasi per pedem: sicuti nunc vulgo dicitur. Tertio pedato, Cato Orig. lib. 1. Igitur tertio pedato bello bellum nobis fecere, hoc est tertio reversi, sic interpretatur Perottus A veteri Critico in Lexico exponit. **T**erzo πεδόν. Plant. in Cistell. Nisi pedato tertio omnes affixeret: explicant impetu, ingressu, incusu. Cato Senex, in his duobus bellis alteras stipendio agrique parte multati, alteras oppidum vi captum, alteras primo pedato & secundo. Sosipater. 1.1.1. Instit. Gram. Item Cato in dissuasione scenoris. Te. tio autem pedato, item ex scenore discordia exercebat, hoc est, tertia vice.

Pedema, ποδηλατο, saltus, ποδηλατο. Vide etiam pytisma.

Pedepressum, tardè, paulatim, quasi lenta & tarda itione **υπερ ατ. βαδιω.** Nonius.

Pedes, itis, qui pedibus incedit. {τρόπη τραχλη. ποδος. G AL. Pieton, qui va à pié. I TAL. Pedone. GERM. Ein fußgenger/fußfuecht. HISP. El peón, hombre de pie. ANGL. A foote man.} sicut eques, qui equo vehitur. Unde milites qui pedibus stipendia faciunt, pedites appellamus. Cesar. 8. bell. Gall. Equitatum omnem, Germanosque pedites, summæ velocitatis omnes, ad castra hostium præmittit. Virg. 6. Eneid.

— sed quum pedes iret in hostem.

Idem 10. Eneid.

Quum pedes incedit, &c.

Curtius, edes agmen circumibat. Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. Pedes ego tibi illam sistam in viam. (abest ea vox ab aliis libriss.) Et passerat, putat legendum pede sistam. Item Plaut. Milit. sc. 5. a. 2. Neque eques, neque pedes, neque præfectus tanta audacia,

Pedatus, Suet. in Othon. c. 11. Fuisse etiam traditur & modice staturæ, & malè pedatus, pedibus male fultus. Pedatus versuum tardor. Non in Tarditas.

Pedatus, us, Pedatum copiz: sicut equitatus, equitum copia. {τρόπη τραχλη. ποδουγ. τὸ πεζός. G AL. Bande, ou armée de gens à pied. I TAL. Esercito à piedi. GERM. Ein fußzeug / ein haussen trægsleute zu fuß. HISP. El peonage de hommes de pie. ANGL. A band of footemen.} Cic. 5. Philip. Tu civem sceleratum & pedatum Gallorum & Germanorum exercitu, pecunia, pedatus, equitatu, copiis instrues? Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. At pedatus reliquæ essent, si viverent.

Pedestellæ. Gloss. hilox, is bndes, lege, ut est in Gloss. Cyrilli, Pedes telæ, i. bndes sunt pedes textori ligni.

Pedestrer, qui pedibus iter facit. {τρόπη τραχλη. ποδος. G AL. Pieton. I TAL. Pedone. GERM. Ein fußgenger/der zu fuß geht. HISP. El peón. ANGL. A foote man.} Mart. lib. 1. abnuit in liquidis iter pedestre aquis. Apul. Qui modò in exercitum profectus est pedestre. **D**icitur etiam hic & hæc pedestris & hoc pedestre, ποδος. ut Pedestris exercitus, qui pedatus tantum constat, non etiam equitibus, Pedestres copiz. Pedestræ agmina, ποδονομάσι. Cic. 2. de finibus, ut si Xerxes cum tantis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copiis Hellesponto iuncto, Athóque per follo, maria ambulavisset, terrâaque navigasset, &c. **P**edestris oratio, prosa, & oratio soluta: ita dicta ab humilitate & simplicitate apparatus, quod ad gravitatem, & maiestatem carminis non allurgat. ποδος πόδης. Quint. lib. 10. cap. 1. de Platone, Multum super prosa orationem; & quam pedestrem vocant Græci, exurgit, Horat. ad Mecenatem lib. 2. Carm.

— tisque pedestribus

Dices historiis pralia Caesaris.

Pedestre iter, idem quod terrestre. Vlpian. leg. 1. D. de fluminibus Cicero item ad Att. Si pedestre iter impeditur, non ideo minus iter navigio deterius fit. **P**edestræ auguria dicebantur, quæ à lupo, valpe serpente, equo, & cæteris animalibus quadrupedibus sumebantur ποδονομάσι.

Pedestrentim, adverbium compositum à pede, & tento, tas, Idem quod sensim, quod paulatim. {υπερ ατ. ποδας, βαδιω. G AL. Peu à pied, tout bellement, pas à pas. I TAL. Pian piano, poco à poco. GERM. Fuß für fuß/ gemächlich/hübschlich. HISP. Pie ante pie, poco à poco. ANGL. Stepp by steppe, little and little.} Cic. lib. 1. offe. Sin minus, sensim erit, pedententim que faciendum. Terent. in Phorm. Dij bene vestant quod agas, pedententim tam. quod Donatus exponit pro cautè. Senec. c. 1. de tranq. Pedententim non ambulat sapiens. Quint. paulatim, &c, ut dicitur, pedententim interrogandus testis.

Pedicæ, à Pede, Laqueus quo pedes alligantur. {υποτονος mokesch. πίδη. G AL. Piege lacet à prendre les bestes par le pied. I TAL. Laecio, vuogha. GERM. Ein hären füssstrief. HISP. La pihuela, à lazo. ANGL. A snare to catch the feet, à fetter or shackle, a gyue.} Virg. lib. 1. Georg.

Tunc gruibus pedicas, & retia ponere cervis.

Liv lib. 21. Velut pedica capta hærent.

Pedicinus, prisca diætio est, cuius hodie significatio ignoratur, Legitur apud Catonem de re rust. c. 18. Verba eius sunt hæc, ibi foramen pedicinis duobus facito, ibique arbores pedicino in lapide statuit. Sunt qui putent diminutivum esse à nomine pes: sed huic loco hoc non satis videtur congruere.

Pediculum, vide Pendiculum.

Pediculæ, pedicosus, pediculus, pediolus, vide suprà post vocem Pedes.

Pedis equus, unico s, qui dominum sequitur. {ποδονομάσι. G AL. Un vallet qui va apres son maistre. I TAL. Che seguita il patron. GERM. Ein deinen so seinem herren auf den fuß nachtritt. HISP. El que acompaña su señor. ANGL. A servand alvny following master.} Plaut. in Mil. Pedesequus tibi sum. Cic. Ad Attic. lib. 2. Quæ mihi videtur una conciencia clamore pedisequorum nostrorum esse peritura. Idem pro domo sua. Conciliai hunc à pedisequis iussit.

Pedisequa, per unum s quæ dominam sequitur, Servante, qui suit sa maistresse. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Vult placete se amicæ, vult mihi, vult pedisequa, vult ancillis. Et Aul. sc. 5. a. 3. Ancillas, mulos, muliones, pedisequas. Idem ibidem sc. 6. a. 4. Dabo spatium exquirendi ex pedisequa nutrice, anu. Ter. in Andr. Accedo ad pedisequas, quæ sit iogo. Aut. ad Heræ, lib. 4. Virtutis pedisequa sunt divitiae.

Pediratus, vide Pedes, pedum.

Pedia lex Suet. in Neron. c. 3. & in Galba, c. 3. pedia lege damnati persecutores.

Pedo, as, Vado, à quo Repedo, quod est quasi pedem refero, redeo. {τρόπη τραχλη. ποδονομάσι. G AL. Aller, cheminer. I TAL. Andare. GERM. Geh. HISP. Andar, ir. ANGL. To go, to walk.} Lucil. iediisse, ac repedasse, ut Roman vitet. **P**edare ponitur etiam, pro vici, vel alteri arbusculo sustentaculum adhibere. {τραχλη. G AL. Eschalasser une vigne. I TAL. Mettere palli alle vini. GERM. Die räben oder etroas anders stecken. HISP. Poner rodrigen à la vid. ANGL. To prop up a vine.} Vnde vineæ pedatae dicuntur. Plin. lib. 17. c. 21. Aut pedatae vineæ simplici iugo. Col. lib. 4. c. 12. Putationem sequitur iam pedanda vineæ cura.

Pedatus, a, um, Sustentaculo, sive pedamento firmatus, ut vinea pedata. {τρόπη τραχλη. ποδονομάσι. G AL. Soustenu. appuyé. I TAL. Sostentato. GERM. Gestüt. His. Sostenido. ANGL. Propped, holden up with a prop.} Quandoque etiam pedatus dicitur cui sunt pedes: sicut à manu Manuleatus, ποδηλατο. Suet. de Othon. Fuisse traditur & modice statutæ & malè pedatus, calvusque, id est, distortis pedibus.

Pedatio, dicitur quum pedamentis vinea fulcitur. {τραχλη. G AL. Sustentement, appuy. eschalassement. I TAL. Sostentamento, pedamento. GERM. Gründung/ oder der stütze. HISP. Obra de sostener la vid, y de poner rodrigen à la vid. ANGL. A propping of vines. Col. lib. 4. c. 12. Idque iugum intra quartum pedem convenienter allevari, dum se vinea corroboret in pedationem.

Pedum, i, pastorale baculum, seu virga incurva qua pecudum pedes detinuntur. {τρόπη τραχλη. ποδονομάσι. G AL. Vne houlette. I TAL. Bastone di pastori. GERM. Ein hirtensstab. HISP. El gancho, o yudo de pastor. ANGL. A sheepcock.} Virg. 5. Eclog.

At tu sume pedum, quod me quum saxe regaret,
Non tulit Antigenes.

Pest & Pedum, *πεδον* Stephano, oppidum non longè à Prænestinis: à quo Pedani, *πεδον*, populi quorum meminit Plin. lib. 3. c. 5. Liv. 1. 8. ab Urbe. Neque tamen nisi admodum paucis populis, Pedani adiuti sunt. Tyburnes, Prænestinique, quorum ager propior erat, Pedum pervenere.

Pedunculus, parvus pes, ut in fructibus. Prisc. Pediculi, populi Calabriæ. Peucetiis & Brundusini finiti: quorum oppida sunt Rudia, Egnatia, Barion, Amita, & Pactius. Autor Plin. lib. 3. c. 11. Strabo lib. 6. Pediclos appellat.

Pedo, is, pepedi, Crepitum ventris emitto. { πεπδω, βδια. GAL. Peter faire un pet. ITAL. Tirar de peti, o delle correge. GERM. Feisten ein furz oder schiesse lassen. HISP. Peer. ANGL. To fart. 3 Horat. 1. Serm. Satyr. 8.

Nam dissiposa sonat quantum vesica, pepedi.

Martialis.

Nihil aliud video quo te credamus amicum;

Quam quod me coram pedere Crispus soles.

Hinc peditus, crepitus ventris apud Solipat. lib. 2. Grammat. & Pedi-
tum 1. Catull. subtile peditum Libonis Ep. 55. ¶ Huius composita
sunt, Impedo & Oppedo, de quibus suis locis.

Pedo Albinovanus, Poëta fuit Epigrammatographus, qui sub Augusto
floruit, & ad Neronis usque tempora pervenit. Præcipue amicus fuit
Ovidio, qui Pedonem eum vocat lib. 4. de Ponto, Eleg. 10.

Si roget hoc aliquis cur sint natura Pedoni, &c.

Alibi etiam Siderei epitheto eum honestat, vel propter excellen-
tiam, vel quia fortasse de sideribus scriptum aliquid edidisset: sic enim
ait Eleg. 16.

Quum foret Marsus, magnique Rabirius oris;

Ilicisque Macer, sidereusque Pedo.

Pedo, Pedas, Pedum, Pedusculus, vide Pes.

Pedulis, ut fasciæ crurales pedulæque apud Vlp. l. 3. 4. t. 2. l. 2. 5.

Pedule, is, *πεδον*. pedule sub pedibus præstat utilitatem. Cern. Front.

Pegade, cisterna, puteus. L. g. b.

Peganon, *πεγανον*, herba est Diosc. lib. 3. quam Latini rutam appellant.

Pegasa, *πεγασα*. Steph. Oppidum est Cariæ.

Pegasæ, *πεγασαι*. Theſſal. & oppidum, quod postea Demetrias, δημητρια, dicitur est, propter quod navis longa Argonautarum regaſea nuncupatur, quod laſon qui can aedificavit, fuit filius Aesonis, fratriſ Pelię, regis Theſſaliæ. Ovid.

Ianque fretum Minya Pegasæ puppe secabant.

Hinc Pegasicus sinus in Theſſalia est appellatus. Sunt qui rectius Pa-
gasæ dici putent, & Pegasæus. Vide supra, sed à Pegaso equo, Pegasi-
des Musæ, ut Ovid. docet.

Pegasides, *πεγασιδες*, Musæ dictæ sunt δωδεκα πεγασαι, hoc est, à fonte,
numini illarum sacra, quem Pegasus istu ungula ſingitur aperuit.
Ovid. Epift. 2. 1.

At mihi Pegasides blandissima carmina dictant.

Idem Eleg. 7. lib. 3. Trist.

Hoc ego (ingenium tuum.) Pegasidas deduxi primus ad undas.

Interdum etiam Pegasides dicuntur fontium, vel flaviorum nymphe,
quæ & Naiades. Idem Epift. 5.

Pegasis OEnone phrygias celeberrima sylvis.

Pegaso, homo iocularis. Gl. Isid.

PEGASVS, *πεγασον*. Equus alatus Persei, δωδεκα πεγασαι, à fonte, quod iuxta
myas, i. fontes Oceani natus sit, ubi Gorgones habitabat. Hunc Hy-
ginus, & alij complures Neptuni & Medusæ filium dixere, alij ex
Medusæ sanguine quam Perseus interemit, natum affirman. Hic quū
Helicona evolasset, ſaxum ungula felicem, fontem aperuit, qui ex eo
Hippocrene, id est, fons equinus, est appellatus. Postea verò quum ex
Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellerophonite, qui id temporis
expeditionem in Chimæram parabat, captus est. Strab. lib. 8. Fama est
(inquit) equum Pegasum quum potaret hoc in loco, à Bellerophonite
depichenſum fuile, alatum, inquam, caballum ē Medusæ cervice &
de Gorgonis execto guttare proſilente. Hoc equo uſus est Bellero-
phonites in expeditione contra Chimæram. Vulgatum est, & caballi-
num fontem in Helicona erupisse, quum subiectam ibi tellurem feri-
ter ungula. Polſ hæc rerum terreni tædio duetus, in coelū dicitur
evolasse, ibique inter ſidera conſtitutus, Arcticum circulum ſpectare,
pedibusque æſtivo orbis adniſus, extremo ore caput Delphini tægete,
& Aquarij manuū dextram cervici ſuſe adiungere. ¶ Pegasus etiam
dicebatur: instrumentum in domibus, quod tanquam iumento, uestes &
ſimilia ſtatæ ſuspenſerentur, à Pegaso equo poëtico, traduſione no-
minis excogita. ¶ Fuit & hoc nomine Iurisperitus: à quo nomen
acepit Pegaſitum ſenatus consultum, Pompon. l. 2. de origin. iuris.

Fegasius, a. um, adiectivum. Catull. ad Camerum.

Ne si Pegaso ferar volau.

Versus est hendecasyllabus. Achilles Statius.

Non si Pegaso degit.

Pegasellus, aliud adicet. quinque syllabarum. Persius in prefat. Corvos
poëtas, & poëtrias picas. Cantare credas Pegasium melos.

Pegmatis, *πεγματις*, hoceſt, à pangendo, ſive componendo:
Machina quædam est lignea in qua ſtatæ collocantur, & quæ ſi-
guntur ad illas ſuſtinentias. Interdum πεγματις cum ludicris produce-
bantur in ſcenam, cum pueris etiam confidentibus, ex lignis, & tabu-
lis quæ conſtabant vatio picturæ genere. Pegmatis formam Seneca
ad Luciliū his verbis deſcribit. His (inquit) annumeres licet ma-
chinatores qui pegmata ex ſe ſurgētia ex cogitant, & tabulata tacita
in ſublime crescentia, & alias ex inopinato varietates, aut dehifcenti-
bus que cohærebant: aut quæ diſtabant, ſua ſponte cohærentibus: aut
iis quæ eminebant, paulatim in ſe residentibus. Ioseph l. 7. de bello In-
daico. Maximè autem erat stupor machinarum que portabantur, ſive
pegmatum fabricatio, pro quorum magnitudine viribus portantium
occurretes timiebat. Multa enim in tertium nūdum, quartūque ſur-
gebant, & magnificientia fabricæ cum admiratione delectabat. In illis
machinis ſimulachrum bellii repræſentatum fuſſe significat, ut alii
capere viderentur, & per ſingula pegmata dux captæ urbis agebatur.

Calepini Pars II.

ita ut captus fuerat ordinatus. Qui autem in his machinis depugna-
bant à Suetonio pegmatus vocantur. Contia omnes editiones Calepi-
ni hæc reſcribo pegmatus, ſic enim ſcribit Sueton. in Caligula c. 26. ad
finem, non autem pegmatus. Vide in ſequenti diſtione. Tradunt Cladi-
um obieccis aliquando bestiis, qui pegmata in ſcenam parum felici-
ter produxerent. Refert Suet. in Claud. c. 4. Plin. lib. 33. c. 3. Princeps
Caius in circo, pegma duxit, in quo centum viginti quatuor argenti
pondio fuerit. Festus ſcribit, pegmata eſſe ex æte, aut marino ar-
menta, quæ ut plurimum in atris, quandoque in porticibus aulique
affigebantur, maiorum; alioquinque fortium virorum geſta certius
quam piætura ostendentia. Mart. lib. 12.

Et crescent media pegmata celſa via.

Pegmatus gladiatores. Suet. in Caligula c. 26. Rabidis feris vilissimos
confectos, gladiatores quæcumque pegmatus ſubiiciebat.

Pegma, barba Demetr. L. g. b.

PEIERO, as. Falsò, & animo fallendi iuro, iumentum non servo { γενε
nischbañ ΠΕΙΡΟУ leſchari ΠΕΙΡΟУ alah. ἐποπτία. GAL. Se pariueret. ITAL.
Giurar il falso. GERM. Ein fälschen eyd schwören. HIS. Jurar falsamente, ANGL. To foreſwear him ſelf by a false orthe. 3 Cic. 3. Offic. Non enim falſum iurare, peierare eſt, ſed quod ex animi tui ſententia iuratis, ſicut verbis concipitur more nostro, id non facere, per iurum eſt. Idem
pro Rofe. Comæd. Qui mentiri ſoleat, peierare conſuevit. Propeit.

Peierat, hiberni temporis eſſe moras.

Matt. lib. 7.

Nec erubescit peierare de turdo,

Et oſtreorum rapere lividos cirros.

Iuris peierati poena. Horat. Carm. Ode 8. Plaut. in Afin. sc. 2. a. 2. quid
fecit ſceleſte, pro illo lingua peierat. Laſtant. lib. 1. Ergo aliqua po-
testas eſt quæ peierantes deos puniat.

Pēiōr, peioris & peiotaſe, vide Malus.

Pelacanus faber. L. g. b. Item avis ex ardearum genere.

Pēlāgiā, πελαγία, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primum
deditiſſima, ut quæ nulli ſei attentius vacaret quam corpori comen-
do. Tandem tamen meliore ducta ſpiritu, repente velut in novum
quoddam animal transformata eſt, curamque deinceps, quam corporis
cultui impendere solebat, ad animū virtutibus excoledum tranſulit.

Pēlāgoñā, πελαγόνα, Pās Macedoniz ſeptentioñalis, quæ Triballis

poximia eſt. Autor. Plin. lib. 4. c. 10.

Pēlāgūs, tam masculini, quam neutrius generis, proprie profundi-
matus significat, altum in a. { πελαγύς GAL. La mer creuse,
la haute mer. ITAL. Mare. GERM. Die tiefe des meers. HIS. Mar.
ANGL. The ſea or botome of the ſea. } Etymologici pelagus dictum vo-
lunt, quæſi τηλαγός, quod ſit τηλε τη γῆ, id eſt, procul à terra. Tamen ſi
etiam pro quoq; mari accipiatur. Valerius Flat. lib. 1. Argon. O quan-
tum terræ quantum cognoscere cœli permifſum eſt, pelagum quantos
aperitus in uſus! Plin. l. 10. c. 32. In teliquis partibus eſt quidem mi-
tius pelagus. Virg. 3. Æneid.

hic pelagi tot tempeſtibus aitius, &c.

Ibidem.

Treis aded incertos eaca caligine ſoles

Erramus pelago.

Idem in 5. Æneid:

Ve pelagiu tenuere rātes.

i. vbi altum tenuere, procul à littore proiectæ: ut Pelagi pifces oppo-
nantur littoralibus. Pifcianus lib. 1. Pelagus ſcriptorum.

Pēlāgiūs, a. um, πελαγικός GAL. De mer. ITAL. Di mare. GERM. Das
meers oder auss dem meer. HIS. Cosa de mar. ANGL. Of the ſea. } Quod
in mari vivit, ſive etiam quod eſt in mari. Col. 1. 8. c. 7. Ceteri ſaxa-
tilles, aut pelagiſci ſatis ex hiſ, ſed ex recentibus inclius pafeuntur.

Pēlāgiūs, a. um, πελάγα, idem Var. 3. de re ruſt. c. 3. Sic noſtræ atatris lu-
xuria propagavit leporaria: at pifcinas protulit ad mare, & in cas pe-
lagios greges pifcium revocavit. Arb. Pelagiſe volucres.

Pēlāgiā, πελαγία, pifcis eſt ex genere conchatum, qui & purpura dicitur,
in mediis ſaucibus ſuccum habens tingitidis laniſ laudatissimum,
qui ab eo pelagium dicitur, ſicut à buccino alio conchatum genere,
buccinum appellatur; Plin. lib. 9. c. 37. Purpura alio nomine Pelagiæ
dicuntur, eatum genera plura, pabulō & ſolo diſcreta. Idem lib. 9. c. 38.
Buccinum per ſe damnatur quoniam fucum remittit. Pelagio admo-
dum alligatur, nimiæque nigritia dat auctoritatē illam, nitorē
que qui quæritur cocci.

Pelagius monachus, à quo Pelagiæ hæretici.

Pelamis, idis, gen. fœm. Thynnus qui nondum excedit annum. { πηλα-
μης, η. GAL. Pelamide, ou thon. ITAL. Palamita pifce, conno. GERM. Ein
fischer unverwachſener meerſiſch von der art des Thynni. HIS. Eſpecie de
atun. ANGL. A tunie fish. } Nam pelamides primò, post annum thynni
vocantur. Dictam autem volunt pelamidem, πελαμης εστι τη πηλα μηρη,
quod in luto moretur, Plin. lib. 9. c. 15. Linosæ à luto pelamides inci-
piunt vocari, & post annum thynni, Iuven. Satyr. 7.

Quod uocis pretium? ſiccus petasiusculus & uia

Pelamidum.

Varia pelamidum genera enumerantur à Plinio lib. 3. 2. c. vlt. ex qui-
bus reliqua omnia magnitudine excedit orcyonii. Gell. c. 16. 7. Pela-
mis Chalcedonia optima.

Pelanus, πελανός, libum, placenta modo formatum, ex tenui farina, in
ſacrificiis uſitatum.

Pēlārgūs, Ciconia, ex eo dicta, quod penas nigras & albas habeat.
πελαρης niget, ἀργης albus. ΠΕΛΑΡΓΟΝ η καſιδά. πελαργός. Græcè, Latinè ci-
conia dicitur. GAL. Ciconie. ITAL. Ciconia. GERM. Ein storck. HIS. Ci-
conia. ANGL. Stork. } Iude Pelagiſci nomi ab Aristophane dieti, quasi
ciconia leges quibus liberi parentes alere iubentur: Id quod in
iure quoque cautum eſt. Ideo in ſceptris regis antiquis ciconiam
ſculpeſe ſolebant in ſummo, in infimo autem hippopotamum animal
improbissimum: ſignificare volentes iuſtitiam obnoxiam eſſe violen-
tiam: cuius iuſtitiae ſymbolum eſt ciconia, quæ parentes ſenio con-
fectos alere, humerisque gestare in volatu creditur. Vide quæ de hoc
annotavimus in diſtione Antipelargeſis.

Pelargicus, a. um, ad ciconiam pertinens.

Pelapa

Pelarparis, dignitatis nomen. L. g. b.

Pelasgia, πελασγία, olim dicta est celeberrima illa totius Europæ Chersonesus, inter duo maria, Ægæum & Ionium, platani folio similis propter angulosos recessus: quæ nomine Peloponnesus dicitur. Dicta Pelasgia à Pelasgis populis vetustissimis, qui ab Arcadiis originem traxerunt. Vide Strabonem lib. 5. & Plin. lib. 4. c. 4.

Pelasgi, πελασγοὶ, populi sunt Græciae vetustissimi, qui ex Arcadia oriundi, circa extremam partem Macedoniæ considerunt, in eo Thessaliæ tractu qui ab illis aliquandiu Argos Pelagicum fuit appellatus.

¶ Dicti Pelasgi, ut nonnulli putant, quasi πελασγοὶ hoc est, eiconiæ, quod mox eiconiarum, antequam sedem sibi deligerent, bonam partem orbis peragabant. Ovid. l. 13. Metam. eorum meminit.

Pelasgi, πελασγοὶ, Regio est mediterranea Peloponensis, olim etiam Driodus, & postremo Arcadia dicta. Autor Pl. l. 4. c. 6. Inde Pelasgius gætum, πελασγός. Dicta quoque est Pelasgi Arcadia, ut annotat Hermon. in Pl.

Pelasgiæ, adis, Patronymicum, pro gentili, vel adiectivo, ut Vrbes Pelagiades. Ovid. Epist. 91.

Pelasgius, πελασγός, Iovis filius è Niobe.

Pelasgius, πελασγός, frutex est lauri foliis: unde à Græcis Δαφνεῖος appellatur. {Sinhruñs oder Ingrun.} Quo nomine etiam Latini utuntur. Vide Plin lib. i. 5. c. vlt. Herbarij Laureolam appellant.

Peléchinius, πελέχηνος, herba est in segetibus nascentis, quæ alio nomine Securidaca appellatur. Plin. lib. 27. c. 12.

Pelecinus, πελεκίς, herba, quæ Latinis securidaca: quia semen eius accipitem secundum exemplum. Dioscor. lib. 3. c. 129.

Pelecinus πελεκίς, avis.

Peléthrōnius, πελεθρόνιος, Thessali cuiusdam nomen est qui primus fræna, & equorum strati dicitur invenisse Plin. l. 6. c. 56.

Pelētrōnium, πελεθρόνιος, oppidum Thessaliæ, ubi primum domandorum equorum inventus usus est.

Pelēthrōni, πελεθρόνιος, dicti sunt Laphæ, à loco qui subiectus est Peilio monti, in quo medicamentorum magna vis nascitur, quæ Græci glossematici. Λάφη, vocant. Hi primi omnium frænorum usum inventasse dicuntur, & domandorum equorum artem: ut annotavit Servius in illud Virg. 3. Georg.

Franæ Pelethronij Laphæ, gyrōsque dedere.

Pelēus, πελεύς, Aëaci filius, qui ex Thetide genuit Achillem, qui à nomine patris, Pelides à Poëtis dicitur. Ovid. 8. Epist.

Pelides utinam vitasset Apollinis arcus.

Stat. 2. Syl.

Semifer Aëmonium vincebat Pelea Chiron.

Ovid. 15. Metam.

Est genitor Peleus, est Pyrrhus filius illi (Achilli.)

Idem ibidem.

Fratres Telamon Peleusque fuerant.) ambo exules ob cædem fratris.)

Pelides, πελεύς, Achilles dicitur, à Peleo-patre. Hephæstion interpres Sophoclis in Aiace, Αἴας, filius Iovis ex Ægina, Peleus, & Telamon ex Aëaco, quorum Achilles & Aiace, Aiacis autem filius erat Euryaces.

Pelias, πελιάς, adis, Patronymicum est femininum à Peleus. Ovidius. Epist. 3.

Transiret Helleoreum Pelias hasta latus.

hoc est, ab hasta Achillis qui Pelei fuit filius: quæ nemo præter Achillem vibrare, ob magnitudinem poterat. Hanc à Pallade decorata & politam à Vulcano cuspidatam fuisse fecerunt. Ovid. 13. Met.

Nec non onerosa gravisque

Pelias hasta potest imbellibus esse lacertis.

Item Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Ut Medea Peliam concoxit senem.

Pelias, πελιάς, Neptuni filius ex Tyro Salmonei regis filia, frater Aesonis, & Thessaliæ rex, qui Iasonem fratris sui filium, cuius indolem formidabat, ad expeditionem Colchicam, velut ad certissimum periculum alegavit. Vide Valer. Flaccum lib. 1. Argon. Hic tandem filium suarum manibus iugulatus in fabulis, idque persuasi Medææ quæ integræ ætati se illum restituturam simulabat. Vide Ovid. Medam.

Pelica, πελίκη, poculi genus.

Pelicanus, sive Pelecanus. {πελιάς. GAL. Pelican. ITAL. Pellicano. GERM. Ein pelikan/oder lößelganß. HISp. Pelican. ANG. A Pelican.} Avis Ægyptia. Nascitur in solitudinibus, maximè Nili fluminis. Duo autem sunt pelicanorum genera, ut docet Hieronymus: unum volatile, aliud aquaticum. Hæ aves crebris istib[us] rostrorum dicuntur occidere parvulos suos, eosd[em]que in nido occisos à se, lugere per tundum. Posticem matrem seipsum graviter vulnerare aiunt, & sanguinem suum super filios fundere, quo illi perfusi reviviscunt. A Græcis etiam δερπαράτης dicitur, quod istib[us] arboreas pertundat. Aelianus lib. 15. — pelicanos eosdem facit cum plateis.

Pelides, vide Pelus.

Peligni, πελίγνοι, populi Marsi finitimi, quorum metropoliserat Sulmo, Ovidij patria. {Die Sulmonenser Landeschaft in Italien.} Ibi pessima nascuntur vina. Peligni ex Illyrico profecti sunt ductu Volsinij regis, cui cognomen Lucullo fuit, & partem Italiae occuparunt. Ei duo nepotes fuerunt: Pacinus, à quo pacinates: & Pelicus, à quo peligni. Hactenus Sipontinus ex Fello.

Pelignus, a, um, adiect. Ovid. lib. 3. Amor.

Peligna dicar gloria gentis ego.

Peliana, πελιάνη. Steph. Thessaliæ oppidum in tractu pthiotidis: ita dictum à Pelinno Oechaliei filio. Meminit huius oppidi etiam Plin. lib. 4. c. 8.

Pelioma, πελιώμη, livor, à πελιός.

Pellon, πελλον, mons Thessaliæ in sinum pelasgicum intumbens. Ovid. 5. Fastor.

Pelion Aëmonia mons est obversus in austros,

Summa virent pinus, catena querqus habet.

Hinc adiect. pelius & peliacus. Cic. & Ovid.

Pellæ, πελλα, u. b. Macedonia fuit in littore Ægei maris: illustrata maxime natalibus philippi Macedonum regis & Alexandri. ¶ Est item

Pella Syrix oppidum, à Macedonibus ita appellatum, quum Antea Apamia diceretur. Steph. ¶ Item urb[us] trans Iordanem sita, in quam Christiani migrarunt ante obsidionem Ierosolymotura per Titum Imperatorem, teste Eusebio lib. 3. c. 4. Eadem multis annis fuit sedes PP. Ierosolymitanorum.

Pellæus, a, um, adiectivum. Lucan. lib. 10.

Illi Pellæi proles vesana Philippi,

Felix predo iacet.

Iuven. Satyr. 10.

Vnus Pella iuveni non sufficit orbis.

¶ Pellæa gula, pro Alexandrinis delicis, apud Martial. lib. 3. epitheto longiusculè petito ab Alexandre pellæo conditore.

Princeps (inquit) Nilacæ raperis Coracine macellis:

Pellæa prior est gloria nulla gula.

Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Asini venditi pellæo mercatori.

Pellæa, sive pellane, es, πελλα, oppidum Laconia in Megalopolitanum vergens agrum, teste Strab. l. 8. quod tamen à Plinio lib. 4. c. 6. Arcadie annumeratur.

PELLAX, acis, adiectivum, qui per blanditias aliquem decipit. {Τρέπεται μεφαττέται. īπυργός, ομβανός, επιστρέψεις, GAL. Assronteur, qui trompe par belles paroles. ITAL. Lusinghiero, ingannatore. GERM. Betrüg mit Liebosen und glatten Worten. HISp. El que mucho atrahe halangando, lisingero. ANGL. That allureth and deceiveth by faire wordes.} A verbo pellicio, quod est fraudandi causa aliquen allicio. Virg. 2. Aeneid.

— invidia postquam pellacis Vlyssē

(Haud ignora loquor) superis concessit ab oris.

Pellæa, Fallacia, illecebra. {Τρέπεται μερτή τριτη ταρνίθι. īπυργός, GAL. Tromperie, allechement de cevant. ITA. Inganno. GERM. Einführung in betrug/obetzung. HISp. Halago, engaño. ANGL. A faire spraking to deceive.} Virg. lib. 5. Georg.

Verum ubi nulla fugam reperit pellacia.

Lucr. lib. 2.

Subdola quum ridet placidi pellacia ponti.

Pellacia, seductiones. Pellaces, seductores, Pellax, fallax. Pelexor, persuasor. Veteres glossæ: δόλος, astutus, tergiaversator, pellax. Item, απάτη, fallax, pallax. Virg. 2. Aeneid. Gl. 1. fid.

Pellarius, πελλαρίφος, qui sicut pelles, futor.

Pellego, is, it, non tard pro pellego. de quo infra.

Pellene, πελλων, castellum est Achaia, propriè dictæ, sexaginta stadiis à sinus Corinthiaci litore distans, teste Strabone lib. 8. Plin. lib. 4. c. 5. Pellenæum castellum appellat. ¶ Est item pellene eiusdem Achaia vicus, inter pellenem castellum & Ægas, teste Strabone loco iam cit.

Pellæus, πελλων, mons est in Chio insula, apud Plinium lib. 5. cap. 3. 2.

Pellepidus, a, um, vide Perlepidus, a, um.

Pelles, mantica, seu pera viatoria Jun. Item vas lactarium, Cerdæ.

PELLEX, icis, fœm. gen. ut inquit Iureconsultus. Illa vulgo appellatur, quæ cum eo cui uxoris sit, corpus miscer. {Τρέπεται πιλεγχεῖσθαι, παλακάνεις. GAL. Celle qui abuse de la partie legitimate d'un marié. ITAL. & HISp. Adultera. GERM. Ein tebsweib/diebey einem eheman zu vñchen ren sitz/eines eheman hur. ANGL. A wedded manes harlet.} Inde apud Oratores & Poëtas pellex non tam viri, quæ uxoris nuncupatur. Cic. in Orat. pro Cluent. Vxor generi, noverca filij, filiae pellex, Declam. in Cicer. Filia matris pellex tibi iucundior, atque obsequenter quæ parenti par est. Ovid. Epist. 9.

Nomine deposito pellicis, uxor erit.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Pellicibus multū indoluisse Deam.

¶ Pellex, & unde dicta, & in eam lex Numæ. Gell. c. 3. l. 3. Concubina vero est, quæ cum cœlibe viro sine nuptiis locuta tenet uxoris, quam Græco vocabulo παλακανοῦ pallacanum appellamus. Sueton. de Vesp. Inde quieti vacabat, accusante aliqua pallacarum, quas in locum defunctorum Cœnidis plurimas constituerat. Iustinus quoque Cyri pallacem nominat, licet vitio libratorum pellicem scriptum reperiatur. Dicitur quoque pellex de masculis, cum quibus mariti relicta coniugibus concubuat. Cic. in Salust. Omnim cubiculorum pellex, & idem postea adulter. q. d. Tu puer lædebas alienas uxores præcipiens eis maritos: præcipiens eis uxores. Sueton. in Cal. Prætereo actiones Dolabella, in quibus eum Dolabella pellicem reginæ dicit. ¶ Pellex Latinum nomine est à pellicio, quod est blandiendo decipio: quæ blandiendo virum ab uxori seducit. Vide Vallam lib. 6. Elegant.

Pellicatus, us, actus quem pellex exercet: sicut concubinus quem concubina. {τακτανία. GAL. Sollicitation du mari d'autrui. ITAL. Il tener donna à sua posta, che si dice propria di maritato. GERM. Das huren vnd bubenwagen eines ehmans mit einem tebsweib. HISp. Maldal de adulteria. ANGL. Alluring or ill lyf or campani that avocedded man liveth with a strompet/adulterie.} Cic. 2. Offic. Ab ea enim est ipse propter pellicatus suspicionem interfactus.

PELLICEO, es, icui, quanquam rarissime legitur: Dioinedes l. 1. invenitur tamen apud Col. in Praefatione lib. 8. pro blanditiis impetrare, nisi locus corruptus est. Nunc vero (inquit) quum plerique sic luxu & ineptia disfluant, ut ne lanificij quidem curam suscipere dignentur: sed domes sedentes confectas vestes fastidio habeant, perversaque cupidine pretiosiores alias à viris pellicant, quæ grandi pecunia, & tortis pendensibus redimuntur, nihil mirum est eisdem ruris & instrumentorum agrestium cura gravari.

PELLICIO, is, exi, estum, Blanditiis in fraudem induco, allicio, illicio, {Τρέπεται πιττά. īπυρπον, īπιλημα, επιστρέψεις, ωάζω. GAL. Induire & attire par belles paroles, amadiver. ITAL. Ingannare lusingando. GERM. Anreihen/locken HISp. Atraher con balagos, engañar halanganado. ANGL. To inty se and allure by faire wordes.} Ter. in Phorm. Is semper per epistolam pellexit. Cic. 1. de Orat. Maiorem partem sententiæ sale tuo, & lepoie, & politissimis facetiis pellexisti. Plaut. Men. sc. 2. a. 2. Si pelleixerunt (cum) perditum amittunt. Compositusque ex per, & lacio, mutatis in 1. & 2. in i. Festus. Laci, decipit, inducit. Lax, laci vero, fraus est. A lax lacio fit: unde & Lacto, as: & composita, Allicio Elicio, Illicio, & alia. Legitur quoque pellicio apud L. viii

vium 4. pro eodem. Negotium (inquit) datur, ut quos quisque posset ex collegio Tribunorum ad intercessionem perliceret. Pellicio tamen, & pellexi & pellectus magis in usu sunt quam pellicio, aut perplexi. Peilectus vero in ista significacione nequaquam haberi puto, sed Pellectus tantum, ne à perlego putaretur.

Pellicator, is, qui blanditiis aliquem in fraudem pellicit. { ἡτονός νεφατέρ. ποραγώ. GAL. Trompeur sous beau semblant, amadouer, empoleur. ITAL. Lusinghiero. GERM. Ein antreifer/oker einem mit süssen worten überthört. HISP. El que atrahe con halagos. ANG. An allurer or intyser by faire roordes. } Festus.

Pellicor, pellicia ago.

PELLIS, is, dicitur quum est à carne separata, quæ cutis antea dicebatur, { ηγούσιον δέρμα. GAL. Une peau. une panne. ITAL. Pelle. GERM. Ein haut oder sel. HISP. La pelleja, o cuero. ANGL. The skinne, an hide, à pelle. } Olfa atque pellis totus est, ita cura macret. Plaut. Aut. sc. 5. a. 3. Olfa atque pellis sum misera macitudine. Idem Capt. sc. 2. a. 1.

Pellibus & setis arcent mala frigora bracci,

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist. Iuven. Satyr. 10.

Dissimilémque sui deformem pro cuse pelle.

Cic. 1. denat. deor. Quam tu nunquam, ne in somnis quidem vides, nisi cum pelle caprina, cum hasta, cum scuto. Virg. 8. Aeneid.

— quem fulva leonis Pollis obit totum.

Idem 11. Aeneid.

Cui pellis latos humeros erecta invenco.

Pugnatori operit.

Pellis pro mantica & involucro vestis, supellestis aliosumque utensilium, & sarcinatum. Petron. Ego vos ja in duas pelles conjiciam vincosque loris in vestimenta pro sarcinis habebo. Persius,

Iam pueris pellem succinctus & cenophorum aptas.

¶ Pro tentorio, per metonymiam materiae. ¶ Quiescere in propria pelle, est contentum esse sua sorte, nec quicquam supra vires affectare. Horat. Serm. Satyr. 5.

Vel merito quoniam in propria non pelle quiescem.

¶ Detrahere pellel alicui, metaphorice dictum est pro Detegere animal alicuius Horat. 2. Serm. Satyr. 1.

— qui quum est Lucilius ausus

Primus in hunc operu componere carmina morem:

Detrahere & pellel, nitidus qua quisque per ora

Cederet introrsum turpis?

¶ Sub pellibus esse, hoc est, in castris stativis. Cicer. 4. Academ. Ut non multum Imperatori sub ipsis pellibus orij relinquatur. ¶ Dicta pellis (ut quidam putant) à pellendo, quod externas injurias tegendo repellat. Hac postquam concinnata est ad calceos & cætera opera facienda aliuta dicitur. Varro, Pasceolus, saccus est ex aluta factus.

Pellicula, æ, diminut. Parva pellis. { deputatio. GAL. Petrie peau. ITAL. Pellicina. GERM. Ein buntl oder fesslin. HISP. Pelleja pequena. ANGL. A thinne skinne or tine. } Cic. pro Muran. Atque ille homo crudelissimus, ac Stoicus, stravit pelliculis hædiniis lectos Punicanos, & exposuit vasam Samia: quasi vero Diogenes Cynicus esset mortuus, &c. ¶ Contine se in pellicula, probebitum est, intra suam sortem se continere. Mart. lib. 3.

Lusisti, satis est: sed tu, mihi credere memento,

Nunc in pellicula cerdo tenere tua.

¶ Curare pelliculam, est corpus suum molliter tractare. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.

— ire domum atque pelliculam curare jube.

¶ Veterem pelliculam retinens, hoc est, pristinos mores. Persius Sat. 5.

Si in quum fueris nostra pauci ante farina,

Pelliculam veterem retines, & fronte polles

Astutam vapido terrus sub pectora vulpem,

Quæ dederam supra repetto, funēmque reduco.

Pelliculus, a, um, quod est ex pelle, ut Vestis pellicea. { dignatios. GAL.

De peau, fait de peau. ITAL. Di pelle. GERM. Von harten belzlin. GERM.

Cosa de materia di pelleja. ANGL. Of a skinne. } Hieton. contra Iovin.

Dejecti in vallem lacrymarum, tunicis consutis & pelliceis vestirentur. ¶ Dicitur & pellicius eadem significacione. Lampridius in Helio-

gab. Sella pellicia.

Pellitus, a, um, quod pelles habet, vel pellibus testum est. { dignatios.

GAL. Qui est couvert de peaux, ou fourré de pannes, ITAL. Pelliato.

GERM. Mit belzen/oder fessen dedeckt. HISP. Vejido de pellejas. ANGL.

That is covered or furred with skinnes. } Propert. lib. 4.

Pellitos habuit rusticæ chorda patres.

Horat. 2. Carm. Ode 6.

Varro. 1.2. c.2. Pellitæ oves, id est hirtæ.

Dulce pellitis ovibus Galœsi

Flumen, & regnata petam Laonis

Rura Phalanto.

Pelliculo, as, Pellibus alligatis obtuso. { dignatios. GAL. Couvrir,

ou écouper des peaux ou de cuir. ITAL. Coprire con pelle. GERM. Mit einem fell ver machen oder verstopfen. HISP. Cubrir, o tapar con pellejas. ANGL. To surre or cover with skinnes. } Colum. lib. 12. c. 46. Vas operculatum pelliculant. Ibid. c. 39. In alia vasa deliquare, & confessim opercula gypsare, & pelliculare.

Pellio, qui vestes pelliceas & alia ex pellibus opera facit. { dignatios.

GAL. Pelleter, peaucier. ITAL. Pellicciaro. GERM. Ein

fürsner / belzmacher. HISP. Pellejero. ANGL. A Skinner or furrier, a

pelmunger. } Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Quasi supellex pellionis, palus

palo proximus.

Pello, as inusitatum, à quo Appello, compello, interpello.

PELLO, is, pepuli, pulsum, percusio, ferio. { ηγούσιον δηλιαχήσιον δηλιαχήσιον. GAL. Pousser, debouter, chasser. ITAL.

Percutere, scacciare. GERM. Schlagen/klopfen/ausstreichen/ hinstossen.

HISP. Herir, empuxar. ANGL. To expell or put out. } Plaut. in Amph.

Quid minitabas te factulum, si istas pepulisse fore. Ter. in Andr.

Tune has pepulisti fore? ¶ Aliquando ponitur pro abigo, extrudo,

expulso, abducere, Pelle animo timorem: mox aderit gnatus. ¶ Iungitur

etiam ablativo cum præpositione à: ut Pelle hunc à fortibus, apud

Calepini Pars II.

Plaut. in Amph. Item cum præpositione de, ut Non potuit pelli de ea sententia. Item cum è, vel ex: ut Pelle aliquem è foro, vel ex templo. Nonnunquam etiam sine præpositione; ut pelle patiā, civitate, regno, agro, sedibus.

Pulsus Aristides, nec tamen urbe sua,

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

In numerum pulsa brachia versat aqua;

idem ibid. Eleg. 1. lib. 4.

Iam mihi canities pulsis melioribus annis.

Venerat.

idem Eleg. ult. lib. 4. Trist. &c. Jungitur etiam accusativo cum præpositione in. Cicer. 2. de Orat. In exilium pulsus est. ¶ Ponitur interdum pro exigitate, affligere. Idem ad Nigidium lib. 4. Epist. Quamquam enim nulla me ipsum privatim pepulit insignis injuria. Et Liv. 1. 10. bell. Punic. Hoc non mediocri cura Scipionis animum pepulit: nullius enim forma pepulerat captivæ. ¶ Hinc sunt Pulto, pulto, Pulsus, & nonnulla alia quæ suis locis explicantur. Item composita Appello, Compello, Depello, Expello, Impello, propello. A supino pulsus sit frequentativum Pulto, as, de quo mox.

Pulsus, us, Impulsio, motus, iectus, verberatio. { ηγούσιον μαδυακήσιον μαδισχεφά. GAL. Poussement, battement, chassement. ITAL. Percussione. GERM. Ein trieb oder stoß. HISP. Empuxón. ANGL. Any expelling or putting out. } Cic. 1. Tuscul. Inanimum est omne quod pulsū agitur extero. Idem 1. de Oratore, Impetus, pulsusque remorum. Virg. 12. Aeneid.

— pulsusque pedum tremuit excita tellus.

Item Pulsibus aquarum Gell. cap. 28. lib. 2. ¶ Pulsus item, ηγούσιο. GAL. Le pouls. ITAL. Pisto GERM. Das schlagen der pulsaderen. HISP. Pulto. ANGL. The pulse the moving of the arteries. ¶ A medicis appellatur iotas arteriarum ex spiritus reciprocatione, & ex systole, dia stole, & cordis proficisciens Plin. 1. 11. c. 37. Arteriarum pulsus in cacumine maximè membrorum evidens, inde ferè morborum, in modulos certos legesque metras per artes stabilis, aut citatus, aut tardus. Id lib. 7. c. 5. Venarum percussum appellat. καρυγγισμάς, venas sumens pro arteriis. Venarum (inquit) inæquali, aut formante percussu.

Pulso, as, pro quo & apud Comicos, non raro dicitur Pulto, as, arc: de quo infra. Frequentatum, à pello, percusio, verbero. { ηγούσιον hichâb. ηγούσιον hithdakâph ψεπ̄η ταρφας. κόπωσ, ἀγαστος, περιωδος. GAL. Poufser, heurter, frapper. ITAL. Battete, percussore. GERM. Neftig schlagen oder stoßen/treiben. HISP. Herir. ANGL. To thump, to strike, to knock. } Ovid. Eleg. 9. lib. 4.

Infesto pede pulsat humum Taurus.

— undas (frigore concitas) ungula pulsat equi.

Ovid. El. 10. lib. 3. Trist. Cicer. 9. Verr. Sex lieto es circuatis sunt valentissimi, ad pulsandos verberandosque homines exercitatis sunt, Terent. in Adelph. Sed quis hoc ostium pulsavit? Virg. 4. Aeneid.

— cui mibens artis

Piniferum caput & vento pulsatur & imbris.

¶ Translitter & ad animum. Plaut. in Epid. Id ego expertior, cui in unum multa confluent, quæ meum pectus pulsant. ¶ Interdum pulsare ponitur pro violare, lacerare. Virg. lib. 12. Aeneid.

Pulsatus referens infecto fædere divos.

Sueton. in Tiber. cap. 2. Nonnulli in altercatione & jurgio Tribunos pleb. pulsaverunt. ¶ Pulsari item dicuntur fides, vel instrumenta musica, quæ chordæ digitis, vel plectro attrectantur, ut sonata edant. Virg. 6. Aeneid.

— cui mibens artis

Piniferum caput & vento pulsatur & imbris.

¶ Translitter & ad animum. Plaut. in Epid. Id ego expertior, cui in unum multa confluent, quæ meum pectus pulsant. ¶ Interdum pulsare ponitur pro violare, lacerare. Virg. lib. 12. Aeneid.

— iamque eadem digitis, iam pectine pulsat eburno.

Campana quoque pulsat dicitur, quum aut restibus, aut pedibus impulsa, aut mallo icta sonum reddit. Pulsari ponitur aliquando pro conveniū, & in judicium vocari. Cic. Verr. 5. Pro decuma quum pulsatus à Venerio esset dedit H. s. sedecim millia. Vlp. 1. 11. §. 10. D. de inter. in iur. fac. Qui interrogatus respondeit: sic tenetur quasi ex contractu obligatus pro quo pulsabitur. Hotomau.

¶ Huius composita sunt Compulso, Expulso, quorum significata suis locis traduntur.

Pulsans, tis, part. { ηγούσιον τοφές ηγούσιον νογχέν. } Iuven. Satyr. 9.

— & cum lusore catello

Cymbala pulsantis legatis fiet amici.

Virg. lib. 3. Georg.

— Exultantiaque haurit.

Corda pavos pulsans.

Pulsatus, a, um, aliud part. Verberatus. { ηγούσιον μαδυακήσιον επιμοδεις, επιμοδεις. GAL. Frappé. ITAL. Percoffo. GERM. Heftig gestossen/geschlagen/ getrieben. HISp. Herido. ANGL. Striken, knocked, beaten. } Plin. lib. 12. c. 9. Pulsatae fluctibus a bores: Equor pulsatum remige. Ovid. 3. de Ponto, Saca pulsata. Virg. 3. Aeneid.

Pulsandus, a, um, apungustus, βαντί. aut area pulsanda equis, Ovidius 3.

Amor. Eleg. 14.

Pulsatio, nis, pulsandi actus. { ηγούσιο. GAL. Frapement, hurtement. ITAL. Percutere, percossa. GERM. Daschlagen/stossung. HISp. Herimiento, herida. ANGL. A thumping or knocking. } Liv. lib. 31. Ea majore cum sonitu quam vulnere illo, pulsatio scutorum patumper succedentes Romanos tenuit. ¶ Ceterum inter pulsatione & verberatione hoc interesse Ofilius docet: verberare est cu dolore cædere, pulsare sine dolore. Pulsator, is, { ηγούσιον τοφές ηγούσιον νογχέν. } GAL. Frappeur. ITAL. Chi percuote. GERM. Ein schläger. HISp. Heridor, ANG. A thumper or knocker. } Val. Flac. 5. Argon. citbaræ pulsator Apollo.

Pulsatiles venæ, a quibusdam appellatae spiritus semitæ, quas medici Græco vocabulo arterias vocant, ἀρτηρίαι. Agitantur enim illæ peripetuo quodam pulsu ex systole & dia stole cordis proficisciente.

Pulsula, æ, diminut. pro ampulla & pustula. Mart. lib. 14.

Fervida ne trito tibi pollice pulsula surgat,

Exornent docile garrula plettra lyram.

Quo loco fortasse legendum pulsula.

Pulto, as, pulso, fitque à supino pulsum quo antiqui utebantur. { η

oder visslopfen. His p. Hörir. ANGL. To beate or knockat. Plaut. Pultando confiegi fores. Tereat. Cello jam pultare ostium. Plaut. Amphitr. Pultabo fores. Et Asin. sc. 3. a. 2. I. puere, pulta. Item, Neque quicquam melius est quam ut hoc pultem ostium. Idem Ps. sc. 7. a. 4. Feri, placide pulta. Idem Menach. sc. 2. a. 1. Pultando, foribus exitium affero. Idem Capt. sc. 1. a. 3. Fores pultabo. Idem Menach. sc. 6. a. 5. Quomodo pultare potui. Idem Most. sc. 2. a. 1. Pultando pedibus penè confiegi allulas. Ibid. Si denuò pultaveris ostium. Idem Amph. Pectus digitis pultat. Cor credo evocaturus est foras. Idem Mil. sc. 2. a. 2. Te compendium facere pultandi volo. Idem Ps. sc. 2. a. 2. Pultabo: Hucus equis istas aperit fores. Idem Most. sc. 2. a. 2.

Pellonia, dea, à qua fingeant pelli hostes.

Pellos, sive pellus, i. πέλλος, avis est ex genere ardeolarum, ita dicta, ut putant, ab adverbio πέλλειν, quod est propè, quod minus altè volet, quam ceteræ ardeolarum species. Plin. lib. 10. c. 60.

Pellūceo, es, luxi, Translīceo, quasi perluceo. { ψυχόνημα hophiā. Alg. Λόγος. GAL. Retire, être clair en sorte qu'on voie à travers. ITAL. Transpicare, risplendere. GERM. Durchscheinen/Durchsichtig sein. HIS. Transfluir. ANGL. To hyne and give light thoroug. Iuvenal. Satyr. 2.

Acer & indomitus, libertatisque magister,

Crotico pelluces.

Plaut. in Aulal. Quin extra inspicere in sole etiam vivo licet, Ita is pellucet, quasi laterina Punica. Idem Rudente. Nam nunc pellucet ea quam cibrum crebrius. Ita sicut juncti ne commissura pelluceat. Quint. § Oratio pellucens, id est, clara & aperta. Cicero de clar. Orat. Ita reconditas exquisitæ sententias mollis & pellucens vestiebat oratio.

Pelluo : idem quod perluo, de quo infra, καταλύσεις.

Pellucidus, vide Perlucidus.

Pellūvium, iij, Pelluvia, x, vas in quo lavantur pedes, sicut Malluvium & Malluvia, vas in quo lavantur manus. { πελώνια τρεπερ. GAL. Un bassin à laver les pieds. ITAL. Vaso dove si lavano in piedi. GER. Ein füßbecken in welchem man die füße wascht. HIS. El baño para lavar los pies. ANGL. Basin to wash ones feet in. Dictum pelluvium à pelluendo. Hoc idem pollubum dicitur. Labrum autem commune est, quemadmodum & pelvis.

Pelopea: πελόπεια. Thyestis filia, quæ à patre grida facta insigui forma infantulum peperit: quem recenter natum, ne turpitudine sua palam fieret, febris devorandum in sylvis reliquit. Evenit tamen diis ita violentibus, ut pastor quidam illac iter faciens, in puerum incideret: qui misericordia motus domum suam illum detulit, lacteque caprino illum educavit. Vnde & Ἔγιθος est appellatus. Hic postea quum in virum adolevisset, Atreum patrum suum Thyestis instiunctu interfecit. Glycmenetran quoque absente Agamemnonem per adulterium polluit, visuique ejus è Troiano bello redeuntem, ab illa adjutus, intercedit. Pelopea item Lydiæ urbs, alio nomine Thyatira & Semiramis appellata. Autor Steph. § Pelopea item tragœdia noimen, miserabiles Pelopeæ Thyestis casus ærimumaque continentis Iuven. Sat. 7.

Præfector Pelopæa facit, Philomela tribunos.

Pelopeus, & Pelopeius, vide Pelops.

Pelopidas, πελοπίδας, Thebanus, rei militaris gloria clarissimus, arctissimisque amicitiae fædere cum Epaminonda conjunctus. Vitam ejus Plutarchus conscripsit.

PELOPONNESUS, πελοπόννησος, Nobilissima totius Europæ peninsula Isthmo angustissimo Græcia annexa, inter duo maria Ægæum & Ionium, platani foliæ similis, angulosis recessibus duos efficiens sinus, ab Ortu Saronicum Crissæum, sive Corinthiacum ab Occasu, sex millium angustiis ditempos. Eius descriptio est apud Livium lib. 2. d. 4. Olim Apia & Pelasgia appellata. Postremò Peloponnesus dicta est à Pelepe Tantali filio, qui quum OEnomaum Eleorum regem curuli certamine superasset, His podomiam filiam ejus uxorem duxit, regnumque dotale accepit: totamque illam peninsulalem Peloponneson appellavit. Habet in circuitu circiter CCCXIIII. M. passuum amplissimum olim habitata urbibus. Ex quibus clarissimæ fuerunt Corinthus, in ipso statim Isthmo sita: deinde Argos, Mycenæ, Lacedæmon, Patrae, Messene, Corone, Methone, Elis. Pisa, aliæque complures. Hodie Moream appellant Veneti.

Peloponesius, a. um. Quintil. Peloponesia tempora. i. tempora belli Peloponesiaci.

PELOPS, opis πελόψ, Tantali Phrygiæ regis & Taygetes filius, cuius pater quum deos in terris peregrinantes hospitio excepisset, ut certo aliquo arguento divinitatem eorum experiretur, filium suum illis epulandum opposuit: à cuius esu quum dij ceteri abstinuissent, sola Ceres humerum eius dextera absumpsit. Quem quum Jupiter deinde ad vitam revocasset, eburneum ei humerum restituit. Postea vero quū adolevisset, relicta patria in Elidem se contulit, ubi id temporis regnabat OEnomaus, qui unicam habebat filiam nomine Hippodamiam, & forma eximiam, & regni totius hæredem, iisque nominibus à procis plurimis ambitam. Verum OEnomaus quum oraculo doctus esset, fore ut generi opera interieret, diuissimam hanc procis conditio nem tulit, ut qui nuptiis filiæ potiri vellet, secum prius curuli certamine contuleret, idque ea lege, ut victorem filiæ suæ conjugium & regai sui hæreditas, victum mors sequeretur. Quum igitur jam complures equiū (quos perniciissimos habebat) celeritate superasset necique tradid. slet, Pelops (qui & ipse puellæ amore tenebatur) sibi alia via rem aggrediundam ratus. Mytilum autigam ejus pretio corrupit, ut fragiles currui axes subjungeret. Quo facto OEnomaus unā cum curru coituit, membrisque omnibus ea ruina collisis mortuus est. Pelops igitur & conjugé potitus & regno, universam Cherronesum de suo nomine Peloponnesum appellavit. Autor Stat. lib. 8. ¶ pelas qui habet uxorem & amicam. G. Isid. Iege Pellex.

Pelopæus, a. um. πελόψ, & divisa Græca diphthongo pelopeius, πελώπης, per quinque syllabas à nomine pelops deductum. Propert. l. 3. Eleg. Infamis stupro stat Pelopea domus, Ovid. 8.

Ipse locum vidi: nam me Pelopea Pitheus

Misit in arua suo quondam regna a parenti.

Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Hic pro supposita virgo Pelopeia cerva, id est, Iphigenia, Péloris, idis, πελωρίς, genas conchæ. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Murice Baiano melior Lucrina peloris.

Plin. lib. 31. c. 11. videtur inter cancerum genera annumerare. Pelorus, πελωρός, unum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod in Italiam vergens. Scyliæ aduersum est: ita dictum à Peloro Annibalis gubernatore, quem is in Syriam fugam parans (ut Pomp. Melæ placet) ibi interemit, se ab eo proditum ratus è quod procul intuenti continua videbantur esse littora: pelagisque minimè pervium. Val. lib. 9. cap. de temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfactum arbitratur: tempore quo is à Petilia solvens, in Africam redditum parabat à suis revocatus, ut patriæ periclitanti opem ferret adversus Scipionem. Das vorgeberg Sicilia gegen Italien. Quæ sententia videtur multo verisimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti, in Sicilo fieto fuerit negotijs: nisi quis hoc prætexat, vi tempestatis eo fuisse appulsum. Serv. explicans illud Vir. 3. Aeneid,

Ast ubi digressum Sicula te admoverit ora

Venus & angusti rarescent claustra Peloris;

quamquam cum Valerio videtur sentire: fatetur ramen etiam ante Annibalis tempora promontorium hoc Pelorum fuisse appellatum. Polybius quoque in primo bello Punico alio nomine non utitur.

PELTĀ, x, { πελτήν sochérith. πελτη. GAL. Vne targue ou pavois en facon de croissant. ITAL. Targhetta, brocchiero. GER. Ein kleiner halb runder schilt führt zum stein. HIS. Adarga, d'escudo redondo, ANGL. A buckler or targe lik an half moone. Scutum exiguum, lunæ semiplenæ imaginem referens: quo generi Amazones præcipue in præliis uti solent. Virg. 1. Aeneid.

Dicit Amazonidum lunatis agmina peltis.

Scuta Amazonica vocat Nonius vlin. lib. 12. c. 5. Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet. Peltæ amazonicæ & securæ. Suet. in Neron. cap. 44.

Peltaста. πελτασσεις, qui peltam gestat.

Peltaстicus, a. um, πελτασκος, πελτη. ad peltastam pertinens.

Peltatus, a. um, adjecit. Pelta armatus. { ο πελτασσεις, ο καὶ η πελτιφόρος GAL. Armé de targue ou pavois. ITAL. Armato di targa, o brocchiero.

GERM. Sei ein solchen kleinen und halb runden schilt führt zum stein.

HIS. Armado de adarga, d'escudo redondo. ANGL. Armed with a buckler or targe. Livius lib. 28. Menippum item quendam ex regiis ducibus,

cum mille peltatis (pelta certè haud dissimilis est) Chalcidem mittit.

Hi etiam Græco nomine appellantur peltaст, πελτασαι. Liv. lib. 31. Nocte cetratos, quos peltaстas vocant, loco opportuno inter bina castra in insidiis abdiderat.

Peltifer, aliud adjecit. idem: ut Puellæ peltiferæ. Statius 12. Thebaid. Peltæ, arum, πελταρι. Phrygia oppidum, à quo vicinus campus, Pelinus appellatus est. Vide Strab. lib. 12. c. 13.

Pelvis, vasis genus pedibus abluendis præcipue destinatum, pelluvium, πελούν mizrák. λεκόνη, πελούντερος. GA. Un bassin à laver, un laver.

ITAL. Conca. GERM. Ein becken, sonderlich aus dem man die füße wascht.

HIS. Bacin para lavar los pies. ANGL. A laver or basin to wash. Varr. 4. de ling. Lat. Pelvis, inquit. Quasi pedelavis, à pedum lavatione.

Alij pelvis à pelluendo dictam tradunt, putantque sinum esse aquarium in quo variæ res pelluntur. Iuven. Satyr. 3.

Vi sint contenta patulas effundere pelues.

Cato cap. 10. Pelvis una. Vide Bayfium.

Pelusium, ij, πελούσιον, oppidum in extrema Ægypti ora, quæ Caphis di contermina est, à quo & extremitum Nili ostium quo Ægyptus ab Asia terrinatur, Pelusium, seu Pelusiacaum appellatum est. Hanc utrem condidit Peleus Achillis pater monitu deorum post lustrationem. Eo enim tempore Peleus furii agitabatur, quia fratrem Phœcum interemerat,

Pelusius, a. um, πελούσιος. & Pelusiaca, a. um, pen. cor. πελουσιακός. Martial. in Xenii.

Accipe Niliacam Pelusia munera lentem.

Virg. lib. 1. Georg.

Nec Pelusiaca curam aspernaberis lentis.

Pelusianæ mala legitimus apud Colum. lib. 5 c. 10.

Pelusiotæ, πελουσιοι, populi in extremitis finibus Ægypti, Pelusium oppidum incolentes, ea in parte, qua Ægyptus Arabiæ contermina est Hicton. contra Iovin. Impelle (si vales) Pelusioten, ut manducet cape.

Peminosus, a. um, vel potius peminosus per a diphthongum in prima syllaba, quod mali est odoris: ita dictum à pædore. { δοκάδης. GAL.

Crasseux, ord & sale, qui sent mal. ITAL. Di cattivo odore. GERM.

Stinkend HIS. Cosa de mal olor. ANGL. That has an ill savour and stinketh. { Varro de re rust. lib. 1. cap. 51. Hanc esse modicam oportet pro magnitudine legetis, potissimum rotundam, & ad medium paulum extumidam (ut si pluerit, non consistat aqua, sed ut quam brevissimo itinere extra aream defluere possit, omne poro brevissimum in rotundo è medio ad extreum) solidâ terra pavitam, maxime si est argillosa, ne situ peminosa in riniis eius grana oblitescant. Sic enim legit Festus. Nonius dicit Peminosum à Pedone, tum hunc Varronis locum afferat.

Pempte, dies Iovis. Niceph. L. g. b.

Penarius. Vide Penus.

PENATES, penatium, penatibus, tantum pluraliter. Suet. in Neron. cap. 31.

Penatium Deorum simulachra in templis. Dieti sunt dij domestici, ut inquit Cic. lib. 2. de nat. deor. quod penes nos nati sunt: vel quod non longè absint ab hac vita, sive quod penitus insident, επιτηνται. Ex quo etiam penetales à poëtis vocantur. Alij à peno hoc nomes derivant. Macrobi. lib. 3. Saturn. lib. 4. Penates esse dixerunt per quos penitus spiramus, per quos habemus corpus, per quos rationem animi possidemus. Ter. in Phorm. At ego deos penates hinc salutatum domum Devorar. Virg. 1. Aeneid.

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat aquor, Ilium in Italianum portans, videlicet Penates.

Celebrare domum, patriosque Penates.

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Penatiger, a. um, gerens penates. Ovid. 15. Metam.

Hac Helenum cecinisse Penatigero Aenea

Mente memor refero.

Penatores, vide Penus.

Pencina, lacinia, vel stola. Gloss. Isid.

PENDEO, es pependi, pensum, In sublimi sum, suspensus sum. § תְּלַהֲנָהּ. αἰωνίου. εἰπούμενος. GAL. Eſtre pendant, pendre. ITAL. Pendere. GERM. Hangen. HISP. Estar colgado, o' suspenso. ANGL. To be hanged, or hang en ſome thing. § Tractum à pennis avium. ¶ Absolutè eſt uſus Terent. in Eunuch. Tu jam pendebis qui ſtultum adolescentulum nobilitas flagitiis. ¶ Aliquando ablative jungitur cum præpositione à vel ab: ut Sagittæ pendebant ab humero. Cic. 6. Verr. Aliquando cum præpositione de, ut Pendere de rupe. Virg. 1. Eclog. Item cum præpositione ex, ut Pendere ex arboce. Cic. 5. Verr. Nonnunquam etiam fine præpositione. Virg. 4. Eclog.

In cultrisque rubens pendebit ſentibus una.

¶ Aliquando jungitur accusatiuo cum præpositione per. Plaut. Aſin. Sc. 2. a. 2. Nudus vinclitus centum pondō es, per pedes quando pendes. Qui geſtant & auſcultant crimina, omnes pendeant, Geſtores linguis, auditores auribus. Idem Pſeuſ. Sc. 5. a. 1. Niſi item unam (noctem) verberatus quam pependi perpetem. Idem Amph. Mifer qui amat ſe. Qui pendet miſerioſi eſt. Ibid. Sc. 3. a. 3. Facis mihi injuriam. Fateor, quia non pendes, maximum. Idem Aul. Sc. 3. a. 4. Quæ pendent indemnatae. Idem Capt. Sc. 2. a. 4. Ovid. 3. Faſt.

Aspicit hoſs, ut foriē popenderat aethere mater (Nephte). Plaut. Aſin. Sc. 2. a. 3. Vbi cauſam diſeris pendens adverſus octo virga- tores. Pendet nefariae proſcriptionis tabula. Seneca. ¶ Per traſlationem Pendo ponitur pro dependeo, ſive nito, iſuprāpunt, iſezopunt.

Ovid. 3. de Ponto.

Pendet & à veſtra noſtra ſalute ſalus.

Idem 3. Faſt.

Pendet ab offiſio ſpes mihi magna tuo.

¶ Pendet tua fortuna in mea. Senec. cap. 3. de conſol. ad Hebu. Pendere omni vita & Pendere ad vota ſua. Idem c. 2. de tranq. Et c. 1. Ne ſemper caſuſo ſimiſis pendeam. ¶ Pendere ex nutu akerius dicitur, qui per omnia alterius addiſtus eſt voluntati. Liv. 5. bell. Macod. Ea autem in libertate poſita eſt, quæ ſuis ſtat viribus, non quæ ex alieno pendet arbitrio. ¶ Pendere ex fortuna dicitur, qui ad omnes fortunæ flatus circumagit. Cic. in Parad. Cui ſpes omnis & ratio, & cogitatio pendet ex fortuna, huic nihil eſſe potest certi, nihil quod exploratum habeat permanetur ſibi unum diem. ¶ Quandoque ponitur pro cruciari, & in poena eſſe, ſive dubium eſſe, aut animo ſuſpenuſum eſſe, hoc eſt, dubitare, haſtitare & apertūre. & ſic conſtituitur cum genitivo, vel ablative, & interdum ponitur abſolute. Cic. 1. Tuſc. Quod ſic expeſtando, vel deſiderando pendiemus animis, cruciamur & angimur. Idem in Hortenſo. Et qui expectat, pendet animi. ¶ Pendere etiam dicitur, qui nimio deſiderio alicuius rei intentus, ceflat ab omni alio opere, & id unum ſolicitus expectat. Ovid. in Epift. Penelopes,

Narrantis conjuſx pendet ab ore viſi.

Virg. 6. Aeneid.

Dum conſulta petis, noſtrōque à limine pendes.

Pendere promiſſis, eſt moveri promiſſis & affici. Cic. ad Quint. fratr. lib. 3. c. 21. Cæſaris amore, quem ad me pereſcriptiſt, unicē delecto: pro- miſſis iis que ostendit, non valde pendo. Pendere levi momento dicitur fides, quæ facile corruſit. Liv. lib. 2. Pendere animi pro animo: more antiquo, id eſt, dubium eſſe. Plaut. Merc. — ego animi pendo. Quid illud sit negoſij, Jubet ſcire me. Cicero Attic. lib. 8. Pendo animi expectatione Corfiniensi, in qua de ſalute Reip. decernit. Item pro ceſſare, καὶ τὸν Virg. 4. Aeneid. pendet opera interrupta, minaque muſorum ingentes. ¶ Ponitur aliquando pro ponderare, ſive pōndus effice, ait Budæus. Plin. lib. 2. cap. ult. Cyathus pendet per ſe drachmas decem. In eadem ſignificatione legitur & Pendo, is, per tertiam conjugationem. ¶ Pendere rei dicebantur, quorum nomina in pro- grammate, id eſt, tabula pendula publice proposita, atque ſuſpensa erant. Suet. in Domit. cap. 9. Reos, qui ante quinquennium proximum apud ætriarum pependiſſent universos discriminem liberavit. Idem Suet. in Claud. cap. 9. Ut in vacuum lege prædictoria venalis pene- dit ſub edicto præfectum. ¶ Hujus composita ſunt, Appendo, Dependo, Impendo, Propendo, & Suspendo, quorum ſignificata vide ſuis locis.

Pendens, participium, & aliquando nomen ex partici- p. § תְּלַהְנָהּ toléb. αἰωνίου, αἰεὶ πάντοτε. GAL. Pendant, qui pend. ITAL. Pendente. GERM. Hangend oder hangechtig. HISP. Colgado en el ayre, ſuſpento. ANGL. That hangeth. § Ovid. Epiftol.

Lucagus ut pronuſ pendens in verbera telo

Admovit bijugos.

Plant. Men. Sc. 5. a. 5. At ego te ſtimulis pendentem fodiam trifta dies. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trift.

Sape ſonant moti glacio pendentis capilli.

Pendentia (bona) ex ſorte incerta. Senec. c. 10. de conſol. ad Matt.

Pendentem dum tu circumſpicis orbem,

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trift.

Pendentique ſuper claudantur ut omnia caelo:

Tibull. lib. 4.

Pendens vindemia, ut pendens vinum dixit Cato, Iulianus d. lib. 19. t. 1. l. 25. Qui pendentem vindemiam emit, ſi vuam legere prohibetur, &c. Pendigo, velamen, quo amiciuntur ſimulacra, πηγάρημα, δικαῖος, quasi εἴναι τῷ. Suidæ.

Pendulus, a, ūm, quod pendet. § תְּלַהְנָהּ toléb. περιώδης, αἰεὶ πάντοτε, GAL. Pendant, penchant, qui pend. ITAL. Pendente. GERM. Hangend oder hangechtig. HISP. Colgado en el ayre, ſuſpento. ANGL. That hangeth. § Ovid. Epiftol.

Laffaret viduas pendula tela manui.

Co. lib. 2. c. 18. Tum deinde macriora & pendula loca, mense Februario Luna crescente, ſimo juvanda ſunt. Ovid. 4. Faſt.

Pendula cœleſtes libra moevebat aquas.

Penſiliſſis, e, quod ſuſpenuſum & ſublime eſt. § תְּלַהְנָהּ toléb. μετέωρος. GAL. Calepini Pars II.

Pendu en l'air. ITAL. Sospeſo & pendente. GERM. Das hange oder gehet hencet ist. HISP. Cofa colgadisa. ANG. That is high and hangeth in the air. § ut, Pensiliſſis hortus, qui in ſumma ſedium contiguatione, vel in ſolatio, vel in aere ſublimis conſtitutus ſit. Plin. lib. 19. c. 3. Pensiliſſis eorum hortos promoventibus in ſoles rotis olitoribus, &c. Sic Pensiliſſis viva Horat. 2. Scrm. Sat. 2.

— tum penſiliſſis tua ſecundas

Ornabat mensas.

¶ Pensiliſſis homo, qui ſuſpenuſus eſt. Plaut. in Pſeuſ. Reſtim volo mihi emere. r̄ quamobrem? c. qui me faciam penſilem. ¶ Pensiliſſis lectus; penſiles lychni, qui ſuſpensi ſunt, & in aere pendentes. ¶ Pensiliſſis vrbs; quæ ſubter cavata eſt. Plin. lib. 3. 6. cap. 14. Leguntur & Pensiliſſis hortos, imo verò totum oppidum fecille Agyptia Thebae, exercitus armatos ſubitè educere ſolitis regibus nullo oppidanorum ſentiente. Idem, Magnitudo & frequentia cloacarum uibem penſilem fecit. ¶ Pensiliſſis horreum quod nos vocamus Granarium, quod fiat in altiore domus loco. Col. lib. 1. Sed nos in noſtriſ regionibus, quæ redundant uligine, magis illam poſitionem penſiliſſis horre probamus.

Penſiliſſis, leniter. Vet. Vot.

Penſum, i, dicitur manipulus lanæ, vel linii, aut cannabis qui ex colo pendet, & fuſo trahitur. § τραῦπαν. GAL. Quenouillée, filace. ITAL. Il penſacchio de line, canapa o lana per metter in ſu la rocca. GERM. Ein funckeleren werck oder ſtacchs. HIS. La maſporca, o torea de hilado. ANG. The ſtace that hangeth frome the diſtaffe to be ſpunne. § Plaut. Men. Sc. 2. a. 5. Dare penſum una opera poſtules. Inter ancillas ſedete, lanam carpere. Vnde Trahere penſa, idem eſt quod nere. Ovid. lib. 2. Faſt.

Lumen ad exiguum famula data penſa trahabant.

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trift. Iuſtin. lib. 1. Penſa inter virginis partientem penſum per translationem eſt cujusque officium & negotium unicuique datum. § τραῦπαν. Cic. lib. 3. de Orat. Nunc ad reliqua progrediar, meque ad meum munus, penſumque revocabo. Translatione ſumpta eſt ab ancillis penſa deducenda a matronis capientibus. ¶ Dicinus autem veniſte. Abſolvere penſum, Conſicere penſum, peragere penſum, quod Gallicè dicimus. ¶ Faire ſa cache, faire ſon prix fait, ſon office. & ce qu'on a entrepris. ITAL. Fornire il ſuo officio, far la ſua tafſa. GERM. Sein befohlen ampt oder geſchäft verrichten/ ſein tagwerck thun. HIS. Haſer ſu officio. ANGL. To end a task. § Varro 2. de reruſ. c. 2. Sed quoniam nos noſtriſ penſum abſolvimus, ac liuitata eſt pecuaria queſtio, &c. plaut. in Persa. penſum meum quod datum eſt conſeci. Colum. lib. 3. c. 10. Vnūnque ei propositum perageſe ſui Penſum. ¶ Accurare penſum, eſt diligenter, accuſateque ſuum officium facere. Plaut. in Bacch. Ego penſum meum lepidè accurabo. Exigere penſum ab aliquo eſt, utrum quis ſuo ſit functus officio, rogar. Cic. 5. Verr. Penſum magis in Leontino agio eſt exigendum, propter hanc cauſam, quod ipſi Leontini publice non ſancte me multum adjuverunt. Et in hac ſignificatione penſum dicitur a veſto pendo per translationem, quod ex colo linum, vel lana pendeat. ¶ Quandoque penſa dicuntur de ipſis filiis: ut apud Vir. 9. Aeneid. de teſtrice loquentem;

Excufi manibus radij revolutaque penſa.

Penſum, penſi, in alia ſignificatione, vide Pendo.

PENDO, is, peperi, penſi um, veſtibulum actiuum. Pendo, à pendo, quod quæ ponderantur, ex libra pendent. § τραῦπαν ſchakál. ſabuā. ſabuāmu. GAL. Peſer, balancer. ITAL. Peſare. GERM. Wägen. HISP. Peſar en peſo. ANGL. To weight. to poife. § Plin. lib. 9. c. 13. Præcipua magnitudine thyuni: invenimus talenta quindecim pependisse. ¶ Per translationem ſignificat conſidero, aſtim. § τραῦπαν ſchakál. ſabuāmu. Cic. pro Quint. Si apud hoc conſilium ex opibus, non ex veritate cauſa pendet, profeſto nihil eſt tam ſanctum, atque ſincerum in civitate. Idem 6. Ver. Ego quo nomine appellem nescio, rem vobis proponam, vos eam ſuo nomine poneſte pendote. Eandem autem rationem conſtructienis habet, quam cetera verba, quæ pretij ſignificantia ſunt: ut Magni pendo, Parui pendo, Nihili pendo, Flocci pendo, & huiuſmodi: hoc eſt, in magna, aut parua aſtimatione habeo, οὐταγωγή, κατατυρπεδολγός, σπικὴς λέγεται τοις. Plaut. Moſt. Sc. 3. a. 1. Ne mihi id ſuadeas, ut illum minoris pendam. Ibidem, Video te nihili pendere præ Philolachete omnes homines. Item, Non magni pendo. Idem Aſin. Sc. 4. a. 1. Idem in Bacchid. Rogas & imo unicē unum plurimi pendit. Terent. Heaut. Cu illum nunquam ostendisti quanti penderes. ¶ Pendere, etiam ponitur pro ſolvere, ἀπολινεῖν, inſtituīν, quæ ſignificatio inde dicta eſt, quod antequam ſignatus eſſet numus quumque Romani adhuc gravi aere uterentur, non numeratione quenadmodum hodie, ſic fieri ſolebat ſolutio. Plin. lib. 3. 3. c. 3. pop. Rom. ne argento quidem ſignato ante Pyrrhum regem devictum uetus eſt: libralis (unde etiam nunc libella dicitur) & diſpondiſ appendebatur aſſis. Vnde etiam aere gravis poena dicta eſt. Hinc etiam hodie mansit uetus, ut dicamus Pendere pro ſolvere. Livius lib. 1. ab urb. Ad equos emendos dena millia aere ex publico data, & quibus equos alerent, viduæ attributæ quæ bina millia aere in annos ſingulos penderent, ſalutius. Semper illis reges, tetrarchæ vetricales erant, populi nationes ſtipendia pendere. ¶ Hinc etiā pœnam pendere, ptopriè dicitur qui ob delictum pecuniam ſolvit: tamē ſi latius poſtea hic uetus emanavit, & pœnam pendere dicuntur, quibus capitalis pœna impoſitum. Plin. lib. 2. 9. c. 4. Eadem de cauſa ſuppliā ahnuia canes pendunt inter aedem Juuentutis & Summani viuī in furcas ſambuci a bore fixi. Virg. 6. Aeneid.

— tum pendere pœnas

Cacropida pœſſe.

Plaut. Aſin. Sc. 4. a. 2. Pro iſtis maledictis, pœna pendet mihi. ¶ Pendit, impenſionale Plin. lib. 1. 2. c. 14. Iterūmque imperij noſtri publicanis pendit. ¶ Penſis participium, poneſtatuſ. Ovid. 1. 4. Megam.

& advertens penſas examinat herbas.

id eſt, poneſtatas: neque enim pharmaça nihi ponderentur, recte componi poſſunt. ¶ Compoſita ſunt, Appendo, Compendo, unde compendium. Diſpendo, Dependō, Expendo, Perpendo, Impendo, Ptopendo, Rependo, ſuſpendo, quorum ſignifica ta vide ſuis locis.

Penſo, as, à penſo frequentativum. Sæpe poneſto, & aſtim. § τραῦπαν ſchakál. τραῦπαν, αὐτίβουτι. GAL. Peſer, penſer, aſtim. ITAL. Peſare, aſtimare. GERM. Woll etroggen/ aſtzen. HISP. Peſar, penſar. ANGL. Q. 3. Ths

The veig or consider. *¶* Livius l. 3. 4. Reliquas civitates monere, ut ex factis non ex dictis amicos pensent, intelligantque quibus credendum, & à quibus cayendum sit. Item Si tum parum ignominiae pensum est. Idem lib. 3. d. 5. Idem l. 4. d. 4. Quandoquidem honesta pensamus. Et Pensitate vires suas. Suet. in Cat. c. 30. Et pensitate judicia amicorum. Idem in Aug. c. 66. ¶ Significat aliquando, compenso, sive compensando rem æquo, paria patibus reddo. *¶* **תְּהִלָּם.** *¶* Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Vt munas munere penses.

Item,

— laudem cum sanguine penses. (i. pro morte filiæ reddi sibi gloriam putet.)

Hunc titulum meritis pensandum reddite nostris,

idem 13. Metam. Valer. Maxim. lib. 1. Deductus, ac missus ad Senatum legatus, ut ex se, & uno sene complures Pœnorum juvenes pensarentur, in contrarium dato consilio Cagliaginem petit. Pensare crimen una laude, apud Plinium lib. 9. c. 25. Pensare lætitiam mœstori, id est, patrem facere lætitiam mœrori. Idem lib. 7. cap. 10. Nec lætitia ullo minimo mœstori pensanda. ¶ Valet aliquando idem quod supplicere. Idem lib. 3. cap. 8. de nautia loquens, Fotu quoque apud mediterraneos aquæ marinæ, vicem pensat. ¶ Hinc compenso, dispenso, Repenso.

Pensor, içeniss. Onon. qui pendit seu examinat aliquid.

Pensatio, compensatio. d. lib. 3. t. 5. l. 8. Quod si post examinationem reprobata fuit int pensationes.

Pensatōr, Ponderatōr, æstimator. *¶* **מַבְלֵג mephallēs.** *תְּהִלָּם.* GAL. Pesur. IT AL. Pesatore. GERM. Ein roäger/oder roägmeister. HISP. Pesador. ANGL. He that weigheth. *¶* Plin. lib. 33. c. 3. Pensatores, libi pendes dicuntur.

Pensito, as, Sæpe, vel exactè pondero, examo. *¶* **דְּבָרֶת pilles.** *תְּהִלָּם.* GAL. Peser & fort penser, diligenter considerer. IT AL. Pesare, effamnare. GERM. Oft vnd fleißig errodgen. HISP. Pesar, estimar, pensar. ANG. To weigh and consider of ten. *¶* Plin. lib. 7. c. 6. Is demum vitam æqua lancea pensabit, qui semper fragilitatis humanae memor fuerit. Gellius, lib. 1. c. 4. Aut virtutes pensabat aut vicia rimabatur, ut judicium esse factum ad amissum diceret. Idem c. 27. lib. 2. Pensare de verbis. ¶ Pro comparare. Idem c. 8. lib. 1. Ne nos cum veteribus pensitans, si compariens. ¶ Pensare etiam accipitur pro solvere. *¶* **שְׁחָקָל shakál** *שְׁחָקָל* *shakál.* *¶* Cic. pro lege Manilia, Quo tandem animo esse existimat, aut eos qui vestigalia vobis pensant, aut eos qui exercent, aut exigunt!

Pensitatio, solutio. *¶* **תְּהִלָּם schillūm.** *תְּהִלָּם, עֲתָקָעַת* GAL. Recompense. IT AL. & HISp. Recompensa. GERM. Ein ersemun: item, Ein fleißige errodung. ANG. A paying, or recompense. *¶* Plin. lib. 19. c. 6. Et tunc properare præteriti temporis pensatione.

Pensiātōr, Ponderatōr, examinatōr, pensiculator. *¶* **דְּבָרֶת mephallēs λογιστής.** GAL. Pesur, estimateur. IT AL. Pesatore, estimatore. GERM. Ein fleißiger errodger. HISP. Pesador, estimador. ANGL. A weiger. *¶* Gell. lib. 17. c. 4. Verborum pensatores subtilissimi.

Pensicula, as, Pensito. *¶* **דְּבָרֶת pillés.** *תְּהִלָּם.* GAL. Peser diligenter IT AL. Pesare diligenter. GERM. Fleißig errodgen, vol bedenken. HISP. Pesar con mucha diligencia. ANG. To weigh with dilig nce. *¶* Gellius, Pensicula, utruinque moderatè, iepetis suo quodque in loco sonare aptissimè.

Pensiculatōr, is, qui dicta, facta, quadam quasi trutina examinat. *¶* **דְּבָרֶת mephallēs.** *תְּהִלָּם.*

Pensiculatē, adverbium, Cum pondere, justōque examine. *¶* **אֲבֹשָׂאς.** Gell. lib. 1. c. 3. Quæ à Theophylacto pensiculatè, atque enucleatè, scripta sunt. Alij codices habent pensim.

Pensitatiū, participium, Ponderatus, sive examinatus. *¶* **נִתְחָן nitchán.** *תְּהִלָּם.* GAL. Pesé examiné. IT AL. Pesato, effaminato. GERM. Wölbendach, fleißig errogen. HISp. Pesado, examinado. ANG. Weighed, examined or considered. *¶* ut ies pensata. Plin. Epist. 8. Nos contrà multum ac diu pensatus amor liberalitatis communibus avaritiae vinculis eximebat.

Pensiō, nis, dicitur id quod pro re aliqua conducta solvit, id est, quod datur pro rei alicuius usu. *¶* **רְגַזְזָה, דְּבָרֶת.** GAL. Pension, payment. IT AL. Pensione, pagamento. GERM. Ein zins, ein bezalung. HISp. El alquier que se da de cosa alquilada. ANG. Payment, pension. *¶* Cicero. Lepta, lib. 6. Epist. Teneor tamen dum à Dolabellæ procuratoribus exigam primam pensionem. Liv. 6. bell. Maced. Et stipendium, quod prioribus pensionibus in multis annos deberent, pæsens omne daturus. Hec tamen ferè distinctio observatur, ut Pensio dicatur pecunia, quæ ex prædiorum urbanorum locatione percipitur: quæ verò ex rusticorum, Merces. Vide, l. 27. & 29. D. de bareditat, petit. ¶ Hinc Pensio-narius, qui pensionem alicui solvere tenetur.

Pensiūacūlā, diminutivum. *¶* **רְגַזְזָה, מִינְגָּזָה, וְתִלְגָּזָה דְּבָרֶת.** GAL. Pet. pension. IT AL. Picciola pensione. GERM. Ein zinslein, oder kleine besoldung. HISp. Pequeña pension. ANG. A little pension. *¶* Colum. lib. 18. in prefat. Fœnoris tui Sylvine, quod stipulanti spouderam tibi, reliquam pensiūacūlā percipe.

Pensum, à Pensus, participio verbi pendo, quod inter cætera significat æstimo, meditor, curo, Hinc nihil pensi habere, est contemnere, & nihil facere. Salust. in Cat. Neque diceat, neque face quicquam pensi habebat. Quia. Nihil pensi habere videoas quosdam. Et rursus. Salust. Ingrith. 26. Nihil pensi neque sancti habere. Et Sueton. in No-ron. cap. 34.

Pensus, a, um, ponderatus, pensiculatus, examinatus, cogitatus.

Pensiōt, & hoc pensius, comparativum, Carius & pretiosius: nam quæ maxi facimus, sæpe nobis pensa sunt, id est, meditata, cogitata, ponderata atque examinata. Venire autem videtur deductus à Pensus, a, um, quod nomen est ex participio factum: significat cogitarum, meditatumque. Plaut. in Sticho: Age tu, altera utra sit conditio pensior, virginem an viduam habere? Gell. lib. 12. c. 5. ut nihil quicquam esset carius, pensiusque nobis, quam nosmetipsi.

Penié, adverbium remittendi, Ferè, propemodum. *¶* **וְיַדְעַת chimhat.** *¶* GAL. Presque, à peu pres. IT AL. Quasi. GERM. Gehier/gar nach.

HISP. Poco mas, ò menos. ANGL. Almost. ¶ Plaut. in Epist. Penè in cursu concidi. Penè mihi puero data uxor est. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist. Pax. Jam pene inquinavi pallam temeto. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Absumptum est pene. (i. propemodum.) Idem Mil. sc. 4. a. 2.

Quem lethofallax hospita penè dedit.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Terratum pars pene novissima, idem Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Pars desiderij maxima penè mei,

idem Eleg. 6. lib. 3. Trist. Hinc Peñissime superlativum formavit Plaut. in Aulul. ut placet Priscian. lib. 1. licet alij à penitus formari velint. Me (inquit Plaut sc. 4. a. 3.) intus gallus gallinaceus, Qui erat anui peculiaris, perdidit penissime, id est, pene nihil defuit quia me perderet.

Peneléüs, per quatuor syllabas, πενελόπης. Vnus fuit è quinque Bætorum ducibus in bello Troiano, teste Homero lib. Iliad. 2.

PENELOPE, ludus dictus describitur ab Athenæo lib. 1. in quo calculo (Ψίρης, ludum ipsum πενελόπης vocat, ludebant autem stantes) utinque per vices aut sortes ad calculum in medio positum, quem Penelope vocabant: emittente solebant, donec aliquis Penelope de suo loco depulisset quo facto oportebat illum ex eo loco, in quo calculus à primo jactu remanserat, denudo Penelope petere: quam si cæteris globis omnibus intactis, assecutus esset, vi etor habebatur Gesn. in hist. animalium.

Penelopē, πενελόπη, Icari filia, & Ulyssis uxor, admirabilis castitatis mulier, singula: isque pudicitiae exemplar, quæ absente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, ut fidem quam viro discedenti dederat, secundis nuptiis violaret. Quum autem procii acriùs instarent, atque adeò vim illaturi videbentur, tantum morte ab illis sibi postulavit, quantum telex, quam tum in manibus habebat, absolvenda sufficeret. Quod quum imperasset, nullier astuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat: eoque commento eorum cupiditatem in redditu mariti distulit: qui ab illa sub mendici habitu hospitio suscepimus, procos ad unum omnes interemit. Dictam autem volunt Penelope ab avibus quæ Penelope dicuntur, sive meleagrides: quum ante Arneā diceretur, quæ abjecta, & repudiata. Ferunt enim quum ab Icaro, Peribœaque parentibus esset exposita, ab hoc avium genere fuisse educata. Penelope telam retexere. Est inanem operam sumere, & rursum destruere quod effeceris. Vsurpat hoc adagium Cic. 4. Acad. Quid quod eadem illa ars, quasi Penelope retexens tollit ad extreum superiora, utrum ea vestra, an nostra culpa est? Sentit de Dialectica, quæ iisdem illis rationibus, quibus confirmavit aliquid, rursum solvit ac destruit, ut nihil iam actum videatur. Ex Erasmo.

Penelopæus, adjet. πενελόπης. ut Fides Penelopæa, Ovidius 5. Trist. Eleg.

Penelopēs, πενελόπης, aves sunt quæ alio nomine dicuntur meleagrides Plin. lib. 35. cap. 2. Et Cratim annem in Oceanum effluentem è lacu in quo aves, quæ meleagridas, & penelopas vocant, ferunt vivere. Vide supra Meleagrides.

Penēs, Præpositio est accusativum exigens, significatque dominium, vel personam aut potestatem. *¶* **פְּנַסְפָּס.** GAL. En la puissance. IT AL. Appresso. GERM. Bey im gewalt. HISp. Cerca. ANGL. In the power. *¶* Vipian. l. penses. ff. de verb. significat. Penes te amplius est, quam Apud te: nam Apud te est, quod qualitercumque à te tenetur: Penes te est, quod quodammodo à te possidetur. Cic. 4. Verr. Quum omnis copia frumenti penes istum eslet redacta. Idem de Leg. Agrar. contra Rull. Agri quotum adhuc penes Pompeium omne judicium & potestas more majorum debet esse. Omnia assunt bona, quem penes est virtus. Plaut. Amph. Neque tui me quicquam invenisti penes. Idem Aul. sc. 3. a. 4. Dum id Impetrant (homines) quod sibi volunt, boni sunt: sed id ubi jam penes sese habent, ex bonis pessimi & fraudulentissimi sunt. Idem Capt. sc. 1. a. 2.

Penissimè, admodum penè, i. e. prope, seu intus. APUL.

PENETRATI, as, Pervado, transfo, ad interiora accedo, quasi penitus intro.

¶ בְּרִיאָה. *¶* **αγριέω, εἰσθῶ, εἰσβατόμαι, ιατρός, περιπάτω.** GALL. penetrer, percer tout outre, entrer dedans bien avant. IT AL. Penetrare, entrat dentro GER. Durchtringen ganz vnd gär hineingehn. HISp. Penetrar, meter, ò entrar à dentro. ANGL. To pearce or enter. *¶* Cic. 1. Tusc. Qui si permanet incorruptus, siue similis, necesse est ita feratur, ut penetrat, & dividat omne cælum hoc, in quo nubes, imbræ, ventique con-guntur. Sic penetrare Atlantem, pro Atlantem montem superare, & prætergredi, apud Plin. lib. 5. cap. 1. ¶ Penetrabat eos, veniebat eis in mentem. Lucr. ¶ Aliquando cum præpositione ad, Idem lib. 1. cap. 3. Quando id primum ad Romanos penetraverit non facile dixerim. ¶ Aliquando cum præpositione in: ut Penetrare in cælum apud Cicer. 4. Academ. Penetrare in portum, apud eundem 7. Verr. Sic Penetrare in u. bim, apud Livium 2. ab urbe, penetrare in animos, apud Cicer. de clar. Orat. ¶ Aliquando cum præpositione sub: ut Penetrare sub terras, apud eundem 6. Verr. ¶ Ponitur aliquando transitivè cum accusativo. Gell. lib. 5. c. 14. Specum quædam noctus remotam latebrofamque, in eam me penetrat & recondo. Idem c. 10. lib. 1. ¶ Penetrare se in fugam, est fugere, apud Plautum in Amph. sc. 1. a. 1. Perduelles penetrant se in fugam Idem in Men. sc. 4. a. 2. Intia portam, inquit, penetravi pedem, mox, Intuli. Ibidem sc. 2. a. 5. Si intra ades huius unquam, ubi habitat, penetravi pedem: quævis in posterioribus exemplis pedem accusativus mensuræ esse potest.

Penēnābilis, e, adjetivum, quod facilè penetrat. *¶* בְּרִיאָה. πενεντράτος. GAL. Penetratis, qui entrat & percer tout outre. IT AL. entra, & passa per tutto. GERM. Durchträngig, das durch hingehet. HISp. Cosa que puede penetrar. ANGL. That entreat and pearct easiily. *¶* Virg. 1. o. Æneid.

Aspice num mage sit nostrum penetrabile telum.

Martial. lib. 4.

Ne madidos intret penetrabile frigus in artus.

¶ Interdum sumitur passivè, pro eo quod facilè penetratur. *¶* **αγριέσθω.** GAL. Qu'on peut penetrer & percer. IT AL. Penetrabile. GERM. Das woß zu durch trängen ist. HIS. Cosa que puede ser penetrada. ANGL. That may be pearced. *¶* Ovid. 12. Metam.

Pennula, & diminut est à penna. *Ἐπειρρίσις*. GALL. Petite plume. ITAL. Penneta. GERM. Ein fäderlin HISP. Pluma pequeña. ANGL. A little feather. Cic. lib. 3. de nat. deor. Quum autem pennulis uti possunt, tum, volatus eorum matres prosequuntur.

Pennatus, a, um, qui penas habet: ut Volucres pennatae. *Ἐπειρρίσις*. ITAL. páros. GALL. Empenné ITAL. Pennato, che ha le penne. GER. Gesideret das fäderen hat. HISP. Cosa rostida de plumas. ANGL. Feathered. Plin. lib. 10. cap. 32. Pennatorum autem infœcunda sunt quæ aduncos habent unguis. Pennatum ferrum dicitur pennis munitum, ut levius fiat, & aëreum facilius penetret, quemadmodum in telis & sagittis videmus. Idem l. 34. c. 14. de ferro. Sed eodem ad bella, cædes, latrocinia, non minus solum, sed etiam missi, volucrīque nunc tormentis excuso, nunc lacertis, nunc verò pennato quam sceleratissimam humani ingenij fraudem arbitror. Aves squammosas. Pisces pennatos. Plaut. Men. sc. 5. n. 5. Pennatae litteræ, velocissimæ, & quæ bellum denuntiant. Cerdia.

Penniger, a, um, qui gerit penas, pennatus. *Ἐπειρρίσις*. GALL. Qui a plumes & ailes. ITAL. Che a penne ale. GERM. Gesideret das federn tregt. HISP. Cosa que trabe; & tiene plumas. That hath feathers, or wings. Cicero de Universitate, Alterum pennigerum & aëreum, tertium terrestre, &c. Plinius lib. 11. cap. 16. Rex statim mellei coloris, ut electo flore ex omni copia factus, neque vermiculus, sed statim penniger.

Pennipotens, proprium est aviū epitheton, quod illæ pennis plurimum valeant. *Ἐπειρρίσις*, *πενηπότενς*, *πενηπότενς*. GALL. Qui a plu-
mes & ailes. ITAL. Vecelli che ha molte ale. GERM. Ein vogel so mir fäderen siegen kan. Poderoso en volar. ANGL. Mighie in roinges, well feathered. Lucr. lib. 2. & nostro de corpore sa-
pe ferarum Augescunt vires, & corpora pennipotentum. Idem lib. 5. Et pluma atque pili primum setæque creatur. Quadrupedum in mem-
bris, & corpore pennipotentum. Alij exponunt, pennis potentium,
id est patentium: ut apud Horat. de Neptuna.

Potenti vestimenta maris Deo.

Pennipes, edis. *Ἐπειρρίσις*, *πενηπότενς*, *πενηπότενς*. GALL. Qui a des ailes aux pieds, leger de pied. ITAL. Che a piedi pennati. GERM. Der gesideret füß oder fäderen an füssen hat. HISP. Que tiene alas en los pies. ANGL. Thath feathers on the feethe, light footed. ut, Perseus pennipes apud Catul. Epigr. 5. in Camerium.

Pennā iūn, in quo pennæ reponuntur: sicut calamarium, in quo calami. *Ἐπειρρίσις*. GAL. Calemar, lieu à tenir les plumes. ITAL. Pennaiuolo: GERM. Erwas darinn man die fäderen behalt, als die vor der schreibzeng.

HISP. La caza de las pendolas. ANGL. A pennar.

Penniculum, i, pinna illa quæ in fastigio ædificiorum sita, facilis motu ventorum indicat statum. Vocabulum est vulgo Italis usurpatum, non Latinum. *Ἐπειρρίσις*. Plin. Petasum vocat.

Pennus, a, um. Isid. lib. 19. Pennon antiqui acutum dicebant: unde & avium pennæ quia acutæ.

Pensulator, Pensiculo, vide Pendo.

Pensilis, vide Pendo.

Pensio, Pensitator, Pensito, Pensò, vide Pendo.

Pensum, & Pensus, vide Pendo & Pendo.

Penta & pente, quod in nonnullis vocibus sequitur, Græcum est πέντε quinque.

Pentacosi medimni primi ordinis censiti Apud Athenienses, quasi quingentis medimnis censiti. Bid.

Pentadactyles, pisces sunt ex genere concharum. Plin. lib. 32. cap. ult.

Pentadactylus, a, um, πενταδάκτυλος, quinque digitis constans.

Pentadoron, πενταδάκτυλος, Lateris, id est, terra cocta species, quinque palmas continens. Græci enim veteres δάκτυλος palmum dicebant: & δάκτυλa munera, quæ manu darentur. Vide Plin. lib. 35. c. 14.

Pentacteis, πεντακτεῖς, spatium quinque annoram, πέντε ἡμέρας.

Pentaglottus, a, um, πενταγλωττός, or, quod est quinque linguarum.

Pentameter, πενταμέτρος, or, quinque mensuris (seu pedibus) constans,

Hic pes est pes.

Pentapharmacum, quinque medicamentis constans. Item convivium quintuplici condimentorum genere constans. Rh.

Pentaphyllum, πενταφύλλος, quod & Pentapetes, herba quinque folia habens. Plin. vocat Quinquefolium: quo nomine etiam medici hodie utuntur, lib. 25. c. 6. Dioscor. lib. 4 c. 45.

Pentaplum, poculum in quo permixta erant quinæ rerum species, mel, caseus, vinum, farina, oleum, quo donati victores in cursu ludis scri-
thidis Minervæ, Athen.

Pentapolis, πεντάπολις, Regio inter Palæstinam & Arabiam à quinque civitatibus sic appellata, ubi Sodoma & Gomorra oppida. Hanc regionem (ut Solinus scribit) de coelo tactam testatur humus nigra, & cinere soluta. Nascuntur ibi poma quæ comedи non possunt, licet matura videantur, quod leniter manibus pressa fumum exhalent, & in pulverem fatiscant. Est & Pentapolis regio in Lybia, quæ & Cyrenaica vocatur. Pentapolis dicta à quinque urbibus, quarum nomina sunt, Berenice, Arsinoe, Ptolemais, Appollonia, & Cirene. Plinius lib. 5. cap. 5.

Pentaproti, πενταπρωτοι, quinque primi, quinque summates. πενταπρωτοι quinque primatus magistratus nomen, munus quinque pri-
morum. Cod. lib. 12 tit. 29. Obsequium temonatorum, vel pentaprotiæ Cujacius vult, prototypæ.

Pentaptotus, a, um, πενταπτωτός, or, quinque casus habens, sc. diversos.

Pentarchus, πενταρχος, qui quinque viris praefest.

Pentastichæ, πεντασιχαι, Porticus dicuntur, à quinque columnarum ordi-
nibus,

Pentastichus, a, um, πεντασιχης, or, quinque versibus constans.

Pentateuchon, πεντατεύχον. Volumen quinque librorum. Nam πέντε quin-
que, τέλος volumen significat. Sic vulgo libros Mosis vocant.

Pentathli πενταθλοι, qui quinque certaminum generibus congreguntur, πενταθλοι, πενταθλοι, πενταθλοι, πενταθλοι, πενταθλοι. hoc est, cæstu, cursu, saltu, disco & lucta. Latini à quinque hisce artibus. Qui queritios vocant, cæmque ex citationem Quinquerium, quod Græci πενταθλοι, appellant. Plin. de Myrone lib. 34. cap. 8. Hic fecit Delphicos pentathlos.

Pentecontarchus, πεντηκοντάρχος, qui præest quinquaginta militibus quorum munus Pentecontarchia appellatur.

Pentecoste es. *Ἐπειρρίσις* πεντηκοντάρχος. ANGL. Whitsunday. dies quinquagesimus à festo Paschæ. Est etiam tributi genus, quod Latinè Quinquagesimas possimus appellare.

Pentelicus, a, um, pentelicum marmor. Plutarch. in Public.

Penthesilea, πενθεσιλεα, Amazonum regina, quæ teste Iustin. lib. 1. Otteræ, sive (ut alij) Oithiae successit in regno, ejusque Troiano bello inter fortissimos viros, quum auxilium adversus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitere. Hæc, ut ait Servius, dicta est furens, quia furorem in venatione confixit, simulans se cervam ferire Virg. 1. Æneid.

Dicit Amazonidum lunatis agmina peltis

Penthesilea furens, mediisque in millibus arder,

Aurea subnectens exerta cingula mamma

Bellatrix, audetque viris concurrere virgo.

Hæc quum Troianis opem ferret, ab Achille occisa est.

Penthemimēi, πενθεμιμη, Semiquinaria cæsura est, quoties post duos pedes syllaba relinquitur parte in orationis terminans, quæ etiam brevis sit, ratione tamen cæsurae licenter potest produci, ut Omnia vincit amor, & nos cedamus amori. Dicitur à πέντε quinque λιμονίis, & μητρισι divisiō, vel pars.

Pentheterius, capillus resectus in luctu. Rh.

Pentheus, per duas syllabas. πένθευς, Echionis ex Agave filius, qui quum Bacchi sacra contemneret, à matre & sorore numinis furor actis, est dilaceratus. Vide latius omnem fabulam apud Ovid. lib. 3. Metam.

Penthēus, a, um. Stat. lib. 2. Thebaid.

Pentheūmque trahens, nondum te pendimus aquo

Bacche genus.

Penthylus, πενθύλος, filius Demonoi, qui è Papho naves duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempestate amisit. Ipse vero capiuit multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herod. lib. 7.

Pentētrēmis, πεντέτρημι. Navis quinque remos in quolibet ordine habens. Latini Quinquerem vocant. Hircius de bello Africo lib. 4. Capit ex eo pralio pentitemem unam, tritremes duas, &c.

Pentöröbon, πεντόροβον. Herba insignis quæ notioe nomine Πεντονία appellatur. Dicitum pentorobon, ab eo quod inter cætera quinque, aut sex grana habeat crui semen (Græci ὄροσον appellant) non magnitudine taatum, verum etiam colore referentia. Vide vlin. lib. 26. c. 4.

Pennarium, vide Penarium.

PENULĀ, a, unico n, vestis densa ac vilis, quæ nebulofo, seu pluvioso tempore supra tunicam assumitur loco pallij ad arcendas à corpore pluvias. πενολή μελι πεντέλη σιμλάς πεντέλη σαλμάς. φαινόλη. GALL. Un manteau qu'en porte contre la pluie, un reitre, ITA. Gabbanu, tabarro, mantello da pioggia. GERM. Ein fils mantel/regen mantel. HISP. Vestitura de cuero para el agua. ANGL. A cloke fort rayne. Pomp. in Penica, Penulam in caput induce, ne te noscat. Quintil. lib. 6. cap. 4. Galba penulam roganti amico respondit. Non pollum commodare, domi maneo, cum cœnaculum eius perplueret. Idem Galba ibidem. Si non pluet, non opus tibi, si pluet, ipse utar. Iterum Quint. In utero tulit 10. mensibus. Quid? Alix in penula solent ferre? Juvenal. Sat. 5.

Et multo stillaret penula nimbo.

Hæc si ex pellibus erat, scotea vocabatur. Martial. lib. 14. Epig. 130. Ingrediare viam cælo licet usque sereno
Ad subitas nunquam scotea desit aquas.

Scota enim veteres pelles nominabant. penula scotea utuntur ij, qui solenne habent visere æden. D. Iacobi Galeci, & qui per dispositos equos cuius concitatiore ulro citioque comeant atque adeò quicunque procul ab domo iter institutum habent, pluviae arcendæ causa Vlpian. Iurecons. inter communia vestimenta quibus vir & mulier promiscue utuntur, penulas anumerat. Vario dixit non quærendam esse penulam homini qui habet viitatem, Scribit Lampridius Alexandrum constitisse, ut Senatores penulis intra urbem frigoris causa uterentur, quum id vestimentum itinerarium & pluviae fuisset. De penularum antiquo uso, vide eundem Lamprid. in Alexandro. Severe. ¶ penulam & togam de chartis, quibus vestitur & amicitur thus & piper, dixit Martial. Epig. 1. lib. 13. ¶ Erat etiam penula gausapina candida ac villosa, qua hyberno tempore utebantur de qua extat distichon apud eundem lib. 14. epigr. 147.

Is miki candor inest, villorum gratia tanta est,

Vt me vel media sumere messe velis.

Quo carmine quidam putaverunt penulam gausapinam inter vestimenta annumeari, quos falli puto. Sensus enim Martialis est, penula tantum inesse candorem, tantam villorum gratiam, ut etiam hiberno usui sit destinata, tamen quis penulæ specie captus, eam vel media sume inesse velit. Hæc ex Bayfio.

Penulatus, penula indutus. *Ἐπειρρίσις*. GALL. Emmantelé. ITAL. Mantello. GERM. Der ein fils mantel oder regen mantel anhat. HISP. Villido de tal vestitura. Cicero pro Milon. Milo cum uxore vehetur in theda penulatus.

Penularium, ij, locus in quo penulæ reponuntur. Nonius. φαινόλη. PENU, quod & penus, i, penum, & penus. oris, & penus, us. πεντέλη Scheber. εἰς τὰ πεντέλη πεντέλη εἰς τὰ πεντέλη. G.A. La provision d'une maison. vittaille. ITAL. Vittuaglia. GER. Allerley so man zu dem vorrath einkaufft und auss die noe hinder sich behaltet zur speiss vnd tranc. HI. La provision de casa para comer, vittualla. ANGL. The provision of an house an meat, drink. ¶ hic vel haec quartæ declinationis: & hic penus, peni secundum priscianum: & hoc penus penoris, & hoc penum: & hoc penum indeclinabile: significat omne esculentum poculentum sine que non vescuntur homines: non ipsos quidem cibos in singulos dies in cœna, aut prandij usum paratos, sed quicquid ad futuri temporis usum in loco aliquo (quem inde penarium vocamus) servamus reconditum. Dictum penus quod ea quæ longæ victionis gratia contrahuntur & reconduntur, non in promptu sint, sed intus & penitus habeantur. Festus, penora inquit, dicuntur res necessariaæ ad victimæ quotidianum. pluit, in Persia sc. 2. n. 1. Nam nisi penus annuis hodie convenerit, eas populo

populo prostituam vos. Terent. in *Eunuch.* Quum in cellulam patris ad te penum omne congerem clanculum. Lucilius,
Magna penus parvo spatio consumpta peribit.

Horat. lib. 1. Epist. usus est nomine penus in neutro genere,
Annona, inquit, oportet propositum frumenta, penaque.

Penum in neut. gen. per secundaria declinationem extulit Terent. in exemplo quod jam ex *Eunicho* citavimus: & Afranius, referente Nino, Vos quibus cordi est intra tunicam manus lœva: dextra in penum herile. Plaut. Men. sc. 2. a. 1. & sc. 2. a. 5. Tibi ancillas, penum, lanam præbeo. Idem Pseud. sc. 2. a. 2. Promus condus, procurator peni. Idem Capt. sc. 3. a. 4. Dicam ut aliud penum adorne. Ibid. sc. 1. a. 4. Pom-pam, penum, potationes. ¶ Item, Quibus sunt verba sine penu, & pecunia. Ibidem sc. 3. a. 2. Et in Pseud. sc. 2. a. 1. Nisi omne penus ex fundis, amicorum hic affectur. (Alij libri, Nisi omnis,) in masculino generis sicuti ibidem supra, Nisi penus annu ues convenerit. De penus significatione plura Gellius cap. 1. lib. 4 qui ex Massurijs autoritate demonstrat thus & cereos, ligna quoque penori ascribi posse. Nos vero aro-mata, caseos, carnes salitas, & alia esculeata etiam penum commodè appellabimus, multo etiam plures res, nomine penoris comprehendere videtur Sueton. in *Neron.* c. 11. cum ait: Sparsa & populo missilia omnium rerum per omnes dies singula quotidie millia Avium, cuiusque generis multiplex penus, tesserae frumentarie, vestis, aurum, argentum, gemmæ, margaritæ, tabulae pictæ, mancipia, jumenta, atque etiam mansuetæ feræ, &c. Hic annotat Passerat. Penus dici de mis-silibus in vulgus.

Penarius, a. um, quod ad penum pertinet. ¶ Guidostring. GAL. Appartenant à provision d'une maison & victuaille. ITAL. Chi appartiene à vettouagli. GER. Das zu dem vorraht mit speis vnd trank gehört. HISP. Cosa para despensa. ANG. Belonging to the provision of an house. ¶ ut, penaria cella dicitur in qua penus asseratur. Cicero. 4. Verr. Itaque ille M. Cato sapiens cellam penariam Recip. nostre, nutricem plebis Romanæ, Siciliam nominavit.

Penarius, iij. Festo, vel penaria, & Varr. lib. 4. de ling. Lat. ut vero alij, penarium, r. i. locus est ubi penus, id est, res ad quotidianum victimum necessariae conduntur. Lepidus. GAL. Cellier, dépense où on garde la provision d'une maison. ITA. La dispensa, luogo da servare le cose da mangiare. GER. Ein speisskammer/ein ort dahin man allerley ding zur speiss vnd trank dienstlich behalter. HISP. La despensa de guardar. ANG. A cellar or place to keepe all maner of viuailles in. ¶

Penatores, qui penum gestant. Cato adversus M. Acilium quarta, Postquam nautas è navibus eduxi, non ex militibus atque nautis pescatores, penatores ficedularum dedi. Ita apud Festum locum Catonis emendat Ant. August. qui corruptus antea huc adducebatur.

Penarius. Sueton. in *August.* cap. 6. Locus permodicus, & cellæ penuariae instar.

Penaria, æ, vox est à penu deducta, significarque omnium rerum inopiam praesertim earum quæ ad penum pertinent: quum scilicet desunt ea quæ ad victimum sunt necessaria. ξρόπη chefer ξρόπη chefrón. δωρεά. GAL. Disette, fante. ITAL. Penuria, carestia. GERM. Armut vnd mangel besonders an speiss vnd trank. HISP. Mengua. ANGL. Lack, scarseesse. ¶ Visceratissime tamen accipitur pro cuiusvis rei egestate. Ter. in *Adelph.* Næ illiusmodi jam nobis magna civium penuria est, homo antiqua virtute & fide. Cic. 6. Verr. Ne diutius in tanta penuria virorum fortuita talem imperatore in ignorantia possitis. Virg. 7. Æneid.

Consumptu hic forte alii, ut vertere morsus
Exiguam in Cererem penuria adegit edendi.

Salust. Ingerth. 6. 5. cœlo terraque penuria aquarum.

Peplæ, & peplæ, qui ex intemperato Veneris usu pereunt. Rh.

Péplion, πεπλον, Hippocrati πεπλις, Dioscoridi portulaca sylvestris. Plin. lib. 20. cap. 20. Portulaca quam peplion vocant non multum sativa est efficiator, cujus memorabiles usus traduntur, sagittatum venena & serpentium, haemorrhoidum, & præsterum restinguunt, pro cibo sumpta & plagiis imposita, extrahit.

Péplos, πεπλος, Frutex est, inquit Dioscorid. lib. 4. c. 179. quem nonnulli sycem. alij μήναριν πέπλον, hoc est, papaver spumeum, lacte succi plenus, foliis rute, paulo latioribus, rotunda coma dodranti, humili resperfa, semine sub foliis rotundo, minore, quam candidi papaveis. Ruellius putat eandem esse cum ea quam officinæ hodie Esulam rotundam vocant. Vide Plin. lib. 27. cap. 22.

Peplus, sive peplum. οντα. Sindon, sive vestis prætenus, propriæ militum, quemadmodum χιτών virorum, ut annotavit Eustathius. ¶ ANG. Aker, hieso. ¶ Vnde βαθότεπλο, κακίπεπλο, λεοσίπεπλο, mulierum epitheta sunt apud Homerum. Euripides, tamen etiam viris peplum tribuit. Donatus ad *sacrorum ritus* pertinere ait. Servius in illud Virg. 1. Æneid.

Intraea ad templum, non aqua Palladis ibant
Crinibus Iliades passi, peplumque cerebant.

Peplum, inquit. Minervæ consecratum erat. In hoc depingebantur ex more apud Athenienses, qui strenue se in bello gessissent. Plaut. Numquam in civitatem venio, nisi quum infertur peplum. Claudianus in masculino genere extulit in *Epithalamio Honori.*

Et tunc festina ligat, peplumque fluentem
Allevat.

¶ Peplus, scriptum Atistotelis, in quo genealogias ducum & navium singularium ad Trojani numerum persequitur, scriptis etiam in eos epigrammati distichis. Eust.

Pepo, ονις. ηπωνις ab artisach. ηπων. GAL. Uo pompon, melon. ITA. Pepone mellone. GERM. Ein geschlecht der melonen oder cucumeren. HISP. Melon & pepon. ANG. A milon frute. ¶ Teste Plinio lib. 19. c. 5. Cucumeris genus est, magnitudine cetera excedens, concoctu difficile. Est & altercum cucumeris geras multo minus: quod quia mali cotonci speciem referte videtur, Melopeponem vocant. Vide Ruell. lib. 2. c. 68.

Pepsi, ηπων, Latinæ concoctio, hoc est, mutatio cibi in qualitatem naturæ nostræ convenientem, à verbo Græco ηπων, coquo.

Pēt, præpositio est, quæ separata quandoque localem, quandoque temporalem habet significationem. ¶ ηβε ηγια hal. ηγια άρα. GAL. Par.

ITA. Per, per me. GERM. Durch. HISP. Por. ANG. By. ¶ ut, per urbem

vado, per medium diem operor. Ovid. 13. Metam.

Est quoque per matrem Cyllenius addita nobis

Altera nobilitas.

Per pectinem tondere, vide Pecken. Per metum mussari, (i. metu.) plaus; Aul. sc. 3. a. 1. Item Per metum male rem gerit. Idem Ibid. sc. 4. a. 1. Duis cam te per exempla, Senec. c. 1. 4. de consol. ad Mart. ¶ Quandoque denotat personam, ut per medios ruit, ac mortientes nomine clamat. ¶ Quandoque jurandi est, nū: ut Per pol. id est, pollucem. Item, per oculos jurare. Plaut. Men. sc. 3. a. 6. Te oro per precem, per fortunam, & per conservitum. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Per, locer, felicitatem tuam. Senec. adjurantis.

Per tibi ego iuro fortem castumque cruentem,

Ovid. 2. Fast. Et Plaut. Curc. sc. 2. a. 5. Per tua genua te obsecro. ¶ Quandoque obtestandi. Virg. 4. Aeneid.

Per te qui te talem genuere parentes.

Senec. c. 16. de consol. ad Polyp. Per te M. Tulli & oro. Per deos atque homines te oro. Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Per senectutem tuam, & per uxorem quam metuis te obtestor. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Per loquens deosque omnes adjuro. Idem Men. sc. 2. a. 4. Te obsecro per deos, & per homines perque stultitiam meam, perque tua genua Idem Mil. sc. 6. a. 2. Per spes perque deos. Ovid. 13. Metam. ¶ Quandoque medium quendam, & quasi intercessorem significat: ut, per meos amicos obticiui. Cicero, Quando per me certior has, id est, mea opera. ¶ Per adoptionem pater dicitur, qui me adoptavit. Pl. junior. Epist. lib. 5. Avunculus meus, idemque per adoptionem pater. ¶ Per aetatem etiam pulchritudinem dicimus, pro eo quod est permittente aetate, vel dum ea aetas adest in qua fieri potest. Terentius in *Eunuch.* Cætera signa neque sciebat, neque per aetatem etiam potuerat. Idem in *Adelph.* Si essem homo, sineres nunc facere dum per aetatem licet, id est, dum aetas adest, in qua id potest facere. Gell. c. 2. lib. 1. 5. per aetatem non receptus. (i. ob.) ¶ Per eos annos, vel dies venustè dicimus, quod vulgus indoctum diceret, Durantibus his diebus, vel annis. Cic. 7. V. rr. Ac per eos dies quam iste cum pallio purpureo, talarique tunica versaretur in cōviviis mulieribus, &c. Per id tempus, id est, pendeante eo tempore. Liv. 2. ab Urbe, Multa igitur blādimenta plebi per id tempus ab Senatu data: per tempus feriarum. Gell. c. 15. li. 9. Per comitia. (i. comitiorum tempore.) Suet. in Cas. c. 80. Et per bellum Iata lex. (i. bellum tempore.) Liv. 1. 34. Per hæc & talia, maxima parte aetatis transacta. Suet. in Claud. c. 9. Per Dionysia (i. Dionysiorum tempore.) Gell. c. 10. 1. 8. Per tempus advenire. Idem Men. sc. 1. a. 1. Per deos, per dextiæ, per fortunas, per fidem, per horines, per Deum immortalium fidem, per jura, per genua: elegantes sunt obsecrandi formulæ. Cic. Attic. Subveni igitur per deos, idque quamprimum Plaut. in Menach. Per ego te hæc genua obtestor, ne, &c. Per fas & fidem doceptus dicitur, qui nimium fidendo alicui in te bona, honestaque falsus est. Liv. 1. ab Urbe, Cujus ad solenne, ludosque per fas ac fidem decepti venissent Plaut. in Mostell. Per fidem deceptus sum.

At non per dubias errant mea carmina laudes.

Tibul. lib. 4. Item per ejus autoritatem receptus. Cæsar 3. de bello civ. Per occasiones Sueton. in *August.* cap. 41. Per consuetudinem factum. Gell. cap. 8. lib. 10. Ibit per omnia violentior fortuna Senec. cap. 16. de consol. ad Polyb. & c. 17. Ite per vestigia. Per virtutem belli fortunam in pugna experiri. Cæs. lib. 2. de bell. civil. ¶ Per gratiam bonam abire ab aliquo, est aliquem non male contentum ab aliquo discedere. ¶ Per ludicrum, per jocum, per ludum & jocum, id est, ludendo & jocando aliquid facere. Cicero. 3. in Verrem. Qu. Opimum per ludum & jocum fortunis omnibus evertisse. Sic per ludum & negligentiam peruenire ad honores dixit idem 7. Ver. rr. Vel per deridiculum dare. Plautus Pseud. sc. 3. a. 4. ¶ Item, per sycophantiam & dolos astifer. ibid. sc. 3. a. 1. Per fallaciam abduxit à lenone mulierem. Idem Asin. sc. 1. a. 1. ¶ Per me licet tibi hoc facere, id est, te non impedio. Sic per te, & per illos, &c. Per me nulla est mora, ait Terentius in *Andria*, per me didici legere: hoc est, ex meipso, nullo adjuvante, aut docente. Sic per te, & per se, &c. Per me etiam, per se, &c. aliquando valent quantum ad me attinet, quantum ad se attinet, &c. Idem, Trahantur per me pedibus omnes rei. ¶ Aliquando per se significat ex se, suæ naturæ instituto. Cic. de Amic. Sed quod per se sibi quisque chatus est. Idem 1. de fin. Ista sua sponte & per se experenda. Per se, aliquando significat propter præstantiam sui. Ibid. Per se esset vittus, & cognitio rerum, quod minimè ille vult, experenda. Iungimus nonnunquam in eadem oratione Per se, & propter se. Idem de Amic. Carent amicitia per se, & propter se experenda. ¶ Per, (i. propter.) Per secessionem plebis ludi facti. Livius lib. 4. ab Urbe. Qui per virtutem perit, non interit. Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. ¶ Item per se, pro ipse, ut apud Suet. in Calig. cap. 1. 5. ¶ Per speciem, id est, simulata occasione, per simulationem. Livius 1. ab Urbe. Per speciem alienæ fungendæ vicis suas opes firmavit. ¶ Per otium est, quod Gallicè dicitur tout à lors. ITAL. A suo bell'agio. Livius lib. 6. bell. Pun. Vni nemo hostiū adversus prodiit, spolia per otium legere. ¶ Per te stetit quominus hæc fierent nuptiæ, ait Ter. in Andri. id est tenuit per te, ut bari loquuntur. Sic per me stetit, per eum stetit, &c. ¶ Per tempus, id est, tempore, tempesive, opportunè. Plaut. in Men. Per tempus advenis. ¶ Per vinum exortum est dissidium, id est, per ebrietatem. Idem in Milit. ¶ Per vos, per me, per aliquem, aliquando significat beneficio vestro, beneficio meo, beneficio alicujus. Cic. pro Rose. Amer. Per vos vitam & famam potest obtinere. Idem ad Terentiam, Romæ, vos esse tutos posse per Dolabellam, &c. ¶ Aliquando valet inter. Virg. 1. Georg.

Hæc inter mediasque duas mortalibus agis

Munere concessa divum, & via seca per ambas.

¶ Per causam, sive per speciem, Per simulatam causam ηγια έργα Livius lib. 34. Ut quum appropinquaret januæ rex, per causam aliquam in angustiis sustineret à tergo agmen. Idem lib. 24. Nocte per speciem venandi urbe egressi ad Annibalem proficisciunt. Suet. in Orben. c. 3. Per causam legationis in Lusitaniam depositus est. GAL. Sous preexc. d' Ambassade, &c. Item per causam. Cæs. lib. 3. de bell. civ. Per caput pedesque. Sic Poëtæ dicunt totum volentes exprimere. Horat. in serm.

Illi que negotia centum

Per caput atque pedes saliant.

¶ Per partem denotat, ex qua aliquid faciendi dicitur initium. Cels. lib. 3. c. 10. Itaque perunctum oleo multo corpus tribus, aut quatuor amphoris aquæ frigide totum per caput perfundendum est. Sic & c. 13. ¶ Per cum instrumento, pro ex vel cum. Cels. lib. 6. c. 9. Admendus per spongiam vapor aquæ calida. Idem lib. 6. c. 14. Per cochlear, illita uva, id est, cochleari, ut. lib. 7. c. de calculo, vesica per digitos exagitata, i. digitis. ¶ Per luxum atque ignaviam, i. luxuriosè & ignave, sive ignaviter. Salust. in Jugurth. Qui dedit corporis gaudiis, per luxum atque ignaviam etatem agunt. Rursus, per insolentiam qui existinet memet studium meum laudando extollere, i. insolenter. ibid. per virtutem soliti nobilitatem antevenire, i. virtute. Per, ante, ob, salust. Jugurth. 7. 6. Incedunt per ora vestra magnificè. ¶ In compositione augendi vim atque amplificandi habet, cujus notionis cum est contrarium. Sub præpositionem habet, ut Perfectus, Pereruditus, & in malam partem Periniquus, Pernolestus, Pergrave, Cie. Pergrave mihi visum est, &c. Col. lib. 4. Nam credidisse villicis, vel etiam vinitori socordis est, cum, quod longè sit facilis, adhuc per paucissimis agicolis contigerit, ut nigri vini stirpe careant. Ita Perfero, ad finem mihi propositum fero. perficio, planè atque omnino facio, & absolvō. ¶ Alii quando negantis est, ut perfidus. Perjurus, hoc est, qui fideim & iurisrandum fregit. ¶ Aliquando significat idem quod trans. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Quasi per nebulam scimus, & audivimus, ut per filio. Perpluo. Perispicum, & quicquid pellucidum est, ut & ystallus. ¶ Aliquando pro inter. Virg. 1. Georg.

Circum pérque duas in morem fluminis Arctos.

Vide Macrob. comment. lib. 1. c. 2. Ovid. 1. 3. Metam.

Car audet Ulysses ire per excubias.

Ibidem,

Pérque feris enses ire, & efferre Deam

Tibull. lib. 4.

Sive ego per liquidum volucris vehar aera penniu.

Et Catull. de con. Baron.

Iisque per aetherias me tollens advolat aura.

Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist. per manus hospita umbra. (i. inter.) Ideim 3. Fast. Per populum dividere liba. ¶ Per obstantia erumpere. Quintil. Per hæc ostendit levitiam. (i. his.) Suet. in Cal. g. c. 27.

Et aliquid fatale malum per verba levare. (i. verbis.)

Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Vox celebrata est per duo liba dies. (i. duobus libis.)

Ideim Eleg. ult. lib. 4. Trist. Item.

Spiritus hic per te patrias exisset in auras. (i. Interposito ore tuo.

Ideim Eleg. 3. lib. 4. Trist. Per ipsas cicatrices percussa es. Senec. a. 1. 5. de consol. ad Helv. (i. ipsis cicatricibus.) Plaut. Asin. per vinum impulsa. (i. vino.) ¶ Aliquando habet vim adverbij, & pro valde ponitur, tamque superlativo quam positiu jungitur. Col. lib. 4. Nam credidisse villicis vel etiam vinitori socordis est, quum quod longè sit facilis, adhuc per paucissimis agicolis contigerit, ut vini nigri stirpe careant. Cicero. Pergrave mihi visum est. ¶ Ubi Per additur quam, significat maximum. os ῥόδη Perquam banus, id est, optimus, Perquam magnus, id est, maximus. Iungitur etiam superlativo. Curtius. Perquam maximo potest exercitu comparato. Per autem inconsequens. Gell. c. 1. l. 14. Et c. 4. lib. 18. Per, inquit, magister optime, exceptatus advenis. ¶ Aliquando significat nimis, vehementer, & in bonam, & malam partem: ut Pertinax qui nimis tanax est, durus, & inexorabilis, de quo infra. ¶ Componitur autem cum dictione incipiente ab a, ut Perago: b, ut Peribibo: c, ut Percurro: d, ut Perduro: e, ut Pereor: f, ut Perfero: g, ut Pergratus: h, ut Perhibeo: i, ut Perjurus: l, ut Perlego: m, ut Permitto: n, ut pernocto: o, ut Perloro: p, ut perpendo: q, ut Perquior: r, ut Pergo: (quod ex per, & rego componitur: unde & præteritum perixi facit) cum s, ut Persuadeo: t, ut Pertinax: u, ut Perverti.

Pérā, ξ, Sacculus ex aluta è collo ad lumbos pendens. {, בְּחֵלֶב יָקָר jalkut. πάγος. GAL. Vne besace, une poche. ITA. Bisaccia, tasca. GER. Ein läderäsch so man an den hals hencck / roie die hirken haben/ ein lädersack. HIS. El furron o esclarina, o talega, alforja. ANGL. A scrippo, bagge or saichell. ¶ Hinc peram viatoriam vocamus, qua panem & aliquid opsonij gestare viatores solent: quemadmodum poculum viatorium, quo vinum. Mart. lib. 1. 4.

No mendica ferat barbati prandia nudi,

Dormiat & tetrico cum cane pera, rogat.

Ejus diminutivum est perula, πατέριον,

Pera, Pera, urbs canali seu sinu maris à Constantinopoli quidem sejuncta est: sic tamen ut una eademque urbs quadammodo censatur, ob eomodissimum per cimbias trajectum. In pera Legati principi Christianorum, & alii homines Christiani, itemq; Iudei fecerunt in memoriam. Pérabsurdus, adjecit. { λίθος ἀσπερ, πάχυς ἀσπερ. GAL. Fort absurdus, fort fort, fort estrange. ITA. Cosa sconcia, contraria à se stessa. GER. Gangengereimt. HIS. Cosa muy fuera de propósito, muy inconveniente y diforme. ANG. Very strange against rime and reason. ¶ Valde absurdum significat Cicero lib. 4. Academ. Illud vero perabsurdum quod dicitis, probabilia vos sequi, si re nulla impediremini.

Péracerbūs, adjecit. παλαιός ασπερος, πάχυς ασπερος. GAL. Fort aigre, aigre comme un fruit qui n'est pas mûr. ITA. Molto acerbo, aspro, come cosa non matura. GER. Hessig saur. HIS. Mucho aspero, agrio. ANGL. Verie sovær or tart. ¶ Valde acerbus. Cic. de senect. 1. Primò est peracerba gustrali deinde maturata dulcescit, de uva.

Péracérēs, adjecit. παλαιός ασπερος, πάχυς ασπερος. GAL. Fort aigre, aigre comme un fruit qui n'est pas mûr. ITA. Molto acerbo, aspro, come cosa non matura. GER. Hessig saur. HIS. Mucho aspero, agrio. ANGL. Verie sovær or tart. ¶ Valde acerbus. Cic. de senect. 1. Primò est peracerba gustrali deinde maturata dulcescit, de uva.

Péracérēs, adjecit. παλαιός ασπερος, πάχυς ασπερος. GAL. Devenire aigre. ITA. Divenire agro. GER. Vast saur oder eschettig werden. HIS. Azedarse mucho. ANG. To roxe verie sovær. ¶ Plaut. Bacch. hoc est quod peracescit, hoc demum est quo perceruior, Me hoc ætatis ludificari. Idem Anul. mihi peccus peracuit.

Péracéo, valde acutum reddo. { παροξύως. GAL. Aiguise fort, faire bien aigu & pointu. ITA. Fare aguzzo. GER. Woll schäppf machen. HIS. Aguzar. ANG. To mak verie sharpe. ¶ Cato de re rust. Sumito tibi surculum durum, eum peracuito, salicem Græcam discindito. Peracutus, a. um. Valde acutum. { ὁρογνής. GAL. Fort aigu, bien tranchant. ITA. Bene tagliente, aguzzo, sotile. GER. Wol gespint. HIS. Muy aguzado. ANG. That is verie sharpe. ¶ Martial. lib. 5. Ut citò testiculos peracuta falce secaret.

Péracutē, adverb. { ὁρογνής, ὁρογνά. GAL. Fort argument, ingenuevement. ITAL. & HIS. Ingeniosamente. GER. Schäppf sinnlich. ANG. Verie sharpe or quickelie. ¶ Cic. 1. Acad. Sed Zeno quum Arcessilam anteiret ætate, valdeque subtiliter dissereret, & peracute moveretur, corrigere conatus est disciplinam.

Pérax, πέρα, cum diphthongo, Ulterior Iudeæ pars, Arabiæ & Ægypti pro proxima, asperis divisa montibus, & à reliqua Iudeæ lorcane amne discreta. Plin. lib. 1. cap. 14.

Perædifico, as, are. Edificationem abservo Col. lib. 4. c. 3. Ab inchoato domos extruunt, nec perædificatis cultum adhibent.

Péræquis, a. um, valde æquus. { πάνω πάνω, πάντα πάντα. GAL. Fort égal & juste. ITAL. Molt' uguale. GER. Ganz billich oder gleichlich. HIS. Muy igual. ANG. Verie equal, just and even. ¶ Cicero in Pisonem. Quod cum peræquè omnes, tum acerbissime Beocotij senserunt.

Péræquo, as, aic, æquum facere. { πάνω σχιννάντων. GAL. Fort également. ITA. Molto ugualmente. GER. Gar gleichlich. HIS. Muy igualmente. ANG. Verie equalis and evenlie. ¶ Cicero in Pisonem. Quod cum peræquè omnes, tum acerbissime Beocotij senserunt.

Péræquatores, dicuntur exactores censum qui in capita sunt constituti, ita dicti, quod æqualiter ab omnibus exigant. Alciatus.

Pérælcum, teste plin. lib. 12. c. 9. Bdellijs genus est quod in Media defuit ex arbore quam nonnulli biæcum, alij malachram, aliqui etiam malacon appellant.

Pérægo, peregi, peractum, perficio. { כְּלִילַת שְׁחִילֵם חִילָה. GAL. Achöver, accomphir, parfaire. ITAL. Compire. GER. Ausmachen / vollenden. HIS. Acabar de hazer. ANG. To perfyse and accomplish, to do out and end. ¶ Senec. omnia inchoat, nihil peragit, Bisque suum tallo pisco peregit iter.

Ovid. Eleg. 7. lib. 4. Trist. Hat mea sic quondam peragi speraverat etas, idem Eleg. 8. lib. 4. Trist. Vita procul patria peragenda. Ibidem, Ipse vides manibus peragi fera bella Minerva.

Idem 3. Faſtor. Ille suam peragebat humum, (i. colere absolvebat, sive percolebat.)

Idem 4. Fast. Mart. Epig. 3. 8. li. 5. Quam pessimum lex avata fatorum Sexta peragit hyems, nec tamen tota, nostros amores. i. sustulit, finit vitam, peregit viros. (i. exhaustit, lassavit.) In Priapeis. Idem Martial. Epigram. 1. 12. lib. 5. Peregit, pro absumpit bona.

Namque senex longa peragit anim secula vita, Tibull. lib. 4. Languida non noster labor Ibidem. ¶ Interdum ponitur pro perduco. plaut. Navei peregit in portum. ¶ Aliquando pro transigo Apul. Et multas noctes peregit insomnes. ¶ Interdum pro pertracto, & tecum reputo. Virg. Aeneid. 6.

Omnia percepit, atque animo mecum ante peregi.

Ovid. Eleg. 1. l. 5. Ut cecidi perago subiti praconia casus.

¶ Item. peractus lacrymis (id est, desfetus mortuus.) Martial. Epigr. 4. lib. 7. ¶ Interdum pro pertinacio, κατεργάζομεν, ut, Hic me ad carceres, ad mortem peregit. ¶ peragere reum, significat reum usque ad condemnationem persequi & efficeri ut condemnetur, quod & aliquando condemnare reum dicitur. { πάνω πάντας ὑποκαταβάτες. διάτηξη, καταδικάσατε. ¶ sed Facere reum, est accusare. Unde ait Iureconsultus. Peregit ille reum non alias quis videtur, nisi & condemnaverit. plinius junior in Epist. Dum peragit reus. peragere reum, inquit Budæus, est ita rei accusationem persequi, ut tandem damnetur. Pour suivre quelqu'un en jugement jusqu'à le faire condamné. Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Et peragat populi publicus ore reus. ¶ Peragere partes suas, est officio suo fungi. ¶ Peragere pensum laboris. Col. lib. 5. c. 10. Nihil curiosè, nihil religiosè administrat, unumque est ei propositum, peragere laboris penum, id est, tantum perficere, id est facere id quod imperatum est.

Pérægito, frequentativum, ἀγανάκτιον, διαδύνεται. Cæs. bell. civ. Vehementiusque paragiti ab equitatu, montem excelsum capiunt. Senec. lib. 1. de ira. cap. 7. Nihil hic stimulus peragitavit, nisique in piazza audaces.

Péræctio, est perfectio, absolutio. { כְּלִילַת שְׁחִילֵם תְּכִלָּה τְּכִלִּית הַכְּלִילָה. GAL. Achevement, accomplishment. ITA. Compimento. GER. Ausmachung / vollendung. HIS. Acabamiento. ANG. A performing or finishing. ¶ Cic. de senect. Senectus, peractio ætatis est,

Peractus, a. um. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Iamque decem lustris omni sine labe peractio.

Idem 6. Faſtor.

Tristia Leucadio sacra peracta Deo.

Majora peractis instant, Tibull. lib. 4.

PERÄGRO, as, ex per, & nomine ager agri, componitur. Perlustro, ab eo discurso. { γενναστὴ ἡγαλάκη ἡγαλλέας. GAL. Aller par le pays, passer par un pays. ITA. Andare errando. GER. Durch gehn, durch streichen. HIS. Teregrinar andando camino. ANG. To go about, to travail over. ¶ Cic. 3. Offic. Et ob causam, ut be relata

nra peragantes s̄epe soli sumus.
P̄rägrātūs, particip. Cic. 5. de finib. Videmus ultimas terras esse pera-
gratas Liv. lib. 5. c. 4. Peragratūs oībis terrarum victoriis ejus gentis.
P̄rägrātio, verbale, profectio. { יְתָהַמְשָׁאֵב חֲלִיכָה . halichah. מְלֹאת־
GAL. Voyage, allée par le pays. ITAL. Andare quā & là. GERM. Durchreisung / Durchstreitung. HIS. Peregrinacion. ANGL. Going above
or travalling over. 3 Cicero. Philipp. Quā fuit ejus peregrinatio iti-
nērum.
P̄éambulo, as, are, ad finem usque ambulo, ambulando circumeo, { יְתָהַמְשָׁאֵב חֲלִיכָה . halichah. מְלֹאת־
nasah הַלְּכָה . hallech. דְּרוֹדָה וְעַרְבָּזָה . thorong. GAL. Passe-
ser à travers. ITA. Passeggiare, caminare. GERM. Durch roanderen /
gurchezichen. HIS. Passarse al travers. ANGL. To walk thorong and
about, over and over. 3 Varr. de re rust. lib. 1. cap. 2. Vos qui multas
perambulavistis terras.
P̄erāmo, ad finem usque, perfectē & valdē amo. { יְתָהַמְשָׁאֵב חֲלִיכָה . halichah. מְלֹאת־
יְהָוָה φίλָה . GAL. Aimer fort. ITAL. Amare caldamente. GER. Hestig
lieben. HIS. Mucho amar. ANGL. To love tenderlie. 3 Cic. 1. de legib. Vbi
illa sancta amicitia, si non ipse amicus peramatur toto pectori? Quā-
dam exemplaria habeat, per se amatur.
P̄erāmāns: participium. Valde amans. { יְתָהַמְשָׁאֵב חֲלִיכָה . halichah. מְלֹאת־
fort. ITAL. Che molto ama. GERM. Hestig lieben. HIS. Que ama mu-
cho. ANGL. That loveth tenderlie. 3 Cic. ad Attic. lib. 4. Homo peramans
semper nostri fuit, nec mihi unquam odio.
P̄éamāntē, adverbium. { יְתָהַמְשָׁאֵב חֲלִיכָה . halichah. מְלֹאת־
amourement. ITAL. Molto amabilmente. GER. Ganz freunds-
lich. HIS. Muy amorosamente y amigavlemente. ANGL. Verie lovin-
glike. 3 Cic. famili. lib. 9. Qui me quidem perofficiose & peramante ob-
servant.
P̄éamplūs, adjet. Valdē amplius. { πάντα πλατύς, λιγὸς ὡς ἡ σύρκω-
ς. GAL. Fort grand & spacieux. ITAL. Molto grande & spazio. GER.
Vast voelt. HIS. Muy grande y spacio. ANGL. Verie wide and ampl. 3
C. 1. Verr. Signa per ampla.
P̄erāmpūto, as, Pe.fectē incido. { πάντα δημόπτες. GAL. Bien & parfa-
tement poser. ITAL. Perfettamente porare. GERM. Sar abhaugen. HIS.
Perfectamente podar. ANGL. To cut of perfitelie. 3 Col. lib. 8. Seuiciatum
venenatam saniem mittit, quā vulnus ita insanabile fact, ut totum
amputandum sit.
P̄erāngūstūs, a, um, Admodum angustus. { πενήντα πόδας, λιγὸς στάδιος. GAL.
Fort estrois & serré. ITA. Molto stretto. GER. Vast eng. HIS. Muy
estrecho. ANGL. Verie streit and narrow. 3 Cic. 7. Verr. Ut illo in dolore
cruciatiūque mortiens, perangusto fredo divisa servitutis ac libertatis
jura cognoscet.
P̄erāngūstē, adverbium. Valdē angustē. { πενήντα πόδας, λιγὸς στάδιος. GAL. Fort
estroitement. ITA. Molto strettamento. GERM. Ganz eng in einander.
HIS. Muy estrechamente. ANGL. Verie streitlie. 3 Cic. 1. de Orat. Sed tu
hoc nobis da Scævola, & perfice, ut Crassus hæc que coarctavit, &
perangustē referit in oratione sua, dilatet nobis atque explicet.
P̄erānna, vide Perenna.
P̄erānno, as, per integrum anni tempus vivo, annum perago. { δένναστι-
ζε. GAL. Durat un an. ITAL. Durare un anno. GER. Das ganz Jahr
aussehen. HIS. Durar un año. ANGL. To last or live one year. 3 Com-
ponitur enim ex per, & anno. nas Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 8. scri-
bit priscos Romanos meuse Martio & publice & privatim ad An-
nam perennam sacrificatum ire solitos, ut annate, perannataque com-
modè licet: hoc est, vitam degere incolument per annum integrum.
Suctio in Vespasiano, Ideoque puella nata non perannavit. Scrivit
& perenno, prima vocali in secundam mutata.
P̄erāntiquūs, a, um. Peretus, valdē antiquus. { οὐ παῖς παλαιός, παλαιός.
GAL. Fort ancien, ou fort antique. ITAL. Molto antiquo. GER.
Hestig oder vast alt. HIS. Muy antiguo y viejo. ANGL. Verie old. 3 Cic.
de clar. Orat. Atque hunc proximo seculo Themistocles insecutus
est, ut apud nos, perantiquus, ut apud Athenienses, non ita sanè vetus.
P̄erappōsītūs, adjet. { οὐ παῖς παλαιός, παλαιός. GAL. Fort propre & con-
venable. ITA. Ben convienevole, atto, & proprio. GERM. Ganz beguen
oder füglich. HIS. Convenient, proprio. ANGL. Verie agreeable and pro-
per. 3 Cic. de Orat. Sunt etiam illa subabsida, sed eo ipso nomine s̄e-
per ridicula, non solum minus perapposita, sed etiam quodammodo
nobis.
P̄éārduūs, adjetivum, Valde arduus, perdifficilis. { παλαιχάλεπς, δύση-
γεις. GAL. Fort malaise & difficile. ITA. Molto alto, malaguevoile, difficile.
GERM. Vast hoch oder schroft. HIS. Difficil. ANGL. Verie uueasie and
hard. 3 Cic. 5. Verr. Mih autem hoc perarduum est demonstrare.
P̄erārīsco, is, Valde aridus sio. { γῆπεν εὐθαράπεναι, οὐαγὴ δύσηγειοπεν. GAL.
G. Se secher du tout, devenir tout sec. ITAL. Devenir molto arido.
GERM. Verdorten/gar durr werden. HIS. Muy searse. ANGL. To waxe
verie drie. 3 Colum. lib. 1. c. 3. Sed nec patientum est, ut peraiescat,
aut totum decidat. Item Vairo l. 1. c. 49. Quoad peraiescat.
P̄erārgūtūs, a, um. Valde argutus. { πατέρα τάχυς, λιγὸς ἀγκύλης. GAL. Fort
sutil, ingenieux & aigu. ITA. D'ingegno molto sutil & acuto. GER.
Ganz flug/gar spissu id. HIS. Sutil, y ingenioso. ANGL. Very subtil, in-
genious & witty. 3 Cic. de clar. Orat. Quem studebat imitari L Afranius
Poeta, homo perargutus in fabulis quidem etiam, ut scitis, discutit.
P̄erāridūs, a, um. Proclus acidus. { πατέρα τάχυς, λιγὸς ἀγκύλης. GAL. Tout sec ;
totalem seché. ITA. Secco al tutto. GER. Ganz dürr. HIS. Seco del
todo. ANGL. Very drye. 3 Col. lib. 2. c. 19. Est autem modus in siccando, ut
neque peraridum, neque roris viride colligatur, & l. 3. c. 11.
P̄erārimo, as, perfectē, bēnē armo. Cuitius, l. 4. c. 9. Hoc modo instructo
excitit & perarmato, Babylone copias movit.
P̄erārō, as, ate, Funditus & omnino aro. { Δέργα. GAL. Labourer par
tout. ITAL. Arare d'ogni parte. GERM. Durchherren. HIS. Acabar de
arar. ANGL. To till or plough thorough out all. 3 Per translationem etiam
de rugis dicitur, quā in fronte quandam sulcorum similitudine re-
fuerunt. Ovid. 1. 4. Metam.
narésque à fronte remissas
Contulit, & rugis peraravit anilibus ora,
¶ Senec. in Medea usus est pro peragrare: ut, Perarare pontum. ¶ In-
terdum pro scribere, sive Pingere. Ovid. 1. de Arte,

Ergo tibi blandia peraretur littera verbis.
Peraratus, a, um. Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist. Subito perarata litera.
P̄erāsēr, valde asper, adject. { παλαιχάλης, λιγὸς παλαιχάλης. GAL. Fort aspre.
ITAL. Molto aspro è rozzo. GERM. Hestig rauch. HIS. Muy aspero.
ANG. Verie roug. 3 Celsus lib. 5. c. 8. de thymio. At thymion nominatur
quod supra corpus quasi verticula eminet, ad cutem tenue, supia
latius, subdurum, in summo perasperum.
P̄erāstūtūs, a, um, Valde astutus. { παλαιχάλης. GAL. Fort fin. ITAL. molto
astuto. GER. Ganz listig / mit listigkeit durchtrüben. HIS. Muy caute-
loso y astuto. ANGL. Verie royle & craftie. 3 a quo perastutē adverbium
{ παλαιχάλης, λιγὸς παλαιχάλης. GAL. Fort finement. ITA. Molto astuta-
mente. GERM. Ganz listiglich. HIS. Mucho cautelosamente y astutamente. 3 Plaut. Truc. Ut perastutē cum iniciatis in malam fraudem, &
præsum.

P̄erāttentūs, a, um, Valde attenus. { πατέρα περιττός. GAL. Fort atten-
tive. ITAL. Molto attento. GERM. Mit fleiß auffmerckend. HIS. Muy
attento. ANGL. Verie attentive. 3 Cic. 5. Verr. Superiori omni oratione
perattentus vestros animos habuimus.

P̄erāttentē, adverb. Valde attente. { πατέρα περιττός. GAL. Fort atten-
tivement. ITA. Molto attentamente GER. Mit ganj fleissigem auffmercken.
HIS. Muy attentamente, ANGL. Verie attentive. 3

Peraudio, is, ire. Plaut. Mil. sc. 1. a. 1. Peraudienda hæc sunt.

P̄ebācchor, atis, serpoto, & lusito convivis frequetandis. { πατέρα πατέρα
παροίεν. GAL. Usure fort dissoiument. ITA. Baccare vi vere molto dis-
solutamente. GERM. Vol vnd roll sein im sauf sein / die zächmäuler austi-
harren. HIS. Embriegarse. ANGL. To be riotous, to use feasting greatlie. 3
Cic. 2. Philipp. At quā multos dies in ea villa turpissimè es pe. bac-
chatus? ab hora te: tia bibebarut, ludebatur, vomebatur.

P̄ebēatūs, a, um. Valde beatus. { πατέρα πατέρα. GAL. Fort heureux. ITAL.
Molto beato. GER. Ganz glückslig. HIS. Mucho bien aventureado. ANGL.
Verie blessed. 3 Cic. 1. de Orat. Cogitanti nūhi s̄apenumero, & memo-
ria veteri repetenti, pe. beati fusse, Quinte frater illi videri solent, s̄
qui in optima Republica quum & honoribus, & rerum gestatum glo-
ria florarent, cum vita cursum tenere potuerunt, &c.

P̄ebellūs, a, um. Valde bellus. { πατέρα πατέρα. GAL. Fort beau. ITA. Molto
bello. GERM. Ganz hübsch. HIS. Muy bello. ANGL. Verie faire. 3

P̄ebellē, adverb. Valde beuc πανκαλός. GAL. Fort bien. ITA. Molto bene.
GERM. Ganz sefn/oder höflich. HIS. Muy bien. ANGL. Verie well. 3 Cic.
Attic. lib. 4. Perbelle feceris, si ad nos veneris.

P̄ebēnē, adverbium. Valde benē. { πατέρα πατέρα, πατέρα καλός. GAL. Fort
bien. ITA. Molto bene. GER. Vast voll. HIS. Muy bien. ANGL. Passing
well. 3 C. de clar. Orat. Perbene loqui Latine putabatur. Plaut. Aul. sc.
4. a. 1. Haud à pecunia perbene, (sup. valeo. Idem Men. sc. ult. a. 5. Pian-
di perbene.

P̄erbēignē, adverb. Valde benignē. { πατέρα πατέρα, πατέρα καλός. GAL. Fort
benignement. ITA. Molto benignamente. GERM. Ganz gütiglich. HIS.
Muy liberalmente. ANGL. Very gentle and graciouslie. 3 Cic. ad Quint.
fratr. lib. 1. perbenigne mili respondit.

P̄ebibesia, vide Bibesia.

P̄ebibōis. Totum bibo. { Δέργα. GAL. Boire tout à fait. ITAL. Bevere
bene. GERM. Ga. anstricken. HIS. Mucho bever. ANGL. To drink out
all, to quaffe Plautus in Stich. At ego perij, cui medullam lassitudē
perbibit. Colum. lib. 7. c. 4. Vbi per triduum delibuto t̄gore medica-
menta peribit. E. Seneca Epist. 36 Perbibere libert alia studia
perbito, is, ere, verbum antiquum ab antiquo Betere. Ennius in Hecuba;
Sed non scripsisti quis parentem, aut hospitem
Necasset, quo quis cruciatu perbiceret.

Plin. in Capt. sc. 5. a. 3. Qui virtutem perbitat, non interit. Ita hic legit:
Passerat. Qui per virtutem perbitat, non interit. (i. propter virtutem)
Et versu antecedente dixerat, Ca, ut in periculo præoptavisse, quā
is perire, ponere. Camerarius primus emendavit, Pereat pro perbitat.
Cui Lambinus assentitur. Iterum idem plaut. Psud. sc. 1. a. 3 Interimi-
natus est à minimo ad maximam, si quis non hodie manus misisset
sibi, Eum eras cruciatu maximo perbitere, (id est, perire, five peritu-
rum) Plaut. Astraba. Que nisi sic beteris nimiam is vegrandi gradu.
Vide Scaligerū in Varronem, & Nonium in verbo Perbitere. Item Dio-
nys. Lambin. in Plaut. Cap. sc. 5. a. 3. ubi scribit Betere pis ite, & per-
betere, pro perite, ab antiquis dictum esse.

P̄erblāndūs, a, um. Valde blaudas. { πατέρα πατέρα, λιγὸς καλός. GAL.
Fort doux & gracieux. ITAL. Molto piacevolo. GER. Ganz freundlich /
vnd holdslig. HIS. Muy blando. ANGL. Very pleasant and faire spoken. 3
Cic. ad Quint. fratr. lib. 1. Successorem habes perblandum.

P̄erblāndē, adverb. Macrob. Saturn. libl. c. 2. Obviam procedere, ac per-
blande salutare.

P̄ebōnūs, a, um. Valde bonus. { λιγὸς οὐαγὴς. GAL. Fort bon. ITAL. Molto
buono. GERM. Hestig gut. HIS. Muy bueno. ANGL. Very good. 3 Cic.
pro Flacco. Agcos habent & natura perbonos, & diligentia cultuā-
que meliores.

P̄ebōvis, e Valde brevis. { πατέρα πατέρα. GAL. Fort brief, bien court. ITA.
Molto breve. GER. Fast kurz. HIS. Muy breve y corto. ANGL. Very
short. 3 Liv. 8. bell. Pun. Siquidem Scipionem dacem in Africam mit-
tant Romani, satis sperare perbrevis ævi Carthaginem esse; Ovid.
Eleg. 2. lib. 4. Trist.
Sic cerie in patria perbreve tempus ero.
Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist.
Uor que tempus perbreve nupta fuit:

P̄ebribētēr, adverb. Valde breviter. { πατέρα πατέρα. GAL. Fort brief ve-
ment, en bien peu de paroles. ITA. Brevemente, con molta brevità. GER.
Ganz kürschlich. HIS. Muy breventente, con pocas palabras. ANGL. Verie
shortlie. 3 Cic. de Orat. Ac ne diutius vos demiser, de omni illo
genete quid sentiam, perbreviter exponam.

P̄ebica, æ ripē, ñ ῥεξ. GAL. Perche. GER. Bars. ANGL. A Perche fishe. Pis-
cic delicatissimi nomen est, qui à Plin. lib. 9. c. 19. inter saxatiles name-
ratur. Duo ejus sunt genera: alterum in mari capitum, quod menē pisci
est simillimum: alterum in flaviis & lacubus, alendis febricitantibus
mirum in modum utile. Hoc genus Galli etiam hodie ante quo nomi-
ne vocant Perca, Percarum megnit Aufonius in Mosella, c̄isque el
præstantillimis

præstantissimis maris piscibus confert: Nec (inquit) te delicias mensarum perca silebo, Amnigenos inter pisces dignande marinis. Solis punicis facilis contendere nullis.

Percalafacio, & Percalafacio. Vnde Percalafactus, particip. Lucet. lib. 6.

Mobilitate sua faverescit, ut omnia motu

Percalafacta vides ardescere.

Percalleo, es, ere. Totus callosus sum, & per translationem obdutesco, & diuturna malorum consuetudine aduersa patienter fero. { Διανοίδεια μη δέντρον σπερνει. GAL. avoir eals à force de travail. ITAL. Haverlo calli. GER. Gar erherten. HIS. Hazer muy callos. ANG. To bear very hard. to be accustomed to a thing that befeeleth no more paine there of} Cic. pro Mil. Sei nescio quomodo iam usū obduruerat, & percalleat civitatis incredibilis patientia. Gell. lib. 10. Percallisti leges.

Percandidus, adjektivum. Valde candidus. { πολλαὶ γῆς τε καὶ λόγων. Διάδομος. GAL. Fort blanc. ITAL. Molto bianco. GER. Ganz weiß. HIS. Muy blanco. ANG. Verie white. } Celsus lib. 15. c. 19. Est autem ea per candida compositio.

Percantatrix, pen. prod. { γαντάρια, ιωάδου, καταδυτα. GAL. Chanteuse, enchantresse. ITA. Cantatrice, incantatrice. GER. Ein singerin. HIS. Cantadora, encantadora. ANGL. A singer or enchanter. } Plaut. Mil. — da quod dem Quinquatribus, per cantatrici. collectrici, atrio, atque haruspice.

Percatus, valde carus. { φριάσις. Cornel. Tacit. lib. 5. Quem Druso frati percarum, in cohortem suam transtulerat.

Percataprat, valde rædet. Gloss. Isid.

Percatapsere, valde dividere. Gloss. Isid.

Percatus, adjekt. Valde cautus. { πολυθλαῖς, λινοῦ πολαῖδηρος. GAL. Fort fin. & accort. ITA. Molto accorto, astuto. GER. Garbehütam His. Muy astuto. ANG. Very ware and circumspect. } Cic. ad Quint. fratr. L. I. Delectus in familiaitatis & provincialium hominum & Graecorum percautus & diligens.

Perce, pro parce, imperativus à Parco. Plant. Amph. sc. 3. a. 1. Perce quæso, &c. sed ibi fortasse melius legas Imperce. passi.

Percébro, as, Divulgo, valde celebro. { Διγονιδάζω. GAL. Semer & publier par tous. ITA. Divulgare. GER. Gar aufzünden / oder lauprechte machen. HIS. Divulga. ANG. To celebrat and publish thorough all. } Cic. 7 Verr. De qua muliere plurimi versus qui in istius cupiditatem facti sunt tota Sicilia percelebrantur: id est, vulgo canuntur.

Perceler, hujus perceleris, Valde celer. { πάντεχνος, σφεδρα. GAL. fort vite, soudain. ITAL. Molto veloce. GER. Vast schnell. HIS. Muy ligero. ANG. Verie swift and sudaine. } Cic. pro Cal. Habuisse, ajunt, venenum domi, vimque ejus expertum in seruo quodam ad rem ipsam parato: cuius perceleri interitu esset ab hoc comprobatum venenum.

PERCÉLLO, is, perculi, vel perculsi, perculsum. Permoveo, pertulso. { ζύδια παθάμενοι halam. σεργίων. GAL. Abatre, frapper, étonner ébranler. ITA. Percutore. GER. Schlagen / niderstoßen / anstoßen. HIS. Herir. ANG. To strike, to overthrew, to hirre, to poarse. } Vario in Parmed. Alius teneram abietem solus percellit. Tacent. in Andr. perculit illico animum. Tacitus, Ingens rerum tumultus perculit civitatem. Col. 1.7. c. 7. Quamobrem statim quum unam, vel alteram pestis perculit, omnibus sanguis detrahendus. Suet. in Neron. c. 35. Perculit omne genus necessitudinis, (i. omnes necessarios). Liv. 1.5. d. 4. Duæ res inopinatae perculerunt eum. Tacit. l. 2. perculit Rempub. { Perculit pro interem. Suct. in Tib. c. 55. Tres incolumes præstit: ceteros alium alia de causa perculit. } Hinc pro verbium rusticorum quo plastrum perculisse dicuntur, qui negotium aliquod everterunt & periturbarunt. Plaut. in Epid. Petij. plastrum perculi, id est, everti, quo loco Erasim. non latet recte legit, Austrum perculi. Memint etiam Donat. in Eunuch.

Perculus, partic. { בְּלִי halum. עֲמַלְעָנִים. GAL. Frappé, estonné, abattu. ITA. Sbattuto, percosso. GER. Erschlagen. HIS. Herido. ANG. Striken, everie thrown sore abashed and astonished. } Sapius ad animū refertur. Percussus veò à percurio ad corpus, πληγεῖς. Cic. Pato lib. 9. Epist. Repeate percussus est at: oīcīlīm̄ literis. Virg. 9. Æneid.

magno laudum perculsus amore.

Idem 9. Æneid. — casu perculsus iniquo. Cic. ad Brutum, Percula timore civitas.

Percenseo, es, Recenseo, nisi præpositio quid addat. { יְפִירֵא לְקַדְּבָה יְפִירֵא שְׁפָרָה. καταλιγματικός, ιεράζω. GAL. Raconter. ITA. Commemorare. GER. Fleisig erzählen. HIS. Contar, recordar. ANG. To rehearse or make mention. } Cic. in Partit. Quo in genere percenseo potuit plerosque inveniendi locos. Ovid. 3. Fast.

Signaque qua longo frater (sup. sol) percenseat anno.

Livius lib. 4. d. 4. Percensere quod dixerat lege iudices & Senatum. Perceptimus Aristotelis libros Problematum. Cell. c. ult. l. 2. à Percepso, p̄p̄ptum. Simplex est Carpo, unde sit etiam decipso.

Perception, tributi genus, quod Imperatori Tuicico solvunt Patriarchæ Constantinopoli. L. g. b.

Percido, is, Cadendo transeo, batto, tundo, quo verbo usus est plautus, qui percidere os dixit. Nam præcidere, quod hic antea legebatur, obscurum verbum est, & hinc removendum.

PERCIEO, es, ere, Moveo. { חַנְנָתִי heniat וְגַרְחֵן hirghiz. κινέω. GAL. Es mouvoir. ITA. Movere. GER. Bewegen. HIS. Mover y perturbar. ANG. To move. } Lucr. lib. 3.

Ocyus ergo animus, quam res se perciet illa.

Percius, Comotor, incitatus: qui ira, ac furore accusus est. { מְרֻמְרָה קָאנְדָּה יְמָרָה, טְרַבְּה יְמָרָה, אַרְבְּה יְמָרָה, אַרְבְּה יְמָרָה. GAL. Es men. ITA. Comosso. GER. Neffig bewegt. HIS. Perturbado. ANG. Moved, stirred up. } Ter. in Hecyr. — Corripui illicio Me inde lacrymans, incredibili re, atque atroci percitus. Cic. pro Mil. Si ve enim illud animo irato, ac perciito fecisset, plaut. Amph. Delitat uxori. So. Atra bill percita est. Idem Asin. sc. 3. a. 4. Amoris caussa percutum id fecisse. Idem Men. sc. 1. a. 2. Homo iracundus atque animi perciti (alijs peccati.)

Percingo, is, Circunquaque cingo, undique cingo. { οἰστράξω. GAL. Encingere & entourer tout autour. ITA. Cingere d'intorno. GER. Umhgärtzen oder umhgäben. HIS. Cefir en derredor. ANG. To girde about or compass on evirio parte. } Colum. lib. 10. Sepè suas sedes

percinxit vitibus albis.

PERCIPIO, Capio, sensu apprehendo, sentio, cognosco. { ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΑΦΗ ΤΑΝΙ ΡΑΔΗ ΗΡΑΝ ΗΒΙΝ ΚΑΛΕΔΑΠΑΓΑΩΑ. GAL. Percevoir, comprendre. ITA. Intendere, capire. GER. Fassen / ergreissen / merken. HIS. Recibir por el sentido. ANG. To perceive, to vadersi and. } Cic. ad Treb. lib. 7. Sin tibi quædam videbuntur obscuriora, cogitare debebis nullam aitem lite. his sine interprete, & sine aliqua exercitatione percipi posse. Plaut. in Cure. Ne quod hic agimus herus percipiat fieri mea planeum. Verum hæ significaciones metaphoricae videntur: nam propriè percipere, est recipere, sive colligere: ut. Percipere fructus. Cic. 1. Offic. Vicinum ci- tius adjuvetis in frugibus percipiendis, quam propinquum. Idem de senect. Scere, percipere, & condere fructus. Ovid. 5. Fast.

Cum mea dixisti percipe verba patet.

Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Modò pol. percipi (i. em intellexi.) Idem Amph. sc. 1. a. 5. Horror mihi membra percipit dictis tuis. (i. pervadit.) Idem Asin. sc. 3. a. 1. Magis istud percipimus lingua domini, quam factis fore. Idem Men. sc. 3. a. 5. Quid cessas dare potionis aliquid priusquam percipit eum insania? (id est, pervadit.) } Percipere oculis. Gell. 1. 4. lib. 7. Et auribus. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

At mihi

Auribus hic fructus percipiendus erit.

Percipere pilam. Alfenus d. lib. 6. t. 2. l. 42. Cum pilâ complures ludent. Quidam ex his servulum cum pilam percipere conatur, impunit servus, cecidit, & eius frigus.

Percipio, verbal. { ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΑΦΗ ΑΣΑΦΗ ΧΑΜΑΡΙΨ. GAL. Recuilement, principe. ITA. Raccoglimento. GER. Enipfahung / eisam lung. HIS. Recebimiento, obra de coger. ANG. A perceiving, understanding. } Cic. 2. Offic. Neque agricultoræ, neque frugum, fructuumque reliquorum perceptio & conservatio sine hominum opera ulia esse potuisset.

Percitus, vide Percies.

Perclemo, as. Vehementer clamor. { ζετετούμενος, παραβολής. GAL. Crier fort. ITA. Gridare forte. GER. Heftig schreien / erlchreien. HIS. Gridar mucho. ANG. To cry loud. } Plaut. in Truc. — quot illic blanditiae, quot illuc iracundiae sint, quot sunt perclamanda.

Perclüdere. Paulus C. lib. 20. tit. 2. l. 9. Inhabitantes autem manumittimus; scilicet antequam pensionis nomine percludamus.

Percnos, ἀρπαχτη, Aquila genus, teste Plin. lib. 19. c. 3. ab Homero sic vocatum. Alij vocant morphnum, atq; planctum & anataiam. Inter aquilarum genera secundam magnitudinem, & vim obtinet, vivitque, ut plurimum circa lacus.

Percnopīēlūs, περκνόπτης, Avis est ex aquilarum genere, quæ circa lacus versatur, vultui similis, alis minimis, reliqua magnitudine antecellens, sed imbecillis & degener, ita ut à coruis sacerum numero verberetur, Autor Plin. lib. 10. cap. 3.

Percōātēto, as, Vehementer constringo. { καταστρεψεγώ. GAL. Estrindre fort. ITA. Constringere grandement. GER. Gar nach zusammen trucken. HIS. Mucho apretar. ANG. To thrust in together, and make very stredd. } Col. lib. 2. c. 19. de feno loquens. Tunc demum (inquit) convertemus, & utrinque secum perco etabimus in stiama, atque manipulos vinciemus.

Percōgnōscō, is, Perfectè cognosco. { Διγνώσκων. GAL. Cognoscere perfaciement. ITA. Cognoscere perfectamente. GER. Vollkommenlich / ede durch vnd durch kennen. HIS. Conocer perfectamente. ANG. To know perfectly. } Plautus Trucul. Sunt publicani. D. utrosque per cognovi probè. Plin. lib. 4. cap. 14. Nam Germania nūtis annis nec tota per cognita est.

PERCOLO, is, Admodum colo. { Διγνώσκων. GAL. Avoir en grande reverence. ITA. Honorar perfectamente. GER. Vollkommenlich ehren / in grossen ehren halten. HIS. Honrar perfectamente. ANG. To have in greate estimation and reverence. } Plaut. in Trin. Fecit is par tuis ceteris factis, patrem tuum si percoles. } Significat interdum culturam absolve, perficere, poliri, supiemam manum addere, completere. Plin. lib. 5. Epist. præterea indulsi amori meo: amo enim quæ maxima ex parte inchoavi, aut inchoata percolui.

Percultūs, Politus, ornatus. { ξενιστικός, κατακαταπληκτικός. GAL. Ornē, poli. ITA. Ornato, polito. GER. Mos gezeigt oder aufgerichtet. HIS. Ornado astytado. ANG. Trimmed, polished, well laboured. } Plautus in Pœnul. Nam quæ laura est, nisi perculta est animo, qual invenusta est.

Percōlō, as, Per colum transmitto. { οἴκημα. GAL. Faire passer & couler à travers. ITA. Colare. GER. Durchseyhen. HIS. Colar. ANG. To strain thorough. } Colum. lib. 12. cap. 41. Deinde quum fuerint decocta, ut non multum juris superesset, refrigerantur, & percolantur: cæque quæ in colo subsederunt, diligenter contorta & evigantur. Plin. lib. 31. c. 6. Nam in terra marina aqua argilla percolata dulcescit.

Percōmis, e, Valde comis. { οἰκηπεδοφορέω. GAL. Fort doux & gracieux. ITA. Molto piacevole. GER. Ganz freudlich / oder holdsdätig. HIS. Muy cortés, y humano. ANG. Very meek and gentle. } Cic. de clar. Orat. Qui peritissimus juris, idemque percomis est habitus.

Percommōdus, a, um, valde commōdus.

Percōmmōdē, adverbium, Admodum commōdē: { λατού επιμόδιος, μάτι εύναις. GAL. Fort commōdement, fort bien à point. ITA. Molte commōdamente. GER. Ganz komlich. HIS. Muy provechosamente. ANG. Very commōdiousite. } Cic. pro Cecin. Hoc loco percommōdē accidit, quod non adest is qui paulo autē affuit.

Percōnditūs, a, um, pen. corr. Valde reconditus & abstrusus. { κρύψιος. GAL. Fort caché & obscur. ITA. Molto nascosto. GER. Mol behalten vnd verbogen. HIS. Muy escondido. ANG. Very hid and obscure. } Cic. 1. de Oratore, Expono vobis non quandam, aut perditam, aut valde difficilem, aut magnificam, aut gravem rationem consuetudinis meæ.

Percōntōr, ari, per o & sine c ante t, Exploro: à conto quo naute utuntur ad inquienda loca navibus pportuna. Nā aquæ altitudinem conto pertinent. Percontor ita est quasi conto investigare & inquire. { ΤΑΝΙ ΣΧΑΪ ΣΡΙ δαράσχ. αδιπομηγ, αναγνωσ. GAL. S'enquer, & s'enquerir diligenter. ITA. Cercare diligentemente. GER. Nachforschen.

Nachforschen / stetig ertragen / erdauern. HIS. Buscar diligentemente, preguntar para saber. ANGL. To searche diligently. } Terent. in Hecyr. Tua quod nihil refest, desinas percontari, Cic. in somn. Scip. Deinde ego illum de suo regno ille de nostra Republ. percontatus est. plaut. Men. sc. 5. a. 9. Mane etiam percontabor alia. & in Pseud. sc. 4. a. 4. Ubi perconteris me insidiis hostilibus. Item Asin. sc. 4. a. 2. Si eses percontatus me ex aliis. (id est, de me.) Idem in Mil. sc. 3. a. 2. Num tibi lippus video? P. Medicum istuc tibi melius (est) percontarier. Idem Capt. sc. 3. a. 4. Coquum percontabatur. Vide Percundor infat Percontari. Expectare. Ter. Phorm. — frater est expectandus mihi: is Quod mihi dedit de hac re consilium, id exequar. Percontatum ibo ad portum, quo ad se recipiat. Legitur & Percundor in eadem significacione.

Percantatio, nis, verbale. Interrogatio, investigatio, inquisitio. ζύγωσις. GAL. Enqueste, interrogation. ITA. Interrogatione. GERM. Erforschung / nachfragung. HIS. Preguntar, obra de preguntar para saber. ANGL. Diligent searching. } Cic. de Universit. At primum quidem tempus salutationibus, reliquum percontacione consumpsimus.

Percantator, is, qui percontatur, investigator. {τάχθη σχολή τηρί dorésch. κανόνες. GAL. Enquesteur, interrogateur. ITA. Dimandatore, inquisitore. GERM. Ein fragler / der alleding mit erfragen wissen will. HIS. Preguntador, inquisidor. ANGL. A searcher. } Horat. 1. Epist. 19. Percontatorem fugito: nam garrulus idem est. plaut. Men. sc. 5. a. 5. Dij te omnes percontator perdant.

Percantumax, acis, vide Contumax. {μάλα κακά, αὐτοδίκος, αὐτοδικός. GAL. Fort opinastre, fort rebelle. ITA. Sommamente contumace, ribello. GERM. Ganz widerstensig / oder eigenstensig. HIS. Muy rebelde y porfiado. ANGL. Very stubborn. } Terent. Hecyr. Percontumax redisti huc nobis Pamphile.

Percope, es. μέγανη. Steph. Vtbs Troadis ad Propontidem, postea percole appellata, quae Trojanis auxilia misit adversus Graecos, teste Homer. ad finem lib. 2.

Percopiosus, a, um. Valde copiosus. {οὐλεῖσθαι, πολυπλοκός, πολυπλοκός. GAL. Fort copieux & abundant. ITA. Abonde vole. GERM. Gar lang oder überflüssig. HIS. Muy copioso y abundante. ANGL. Very abundant. } Plin. in Epist. 108. Quæ de me scripsisti, in quibus quidem percopiosus fuisti.

Percquo, is. Perfectè coquo. } φίω. GAL. Cuire fort. ITA. Cuocer bien. GER. Molto fochen. HIS. Cozer bien. ANGL. To seeth perfisit. } Plin. lib. 23. cap. 7. Bubulas caines additi caules, magno ligni compendio percoquunt. plaut. Merc. Coquum aliquem artipimis, prandium qui percoquat. Plin. lib. 20. cap. 9. Biles detrabere, non percoctam putant.

Percosius, insignis vates fuit divinandi peritissimus cuius filii Adrastus & Amphius, qui frustra dissuadente patre Trojanis supperias tulerunt, & à Græcis sunt interfici.

Percote, es. μέγετη, quæ & percope olim dicta fuit. Vtbs est Troadis, auctore Steph. Valer. Flacc. 2. Argon.

Jam juga Percotes Pariomque infame fragosis

Exuperat, Phthiamque vadu.

Percosius adjec. μέγετης. Valer. Flac. 3. Argon.

Muneribus primas conjux Percosia vestes

Imposuit.

Percubesco, is, percrebui. Divulgat. {ἀργεῖον κατεύθυντα. GAL. Etre divulgué. & semé par tout. IT. Divulgarsi. GER. Ausbrechen / gar auß kommen in gemeine red / gar erschallen. HIS. Divulgarse. ANG. To be commonly talked of and sound abroade. } Cic. ad Attic. lib. 11. Ipsi enim illi putavi perniciosum hoc fore, si ejus hoc tantum scelus percrebuisse. Idem 6. Verr. Præsertim quum haec omnino fama de nostro hominum avaritia & cupiditate percrebuerit. Sueton. in Cas. c. 79. Percrebuit fama.

Percubo, as, Resono, persono, perstreplo. {τάχθη hamáh. Διγλυνία. GAL. Bruire fort. ITA. Far molto strepito. GER. Durchtönen / wittertösen. HIS. Sonar quebrándose, hazer mucho estruendo. ANG. To mak à great sounde. } Cic. Verr. 7. Neque molestè cerebant, abesse à foro magistratum, non jus dici, non judicia fieri: lucum illum littois percipiebat totum mulierum vocibus, cantique symphonie.

Percrucio, as, Valde crucio. {λιανούσια, Διγλυνία. GAL. Tourmenter fort. ITAL. Cruciare molto. GERM. Hestig peinigen. HIS. Muy atormentar. ANG. To torment greatly. } plaut. Bacch. Hoc est, quod peracescit: hoc demum est quo pectorior, me hoc ætatis ludificari.

Percudus, a, um. Immaturus & valde crudus. {μένειον, ἀτεντός. GAL. Fort cru. ITAL. Molto crudo. GER. Gar tauvo. HIS. Muy crudo. ANG. Very raw. } Col. lib. 11. c. 10. Pruna purpurea quum immatura, non tam percuta legeris, diligenter inspicio, ut sint integra sine vitio, aut vermiculo.

Percudo, is, pertundo. {בְּלִין halám. ηλεκτρίτης. GAL. Rompere en frappant, frapper. ITA. Sbattere, rompere sbattendo. GERM. Durchschlagen / durchbicken. HIS. Herir, δι quebrantar heriendo. ANG. Toknock ave break in knocking. } Col. lib. 8. c. 5. Animadvertis aviarus an pulli rostellis ova percuterint.

Percunctör, atis, pef u. & c, ante t, fir, a cunctus, a, um, teste Donato, quod is qui curiosus est, per cuncta interroget: & significat Exquiri, explorare. {τάχθη chaál τηρί darásch. οντωθέαμον. GAL. S'enquerir soigneusement. ITA. Interrogare con diligenza. GERM. Mit fleiß nach / fragen / erforschen. HIS. Preguntar diligentemente. ANG. To searche diligently. } plautus in Amphit. Quid istud in mente est tibi, ex me mi vir percundarier? id est, morari querendo, sive per cuncta inquirere. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Sunt quæ volumus percunctari. Item, ut non audeam percunctanti quin promam omnia. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Senec. cap. 14. de tranquill. Ecce qui excuntem animam percunctantur.

Et passivè, Gellius cap. 6. lib. 1. 6. De oibus Opiliones percontantur, si est, inquiruntur, sive interrogati debent Plin. lib. 35. c. 10. Percunctantique quanti licitatetur opera effecta, parvum nescio quid dixerat. Et Liv. lib. 7. dec. 4. Cum duplici accusativo. Idem 9. bell. Maced. Esse quæ cum percunctari vellet. Vide Percontor, quemadmodum docuimus legendum.

Percunctatio, nis. Inquisitio. Livius lib. 3. bell. Punici, Ex captivis percunctatio facta. {τέταρτος, ιεράτης. GAL. Enqueste, inquisition, demand-

de. ITAL. Dimanda, inquisitione. GER. Nachfragung/nachsuebung. HIS. Pregunta, inquisition. ANG. Searching. } Alij tamen malunt scribere percontor & percontatio, à nomine Contus. Nam percundor & percunctatio, putant esse à verbo cunctor, quod significat motor, vel expēcto.

Percupio, is, valde cupio. {τάχθη chamádh, ιερόν. GAL. Fort desirer & convoiter. ITAL. Desiderar molto. GERM. Herrlich begären. HIS. Codiciar mucho. ANG. To covet or desire greatly. } Terent. in Eunuchos, Visne interea cum is venit domi op̄iamur, potius quā hic ante ostium: C. imd̄ percupio. plaut. Asin. sc. 1. a. 1. Percupio obsequi gnato meo.

Percupidus, adjec. Valdecupidus. {τάχθη θεάζως, πάθον επιθυμίας. GAL. Fort desireux, fort convouteux. ITA. Molto bramesto. GER. G n̄ begin rig. HIS. Mucho codicoso. ANG. Very covetous or desirous. } Cic. Lenteus, lib. 1. Cognovi Hortensium percupidus tui, studiosum Lu- cullum.

Percutiosus, a, um, Valde curiosus. {τάχθη πληγών, οὐλεῖσθαι. GAL. Fort curieux & soigneux. ITA. Molto curioso. GER. Gant sorgfältig und gefüllt. item, Gant fürgroßig un gescheftig. HIS. Muy curioso, y diligente. ANGL. Very curious and busie. } Cic. pro Cluent. Nicostratus quidam fidelis Oppianici se vulus percutiosus, & minimè meadax, multa dicitur renunciare domino solitus esse.

Percuro, as Perfectè sano, perfectè curo. {κατέργασθαι. GAL. Guerir du tout,achever de guerir. ITA. Sanare perfectamente. GERM. Wohl heilen / oder gar heilen. HIS. Curar y sanar perfettamente. ANG. To cure and heale perfectly. } Curtius, Percurato vulnere aciūs obsidioni insistit. Plin. 24. c. 15. Stumas imposita ad suppurationem perducunt: deinde axungia adjecta percurant. Quod percuratum non est exultat. Senec. cap. 15. de tranquill.

Percuro, is, Currente pervenio, sive currendo persevero. {τάχθη άγρια. GAL. Parcourir, courir à travers. ITA. Pervenire correndo, scorrere. GERM. Etroh in lauffen / on aussöhren : item, durchlauffen. HIS. Correr hasta el cabo. ANGL. To runne apase ion thing. } Terent. in Andr. Continuò ad te properans, percurro ad forum. Donatus, Vide quantum dixerit, properans & percurro, ut continuationem cursus ostenderet. Suet. in Tib. c. 9. Percurtere magistratus. Et in Neron. c. 34.

Percurreo, as, frequent. {τάχθη διαδρόμος. GAL. Per translationem est multa cursim, & celeriter, raente, animo, oratione, scribendo, explicando, commentando exequi. Quid opus est multa percuttere? Cic. 1. de Orat. Multa etiam legendo percutisse, neque ea ut sua possedisse, sed ut aliena libasse. Idem lib. 2. de Orat. Et multo apertius ad intelligendum, si sic constitutur aliquando, ac non ista brevitate percurritur. Hic percurritur impersonale est.

Percursus, a, um, particip. διαδρόμος. Cic. 1. de Orat. Ut omnes eas diligentes & memoris & sobrij oratores percursas animo, & propè decantatas habere debeant.

Percursio, nis, {τάχθη σφάρ. διαδρόμος. GAL. Course. ITAL. Corso. GER. Durchlauffung. HIS. Corrida. ANGL. A running over. } Cic. 4. Tu scula. Velocitas autem corporis, celestis appellatur, quæ eadem ingenij etiam hæus habetur proprie animi multarum rerum brevi tempore percusionem.

Percuso, as, frequent. {τάχθη διαδρόμος. GAL. Courser. ITA. lib. 23. Iam nō manipulatum quidem, sed latronum modo percutiant tortis finibus nostris negligentius, quam si in Romano vagarentur agio.

Percusatio, nis, διαδρόμος, ιπτάμενος. Cic. in Philipp. O p̄æclaram illam percusione mense Aprili, atque Maio.

Percutio, is, percussi, percussum ex per & quatio, q in e mutata, & abjecta a. Admodum quatio, verbero, pulso. {τάχθη hichchah καταγότω, διατελε, πληγή. GAL. Frapper, battre. ITA. Percutere. GERM. Schlagen. HIS. Herir. ANG. To strike, to smite. } Cic. 7. Verr. Quæsse Domitium, quā tantam bestiam percussisse: illum respondisse, Venabulo, Virg. 11. Æneid.

Térque quartæque manu percussum honestum.

Et Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 2. Hunc probè percutiam, (id est, fallam.) Idem in Amph. Nunquam hunc percutit Iupiter? (fulmine.) Idem Asin. sc. 3. a. 2. Pugno malas si percutero. Et Senec. Epist. 41. percuti suspicio ne religionis. } Percutere aliquem palpo, est verbis adulari, & blandi suadere. ιπτάμενον. Plaut. in Amph. Timidam palpo percutit. Hirt. de bello Alexand. Per tunc fœdus, est ferire fœdus, vel facere. Peccutere fossam, pro fodere. Plin. Epist. 25. lib. 10. de lacu Nicomediensium. Ego per eadem loca invenio fossam à rege percutiam, sed incertum ut iam ad colligendum humorem circumiacentum agrotum, an ad commitendum flumini lacum. Item, Percutere pro interficere, sive jubere interfici. Suetonius. in Calig. c. 35. Ptolemaum non alia de causa repente percutit, quam, &c. Idem in Claud. c. 25. Civitatem Romanam usurpantes secuti percutit, id est, (jussit interfici.) Item, Percutere numnum. GAL. Faire battre de la monnoye. Suet. in August. cap. 94. & Neron. cap. 25.

Percusor, is, qui percutit, vel occidit. {τάχθη machchéh. πληγής. GAL. Battiteur, frappeur. ITA. Battitore. GERM. Ein schläger / oder todischläger. HIS. Heridor. ANG. A smiter, a striker. } Plin. lib. 8. cap. 18. Vulneratus observatione mira percussorem novit. Juven. Satyr. 8.

Invenies aliquo cum percusso jacentem.

Cic. 1. Philipp. Deprehensus cum sica percussor Cæsar is Idem pro Sext. Rose. Amer. I quos qui leniose nomine appellant, percussores vocant. Suet. in Aug. c. 20. Percussoles ei subornavit.

Percusso, nis, {τάχθη machchah. πληγή. GAL. Frappement, battement. ITAL. Percossa, battitura. GERM. Schlagung / oder streich. HIS. Herida, herimento. ANG. A smiting or striking. } Cic. 3. Tusc. Ex hac opinione sunt illa varia, & detestabilia genera lugendi, pædores muliebres, lacerationes genitum, pectoris, feminum, capitum percussions.

¶ Percusso pro iœtu, de dimensione temporum in pedibus in Musica. Cic. 3. de Orat. Sed sunt insignes percussions corunt numerorum & minutipedes. Et Quintil. Percussions sermonis, & quasi pedes.

Percussum, a, um, particip. {τάχθη muchchéh. πληγή υψώ, πληγή υψώ. GAL. Battu, frapé. ITA. Battuto, percosso. GERM. Schlagen. HIS. Herido. ANG. Smotem or strikin. } Virg. 7. Æneid.

— quem

— quem capta cupidine conjunx
Aurea percussum virga, versumque venenis,
Fecit avem Circæ, sparsisque coloribus alas.
Senec. Epist. 34. Una forma percussus omnia tua facta.
Ausus es igne loris percussum tangere corpus,
Ovid Eleg. 5. lib. 3.

Percussis frigore primo

Folii.

idem Eleg. 8. lib. 3. Trist. Item, Adducta collum percussa securi. Ibidem
Eleg. 2. lib. 4.

Percussus, us. vi. Percusso, accipiturque pro arteriarum pulsu. Plin. lib. 7.
cap. 51. Venarum inaequabili, aut formicante percussu.

Perdicōris, a. um. Valde decorus. { πάνιον ὀπτικός, διανομένος. GAL.
Fort beau & honnête, fort decent. ITA. Molto honorevole. GER. Ganz
hübsch und wohlstendig. HISP. Muy hermoso, y honrado. ANG. Very
honest or comely. { plin. Epist. 6 Est Alioqui perdecorum.

Perdensūs, a. um. Valde densus. { οὐλεύσας, πάνιον πυκνός. GAL. Fort
espois. ITA. Molto denso. GER. Gar dict. HISP. Muy espeso. ANGL.
Very chicke. { Col. lib. 3. c. 12. Perdensam humum coelestes aquas non
sorbere.

Perdespuis, is. { οὐλεύσας, φθόρη κατεύθυντος. GAL. Mespriser. ITA. Disprezzare
alguo. GERM. Gar etreas abspicere. HISP. Menospreciar. ANG. To
lightlie, to contenne. { Catull. in Gell. Epigr. 69. — patrui perdespuis
iplam uxorem, legend. perdipuit, quod verbum obsecnum. Vide
Fermolere.

Perdicas, metopīkēs, Macedo inter comites Alexandri Magni, cui etiam
in regni partem successit, tanta vir audacia simul, & fortitudine, ut
leæna præsente catulos è cubili per vim auferret. Autor Elian. de
varia histio.

Perdicium. προσώπιον. Herba est, qua perdices præcipue utuntur. Alio no-
mine Helxine dicitur, & Parthenium, vulgo. Parietaria. Plin. lib. 21.
cap. 30.

PERDIFCILIS, e. Valde difficilis. { μέτρον γαρ οὐδέποτε, παγκαλέστερος. GAL. Fort
difficile. ITA. Molto difficile. GER. Vast schwär. HIS. Cosa muy dificul-
tos. ANG. Very difficult and uneasie. { Cic. in Partit. Nam quæ per diffi-
cilia sunt perinde habenda sœpe sunt, ac si effici non possint.

Perdifficiliter, vel perdifficiliter, adverbium. { παγκαλέστερος, παγκαλέστε-
ρος. GAL. Avec grande difficulté. ITAL. Con molta difficoltà. GERM.
Gar schwierlich, oder kümmerlich. HIS. Con mucha dificultad. ANG.
Very great difficultie. { Cic. 4. Acad. Aut si ea quoq; possit, cur illa non
possit, quæ perdifficiliter internoscantur tamen.

Perdignus, a. um. Valde dignus. { πάνιον αφείσθε. GAL. Fort digne. ITAL.
Molto degno. GERM. Ganz wördig. HIS. Muy digno. ANG. Very worth-
thy. { Cic. ad Var. lib. 3. Sed tamen suspicor ipsum hominem quem tibi
commendo perdignum esse tua amicitia.

PERDILIGENS, tis, Valde diligens. { πρωτεύων σχολέdb. impietas. GAL. Fort
diligent. ITAL. Molto diligente. GER. Überaus fleißig. HISP. Muy
diligente. ANG. Busse and diligent. { Cic. ad Quint. fratr. lib. 3. Sed res
operosa est, & hominis perdiligentis.

Perdiligenter, adverbium. { impietas. GAL. Fort diligenter. ITA. Dilige-
tamente. GERM. Ganz fleißiglich. HISP. Muy diligentemente. ANG.
Very diligentlie. { Cic. ad Attic. lib. 1. Et mea sponte faciebam antea,
& post duabus epistolis tuis perdiligenter in candem rationem scrip-
tis magnopere sum commotus.

Perdisco, is, perfectè disco. { καταγνωστάς, ἐκτιναγμένος. GAL. Apprendre
tout au long, & entièrement. ITAL. Imparare perfectamente. GERM.
Wollernen / gar erlernen. HIS. Deprendre hasta el cabo. ANG. To learne
perfisitely or to the end. { Cic. pro Cornel. Balbo. Omnia jura belli per-
discere, ac noscere potuisse, plautus Asin. Perdidici isthac esse vera dam-
no cum magno meo. Oritus obitulque signorum Perdiscere. Cic. de
Facto.

PERDIU, adverb. Admodum diu. { οὐλεύσας, παλαιός. GAL. Fort long-
temps, fort longuement. ITA. Molto longamente. GERM. Vast
lang. HIS. Mucho tiempo. ANGL. A great while, or a long tyme. { Cic. ad
Attic. lib. 3. Ego quod per Thessalam si item in Epirum perdiu nihil
eram auditus, &c. Vario de re rust. c. 58. Faba & legumina in oleatijis
vasis obliita cinere perdiu incolumia servantur.

Perdiutūnūs, a. um. quod diu, vel valde durat. { παλαιός, παλαιό-
ς. GAL. De fort longue durée, qui dure long-temps. ITAL. Che dura
longamente. GER. Gar langwörig. HIS. Cosa que dura mucho tiempo.
ANG. That dareth very long. { Cic. 2. de nat. deor. Quæ aut sempiter-
na sit necesse est hoc eodem ornatu quem videmus, aut certè perdiuturna,
permanens ad longinquum, & immensum penè tempus. Idem pro
Sest. Cum Armeniorum rege Tigrane grave bellum perdiuturnum
que gessimus,

Perdivis, hujus perdivitis, valde dives. { πανχεπιμελής. GAL. Fort riche.
ITA. Molto ricco. GERM. Überaus reich. HIS. Muy rico. ANGL. Very
rich. { Cic. ad Attic. lib. 6. Amici regis duo trèsve perdivites, sed i
sum tam diligenter tenent, quam ego aut tu.

Perdiūs, ex per & dies, qui per diem vigilat. { πανχεπιμελής. GAL. Qui
dure tout le jour. ITA. Che dura tutto il giorno. GERM. Den ganzen tag.
HIS. Cosa que dura todo el dia. ANG. That dureth all the day. { Gell.
l. 2. cap. 1. Stare solitus Socrates dicitur, pertinaci statu perdiūs atque
pernox à summo lucis ortu ad solem alterum orientem, inconnivens,
immobilis iisdem in vestigiis, & ore atque oculis in eundem locum
directis, cogitabundus tanquam quodam secessu mentis atque animi
facto à corpore, id est, per diem, & per noctem. Seneca, Id perdiūs
pernoxque agebat: Sic interdiu, intra diem, pro quo etiam dicimus
diu: sicut noctu, pro eo quod est per noctem. plaut. in Merc. Neque
conquiescam usquam noctu, neque diu prius profecto quam aut ami-
cam, aut mortem investigavero.

Perdix, icis, οὐλη κορε. wiede. GAL. Vne perdrix, ou perdreau. ITA. Pernice
GER. Ein räbun. HIS. Perdiz. ANG. A partrich. { Avis nota
quam Ovid. fabulatur à Perdice Dædali nepote ita fuisse appellatam,
quæ quæ seorsim usum primus reperiisset, à patruo invidia percito ab
excelsa turri ferunt precipitatum, deo: unque misericordia in ave sui
nominis transformatum: quæ etiam nunc ruina illius minor vitat,

sublimia, humili nidum construens. De avis hujus astutia sic scribit PI.
lib. 10. c. 3. Si ad nidum aces cœperit accedere, procurabit ad pedes
ejus foeta, prægravem, aut delumbem sese simulans, subitèque in pro-
cuso, aut brevi aliquo volatu cadit, fracta aut ala, aut pedibus: pro-
currit iterum, jamiam prehensum fugiens, spemque frustans donec
in diversum abducat à nidis. Eadem jam pavore libera, ac materna va-
cans cura, in sulco resupina, gleba se teretæ pedibus apprehensa operit.
Hæc ille. Perdices in Paphlagonia, bina corda habent, ut refert Gell.
c. 15. l. 16. Perdices pingue sunt coitu. plur. in Solone.

Perdicipastes, perdicum venator. Anon. L. g. b.

Perditio, perditor, perditus, vide Perdo.

PERDO, is, didi, ditum, ex per. & do. Amitto aboleo. { οὐλη κορε. GAL. Perdre. ITA. Perdere. GER. Verlieren. HIS. Perder. ANG.
Tol se. { Plaut. in Amphit. Hunc non reperi, & illos perdidisti. Ne per-
das me hominem amantem. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Quam malis perdidisti
modis quod tibi dedi. Ibidem, Tu leno perdidisti mulierem, (id est, bac-
fraudatus es) Ibidem sc. 7. a. 4. Perdidisti me. c. Invenire possum si
mihi operam datis. Idem Cure. sc. 3. a. 2. Faxo operam & vinum per-
diderit. Idem Aul. sc. 5. a. 3. Patriam & libertatem perdidisti. Idem Capt.
sc. 2. a. 2. Perdidisti filium quadrum. Ibid. sc. 5. a. 3. Quod dederit pro
capite tuo, perdidit tantum argenti. Idem Most. sc. 3. a. 1. { Accipitur
aliquando pro damnum, vel jacturam accipio. X. Lucro. Cicer. 2.
Offic. Ut locupletes suum perdant: debitores lucentur alienum. Per-
dere item est perire: quoniam quæ amittuntur, quasi mortua nobis
esse videntur. { θάνατος. GAL. Tuer. ITAL. Uccidere. GER. Verderben.
HIS. Matar. ANG. To kill. { Terent. in Andria. Dij te perdat. Dij te
perdant. Plaut. Cure. sc. 3. a. 2. & Milit. sc. 3. a. 2. Iupiter te male perdat.
Idem Cure. sc. 2. a. 5. & Amph. sc. 1. a. 2. & Pseud. sc. 3. a. 1. Idem Men.
sc. 3. a. 5. Is læpè civem innoxentem perdidit falso testimonio. Idem in
Amph. Elect. yonem perdidierant, (id est, occiderant.) Idem ibidem,
Amphitruo noli Amphitruonem duello perdere. Ibidem. Certum est
mihi hunc scelestum perdere. Et Asin. sc. 4. a. 2. Sine me hunc perde-
re & in Amphit. Non ego possum furcifer te perdere. Perdere aliquem,
est corrumpere, malis moribus inficere. Ter. in Adelphi. Cur
perdis adolescentem nobis? Aliquando est mortis periculo exponere.
Idem in Andria. Vbi illic scelus est, qui me perdidit? Parentes suos
perdere. (pro morte amittere) Senec. c. 15. de consolat. ad Mariam
Vulg. Galli, il a perdu pere & mere. Perdere aliquid ex authoritate.
Quintilian. Perdere aquam, est tempus datum frustà conterere,
quum ad clepsydam dicitur. Idem lib. 11. Et temporibus præfinitis
aquam perdit. Perdere aliquem capit. Plautus Bacchid. — egone ut
illam mulierem Capitis non perdam? id est, vita non privem? Nomen
perdidi, pro nomen mihi excidit, non succedit, & non memini. Ter.
Perij herclæ, nomen perdidisti. Hujus composita sunt Deperdo, mag-
nitudini, ejusdem significationis cum simplici Disperdo, consumo, de
quibus vide plura suis locis.

Perdūo, is perduere. dixerunt antiqui pro perdo, ut plaut. Amphier. sc. 3.
a. 2. perduis, pro perdas. Amphitruo es profecto, cæfæsis me tu usu per-
duis. Idem Ibid. sc. 2. a. 4. Nisi formam Dij mean perduint. Item Vt-
nam ædes, uxorem, familiam cura forma una perduam. Idem Ibid. Dij
istum orunes perduint. Idem Asin. sc. 4. a. 2. Tam duim, quam perduim.
Idem Aul. sc. 5. a. 4. Vt te dij, deæque perduint. Idem Ibid. sc. 6. a. 4. & in
Cure. sc. 3. a. 5. Perduaxo, is, Antiquum verbum idem significans, quod
perdo. Idem Most. sc. 2. a. 2. Dij te, deæque omnes perduaxint cum isto
omine.

Perditio, nis. { οὐλη κορε. GAL. Perdre. ITAL. Perdita, rouina. GERM. Verderbung. HIS. Perdida, o per-
dicion. ANG. A lesing, killing. { plin. lib. 9. c. 37. Subeunt luxuriae ejus
nomina & cædia, exquisita perditione portata.

Perditō, is. { οὐλη κορε. GAL. Qui a perdu. ITA.
Che ha perso. GER. Ein verderber, zerstörer. HIS. Qui a perduto. ANG.
He that loseth any thing. { Cic. pro Planc. Committeam ut idem per-
ditor Reip. nominarer, qui servator fuisset?

Perditūs, a. um. Amissus, deploratus: profligatus. { οὐλη κορε. GAL. Perdu.
ITAL. Perdo. GER. Verderbt. HIS. Perdido. ANG.
Lost, desperatly naught. { Terent. in Andr. Tu rem impeditam, & per-
ditam restitas? Cic. pro Murana. Confectus mo: bo, perditus mo: ro: ac lacrymis. Idem 8. Philipp. Quum esset summa senectute, & perdi-
ta valetudine. plaut. Men. sc. 6. a. 4. Si pelleterunt eum perditum amittunt
dominum (id est, fortunis eversum, spoliatum.) Idem Cure. sc. 2. a. 1.
perditus sum miser, & petij (amans.) Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Ita estis per-
diti, negligentes, ingenio improbo. Ibidem Homo iracundus, animi per-
diti. Men. c. 1. a. 2. Perditus item dicitur, qui ita alicui morbo obno-
xius est, ut inde se eximere non possit: & qui vitio aliquo contami-
nat est, ut de eo nulla spes habenda sit angustias. Cic. lib. 1. Offic. Dum
homines perdi hastam illam cruentam, & meminerint & sperabunt.
Perditio, perditissimus. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Quando perditior quisque est, tanto acriter urget.
Cicero ad Quintum fratrem lib. 3. Nihil est enim perditius his homi-
nibus, his temporibus. idem pro Rosc. Amer. Perditissimus homo. Idem
5. Verr. profligatissimus & perditissimus omnium. Plaut. Aul. sc. 6. (alias
9.) a. 4. Perditissimus sum ego omnium in terra. Perditum ducere,
pro perditio habere. Fest. Perditum perdere, est jam afflictum & ja-
centem planè evicerere. Est enim exaggeratio quædam. Cic. ad Ter.
l. 19. Epist. Per fortunas miseras nostras vide ne puerum perditum per-
damus, hoc est, ne ex infelicissimo infelicio rem faciamus.

Perditē, adverbium. Corruptè. { οὐλη κορε. GAL. Mischammet, outre me-
sure. ITA. Corrotamente, sgratiatamente. GERM. Verderblich oder la-
sterlich. HIS. Perditamente. ANG. Extremelie, desperatlie, wretched-
lie. { Cic. ad Attic. lib. 9. Qui hic potest se getere non perditè? Per-
ditè pro vehementer aliquando dicitur: ut, Perditè amare, (hujusmodi
duo genitivis appellantur) hoc est amare vehementer. Terent. in Heaut.
Eius filiam illo amare cœpit perditè. Perditè conati. Quint. li. 2. c. 12.
Illud quoque alterum quod est in elocutione ipsa periculum, minus
vitiat, conaturque perditè.

PERDOCÉO, es, perfectè doceo. { οὐλη κορε. GAL. Enseigner entierement, ou
parfaitement. ITA. Insegnare perfectamente. GER. Wöl oder eignen sich

lich lehren. HISP. Enseñar perfectamente. ANGL. To teache persicte, or to the end. Cic. pro Sest. Rem quæris præclaram iuuentuti ad discendum; nec mihi difficultem ad perdoçendum Plaut. Pseud. Hem mane quan*i* istuc unum coquinare perdoçes? Idem Capr. sc. 5. a. 3. Postulavisti te perdoçere (me) ut melius consulerem tibi. Ter. Heauton. Verum illa nequid titubet s. perdocta est probè.

Perdóctus, participium. { εὐδοκεῖν όπους. GAL. Fort docte. ITAL. Molto doto. GERM. Wol gelehrt oder berichtet. HISP. Muy docto. ANGL. Verie cunning. { Cic. pro Corn. Balb. Ac si mea autoritatis satis apud illos in hac re ponderis haberet, quam me præsentim rerum varietate, atque usu ipso tam perdoctum viderent, etiam ab illis maioribus discordius avocaret. Exitio multorum perdocti. Lucan. lib. 3.

Perdócte, adverbium. Valde docte. { πάντα iureos. GAL. Fort doctement. ITA. Molto doctamente. GERM. Ganç fündlich. HISP. Muy doctamente. ANGL. Very cunninglie. { Plaut. Most. sc. 2. a. 1. Ut perdocte cuncta callet nihil hac docta doctus.

Perdóleo, es. Vehementer doleo. { λυπεῖν. GAL. Estre fort marry. ITA. Dolersi grandemente. GERM. Gar leidig sein / vast obel zuwut oder bers hummert sein. HISP. Mucho dolerse. ANGL. To be very sorrowfull. { Ter. in Eunuch. Heu noster, laudo: tandem per doluit: vir es, Cæsar. 2. bell. tu. Nam Vbi tantos suos labores, & apparatus male cecidisse viderunt, induciisque per scelus violatis, suam virtutem iurisui fore per doluerunt. Perdolitum est ei. Gellius cap. 13. lib. 9. ex verbis. Cl. Quadrigarij.

Perdomo, as. Domos, vel omnino, & planè domo. { καταδαμάνω. GAL. Dompter entierement. ITAL. Domare enteramente. GERM. Wol demmen und zämen. HISP. Domar, o acabar de domar. ANGL. To subdue an tame viterite. { Martial. lib. 1.

Hercules lassus numeretur gloria: plus est
Bis denas pariter perdomuisse feru.

Tibull. lib. 1. Eleg. 2.

Sola feros Hecates perdomuisse canos.

Provinciam aliquam perdoma e. Liv. 9. ab Urbe, Quia cum patem destinat animis magno Alexandro ducem, si arma Asia perdomita in Europam vertisset.

Perdónitus, a, um, particip. Planè dominus. { γενιδαγός. GAL. Dompte. ITAL. Domato. GERM. Wohl, dempte und gejähmt. HISP. Domado. ANGL. Vicerie subdued or tamed. { Colum. lib. 6. c. 2. Perdomitti boves mox ad atrium instituantur. Lucan. lib. 3.

— tōque urbes agitabu in orbe

Perdomitus.

Perdómisco, is, ere, somnum incitum aliquod tempus continuo. { נָרְדָּמַן רַגְגִּים. GAL. Achover son sommeil, dormir beaucoup. ITAL. Fare un sonno solo. GERM. Durchaus schlaffen. HISP. Mucho adormecer se. ANGL. To sleep a full sleepe. { Plaut. Men. sc. 5. a. 5. Perdomiscin' uique ad lucem? Perdomisco si resolvi argentum cui debeo. Perduaxo (i. perdo.) Plaut. Most. sc. 2. a. 2. Dij te perduaxint. (i. perdant.) alias etiam scriptum est perduint.

Perdúco, is, duxi, ductum. Ad finem usque duto. { Αγρίων, δέσμων. GAL. Mener jusques à la fin. ITAL. Condurre, menare, guidare. GERM. Bis end das end aussführen/vollführen. HISP. Gu ar hasta el cabo. ANGL. To bring to and end. { Cic. in Cat. M. quidem Valerium Corvinum accipimus ad centesimum annum vitam perduxisse. Perducere ad exitum significat completere, absoluere. Idem 2. de s. lib. Nec enim absoluti vita beata sapientis, neque ad exitum perduci poterit. Senec. cap. 14. de consol. ad Polyb. Perducam te ad fastos. Et in hoc te perduxit. Idem cap. 16. de consol. ad Mart. Perduxit ad summam scientiam Remiges. Velleius.

— Aliqua perducet callidus arte

(philostetem.) Ovid. 13. met. am. Perducere ad salutem i. plenè salvare Cell. de hydropticis lib. 3. cap. 2. Sed ne siquidem qui sub alio sunt, si ex toto sibi temperate non possunt, ad salutem perducuntur. Aliquando est per vim duceat. Inde Suet. in Tib. cap. 45. Malonna constantinæ recusans perducta est ad Tiberium. { in Calig. cap. 25. Lollia paulina à suo marito invita peducitur ad ipsum Caligalam. Perductores: qui in hoc differunt à lenonibus, quod lenones sunt scitorum οὐρανούς: seductores etiam invitauit personarum: ut auctoravit Asconius in illud Ciceronis 3. Verr. Sileatur de nocturnis eius bacchanalibus, ac vigiliis, lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat: damna, dedecora, quæ res patiis eius, etas ipsius perculit, prætereantur. Perducere aliquem Induce. Plaut. Most. sc. 2. a. 1. Postremo si dictis nequis perduci, ut vera hæc credas mea dicta, ex factis rem nosce.

Perductor, ris, qui aliquem invitum, ac nolentem dicit ad alium. perductores matronarum, & pudicatum virginum dicuntur, Lenones metriticum. Vide Perduco.

Perductus, torus inductus ac delectus.

Perduto, as, are. Frequentativum, οὐχικός οὐχίας. Plaut. Most. Vin' qui te perduet? te apage istum perductorem, non placet.

PERDÖLLIS, m. g. Holtis-publicus. Apud antiquos dicebatur quem nos vocamus hostem: ab eo (ut Festo placeat) quod pertinaciter retineat bellum. Hostem autem illi vocabant quem nunc dicimus peregrinū. { οἰεβ. τατι. GAL. Ennemy. ITAL. Inimico. GERM. Ein abgesagter feind. HISP. Enemigo. ANGL. An enemy. { Plaut. in Adelph. Ego idem ille sum Amphitruo Gorgophonis nepos, Imperator Thebanorum. Et Creontis unicus Teleboarum perdiellis. Caius I. quos nos, ff. de verb. sign. Quos nos hostes vocamus, eos veteres perduelles vocabat. Plaut. Amph. perduelles penetrant se in fugam, ibi nostris animus additus est. Idem in Mil. sc. 1. a. 2. Cogit in obsidum perduelles. Idem Pseud. sc. 1. a. 2. Ut spoliem meos perduelles, (metaphor.) Cic. 1. Offic. Et quidem illud animadverto, quod qui proprio nomine perdiellis esset, is hostis vocaretur, lenitate ve bi tristitiam rei mitigante. Idem 2. Offic. Nam pirata non est ex perdiellum numero definitus, sed communis omnium hostis. postea autem perduelles dicti sunt patræ hostes, qui crimen aliquod adversus maiestatem principis, aut Reip. commisissent.

Perdiello, nis, est crimen læse maiestatis, aut Principis, aut Reip.

Perduessia. ANGL. Triasen. { Vlp. I. ult. ff. ad legem Iul. maiest. Qui perduellionis reus est hostili animo adversus Republicam, vel principem animatus est. Cic. pro Rab. perduelle. Non de perduellionis iudicio, quod à me sublatum esse criminari soles, meum crimen est, non Rabiri. In licare perduellionis, & perduellionem. Vide Iudicio.

Perduo, vide supra post Perdo.

PERDÖRO, as. Usque ad finem duro. { γενιζος GAL. Durer jusques à la fin. ITAL. Durare fino alla fine. GERM. Verharren, verbleiben. HISP. Durar hasta el cabo. ANGL. To last or endure unto the end. { Plaut. Curc. sc. 1. a. 2. — quin tu aliquot dies perduta, dum intellina exputescunt tibi. Terent. Hecyra, sancte adiurat, Non posse apud vos iam philo se absente perdurare. Ovid. de medic. facies, — probitas longum perdurat in ævum. Suet. in Neron. c. 2. 4. Perdurare in curiu.

PerdureSCO, is, Valde durus sis. { ενδημοσιας GAL. Devenir fort dur. ITAL. Divenir molto duro. GERM. Gar erherten. HISP. Endurecerse mucho. ANGL. To roxe very hard. { Colum. lib. 7. Verum neque ante tertium, neque post quintum annum iuvencos domare placet, quum illa etas adhuc tenera est, haec tam perduuit, id est, nimis dura facta atque intractabilis adeo est.

PEREDO, ex per & edo, es. Totum edo, edendo consumo. { ΤΟΝ αράτι. ενδημώ GAL. Manger tout. ITAL. Consumare mangiando, devorare. GERM. Gar fressen. HISP. Gastar, comer hasta el cabo. ANGL. To eat and spend alle. { Cic. 3. Tusc. ex vetere poeta, Lacrymæ peredere humore exanguis genas. Virg. 6. Aeneid.

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

Péresüs, partic. { ΤΟΝ νεχαλ νετριδόδος. GAL. Fort mangé & rongé. ITAL. Roduto, mangiato. GERM. Gar gefressen. HISP. Comido, gastado hasta el cabo. ANGL. Wasted, or all eaten up. { Virg. 3. Georg.

Nec tondere quidem morbo, illuueque pereo.

Veller, nec telas possunt attingere putres.

Peregrinæ, a, ipsa edendi cupiditas: sicut bibesia, bibendi desiderium, vel ingens sitis. Vocabula sunt à Plauto conficta. Festus. Plaut. in Curc. sc. 1. a. 3. Peregrinam & bibesiam subegit. εντερος.

Peregrinū, qui peregrinè venit, qui peregrinè abest: dictus à peregrinando, sive alienas regiones peragendo Varr. lib. 4. de ling. Lat. à pergenendo (id est, progrediendo) dictum peregrinum scribit. { Βγχρ. ζη. GAL. Pelerin, estranger, t' estrange pays. ITAL. Forestiere, peregrino, GERM. Ein fremdling oder ausländer. HISP. Peregrino, lexos de su casa. ANGL. A stranger. { Et differt ab hospite, quod peregrinus simpliciter cum significat, qui in sua civitate non est, hospes qui in aliena civitate est. Plaut. in Asin. sc. 4. a. 2. Peregrinus ego sum, Saviam non novi, sequitur hospes. Cic. pro Sylla. At si tibi nos peregrini videatur, quo rura iam & nomen, & honos inveniatur, & huic urbi, & hominum famæ ac sermonibus: quām tibi illos competitores tuos peregrinos videbi necesse erit, qui iam ex tota Italia delecti, tecum de honore, & de omni dignitate contendunt? Idem in Amic. Itaque cives potiores sunt quām peregrini, & propinquique quām alieni. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Pregrum aiebas esse te. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Hodie ego peregrinos absolvam, cras agas cum civibus, Si qua peregrina navis in portum advenit. Idem Men. sc. 2. a. 2. { ibid. sc. 1. a. 3. An mos est ut peregrino advenienti narrant fabulas? { in Pseud. sc. 2. a. 4. Peregrina facies videotur hominis, atque ignobilis. { Peregrinæ conditionis homines, qui cives Romani non essent. { Transfatu ad alia: ut peregrinas a botites, quæ ad nos aliunde sunt adiectæ: peregrinas aves. peregrinam faciem, quæ à quotidianis nostris differat, & quæ apud nos non simus soliti videte, dicere consuevimus. Ovid. Trist. 4. 8. Peregrinum ducere cœlum, id est, extra patiam vivere. { Metetrices olim, teste Donato, peregrinæ dicebantur. Terent. in Andre. Adeone est demens ex peregrina. { Peregrina sacra, ἔθνος ιερὰ, dicta sunt quæ ex aliis urbibus religionis gratia sunt adscita: ut quæ evocatis diis in oppugnandis urbibus Romam sunt delata: aut quæ ob quasdam religiones per pacem sunt petita: ut ex Phrygia, Matris Magnæ: ex Græcia, Cereris: ex Epidauro, Aesculapij, quæ coluntur eorum morte, à quibus sunt accepta.

Peregrinor, ari, deponens absolutum, Per aliena loca peregrans proficisci. { ΤΟΝ γχρ. έντερος, άνδριας. GAL. Voyager, aller ou estre en pays estranger, aller en pelerinage. ITAL. Peregrinare, andare in peregrinaggio. GERM. Wand etung/reitung in fremde ort. HISP. Peregrinacion. ANGL. Pilgrimage going into a strange contrey. { Cic. 5. Tusc. Iam veò exilium, si rerum naturam, non ignominiam nominis quæsumus, quantum demum à peregrinatione difficit? Translatina peregrinatio Quint. I. 7. c. 4. Peregrinations, & rustications. Cic. de Amic. Senec. c. 16. de cons. ad Helv. Peregrinatio avocat à dolore.

Peregrinatio, his, { ΤΟΝ γχράτον γχράτης maghur. άνδριας, άνδριας. GAL. Pelerinage voyage hors de son pays. ITAL. Peregrinaggio. GERM. Wand etung/reitung in fremde ort. HISP. Peregrinacion. ANGL. Pilgrimage going into a strange contrey. { Cic. 5. Tusc. Iam veò exilium, si rerum naturam, non ignominiam nominis quæsumus, quantum demum à peregrinatione difficit? Translatina peregrinatio Quint. I. 7. c. 4. Peregrinations, & rustications. Cic. de Amic. Senec. c. 16. de cons. ad Helv.

Peregrinatio, is, qui solitus est peregrinari, ferique semper peregrinatur. { ΤΟΝ γχρ[vel] γχρ, έντερος. GAL. Qui fait voyage hors du pays. ITAL. Chi va di continuo per altri paesi. GERM. Ein wanderer/ein bilger. HISP. El que peregrina. ANGL. A pilgrimme. { Cic. ad Lept. lib. 6. Mc hercle nom tam sum peregrinator sana, quām solebam.

Peregrinabundes, qui solitus est peregrinari. { Τοντινων, έντερον, άνδριας. GAL. Enclin à voyager, qui voit souvent du pays. ITAL. Chi va di continuo in altri paesi. GERM. Ein wanderer/ein bilger. HISP. El que mucho peregrina. ANGL. He that is wont to go to strange contrey. { Liv. lib. 28. Non peregrinabundum, neque circa amenas oras vagantem tantum ducem Romanum, &c.

Peregrinitas, alieni soli habitatio. { ΤΟΝ γχράτης γχράτης maghur. άνδριας, έντερος. GAL. Peregrinité, l'estat d'eaux condition d'eaux qu'on sont en étrange pays. ITAL. Habitation en paesi lontani. GERM. Wohnung an der fremden. HISP. Aquella lexura de su casa, peregrinacion. ANGL. Strangeness. { Vlpian.

Vlpian. in l. sed si ff. de in ite voc. si per pœnam deportationis, ad peregrinitatem redactus sit patronus, hoc est, si relegatus in aliud solum. Suet. in Claud. c. 15. Peregrinitatis reus. ¶ Alio significatu, apud Quintil. l. 11. c. 3. Si fuerit os facile, explanatum, iucundum, urbanum id est, in quo nulla neque iusticetas, neque peregrinitas resonet. Peregrinitatem vocavit oris vitium, quod te inquinatum & alienigenam, non utrum natum prodat.

Pereger, gris, gre, ”, per agrum profectus, domo absens. Auson. Nedum me peregrinum existimes composta fabulati. Peregrin ab antiquo peregris Vlp. verò in titulis dixit Pereger. Titulo de Cadutis Pereger, inquit, factus sit.

Peregrine, Extia patriam. { Enq. GAL. Hors du pays, dehors, en estrange pays. ITAL. In viaggio, fuor di casa sua, del paese, in stragna regione. GERM. In der fremde oder aus der fröbde über feld. HISP. Lexos de su casu, en peregrinacion. ANGL. Farre of, in a strange conrey. } Charissimus, Peregrini dicitur (inquit) in loco: Peregrine ad locum. Verum Peregrine est communem tam significantibus quietem, quam motum: ut, Peregrine sum, Peregrine veni, Peregrine vado. ¶ Quietem in loco. Plaut. in Amph. bene facit quia non eramus peregrine. Idem in Pseud. sc. 1. a. 1. Leno me peregrine militi vendidit. Item in prologo Amph. Peregrine que & domi rationes vestras, bene expedire voltis, bonoque auctaie lucero. Idem in Casus. peregrine est. ¶ Ad locum Titus. in Tibic. Ut hic legatus abit peregrine publice. Plaut. Most. sc. 1. a. 1. Hoc sine mandavit tibi cum peregrine hinc iit senex. ¶ De loco. Idem in Amphitribus. Ita peregrine adveniens hospitio publicitus accipitur. Idem in Bauch Cœnam peregrine advenienti. Terent. in Phorm. Exilia peregrine rediens semper cogitet. Plautus Mostell. sc. 1. a. 2. Herus advenit peregrine. Idem Asin. sc. 1. a. 4. Peregrine allatam epistolam. ¶ Dicitur etiam peregrini adverbialiter. Semper autem quietem in loco significat. Idem in Pers. Quia herus peregrini est. Naevius in Tarentilla. Primum ad virtutem ut redatis, abeat ab ignavia, domo præsens partiam, ut colatis, potius, quam peregrini probin.

Perelegans, sis. Valde elegans. { πάντα ρομπής, δίαιος δύνασθε. GAL. Fort poli & orné. ITA. Molto elegante. GERM. Ganz hübsch und lieblich, ganz zierlich. HISP. Muy hermoso. ANGL. Very trimmee and trick. } Cic. 2. de Orat. Genus est perelegans & cum gravitate salsum. Idem pro Plane. Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio, digna Equitis Romanii, vel studio, vel pudore.

Pereleganter, adverb. { πάντα ρομπής, δίαιος δύνασθε. GAL. De fort bonne grace, fort également. ITAL. Di molta gracia. GERM. Gut fein und zierlich. HISP. Con mucha hermosura. ANGL. Verietrinnelie. } Cic. de clar. Orat. Quæ quidem omnia quum peritè & scienter, tum ita breviter, & plessè, & satis ornatae, & pereleganter diceret.

Perelegans, sis. Valde eloquens. { πάντα ρομπής. GAL. Fort eloquent. ITAL. Molto eloquente. GERM. Hesth wohberedt. HISP. Muy eloquente. ANGL. Verie eloquent and well spoken. } Cic. de clar. Orat. Caius autem Lentulus Marcellinus, nec unquam indiscretus, & in Consulatu perelegans visus est: non tardus sententiosus, non inops verbis, voce canora, facetus satis.

Perelegans, sis. Prisci appellavere, quæ superiora portenta petimunt, id est, tollunt. Festus.

Perelegans, sis. vide Perimo.

Perependre, adverbium. Die proximo post crastinum, die abhinc tertio, quasi pereempta dic. { μετένεται, τη τρίτη ἡμέρα. GAL. Apres demain. ITAL. Posdimane. GERM. Übermorgen. HISP. En dia despues de mañana. ANGL. The day after mororo. } Cic. ad Attic. Scies igitur cras. ad summum, perendie. Plaut. Aul. Quæ cras veniet, pereadic foras feratur soror. Perendie, mox die tertio. Gell. c. 1. lib. 7.

Perependinus, dies, dicitur dies abhinc tertius. { η μετένεται ἡμέρα. GAL. Le jour d'apres demain. ITAL. Il giorno dapo di tre di. GERM. Der vberste morgende tag. HIS. Cosa de tremajana. ANGL. The next day after to mororo. } Cæl. 4 bell. Gall. Qui, si per te liceat, perendino die cum proximis hybernis coniunctim communem cum reliquis casum belli sustineat. Cic. pro L. Murana, iam illud mihi quidem mirum videri solet, tot homines tam ingeniosos, per tot annos etiam nunc statueri non potuisse vitrum diem tertium, an perendinum: iudicem, an arbitrum: item, an rem dici oportet. ¶ Hinc Comperendino, de quo suo loco.

Perenna. Laberius in Mimes apud Gellium cap. 7. lib. 16. Anna perenna. Ita scribit Passerat. alij, Anna perennia. Vide Ovid. 3. Fast. & suprà in Anna.

Pereennis, e, ex per, & annus, mutato a in e, quasi per annos omnes durans: Perpetuus. { τάδε ταῦτα. ”. GAL. Continuel, perpetuel. ITAL. Perpetuo, continuo. GERM. Immer wohrend. HISP. Cosa que siempre dura. ANGL. Perpetuell, over induring. } Plaut. in Amph. Lucrum ut pereenne vobis semper suppetat. Cic. in Brut. Coutine te in tuis pereennibus studiis. ¶ Perennes & perpetui cursus stellarum. Cic. 2. de nat. deor. Aquæ perennes. Cic. 6. Verr. Fons perennis. Hirt. 8. bell. Gall. Perennis fluvius. Plin. lib. 5. cap. 28. Latices manant perennes, Lucret. lib. 5. Ovid. Eleg. 5. lib. 4. Trist.

Sic sua processus habent fortuna perennes.

Idem ibidem. Sic æquet tua nupta virum bonitate perenni.

Pereanæ, orum, sunt cæmoniae in auspiciis servari solitæ. Cic. 2. de natura deorum. Itaque maximè Republicæ partes in iis bellis quibus Republicæ fatus continentur, nullis auspiciis administrantur, nulla pereanæ servantur.

Pereenne, adverb. Perpetuò, continuò. Columell. lib. 12. cap. 18. Si ager amplius, aut vineta, aut aibusta grandia sunt, perenne fabricandæ decimodæ & trimodæ, &c. Ovid. 3. Fast. Amne perennè latens.

Pereanno, per multis annos, aut certè per rualtum tempus duro. { ολγικός. GAL. Durer toute l'année, ou longues années. ITAL. Durare molto tempo. GERM. Immerdau wären langwirig sein. HISP. Durar para siempre. ANGL. To last or inaure for many yeares or for ever. } Colum. lib. 1. cap. 19. Sed temperet vires clementia: quoniam & terribilior debet esse quam saevior, ut & obsequantur eius imperii, & diutius perennent boves, non confecti vexatione simul veberum, operumque. Idem 1. 3. Rosa hoc modo culta multis annis perennat. Ovid. 3. de Arte.

Defult hrs vobis, arte perennat amor.

Idem lib. 1. Fast.

Vique dominus quæ prestat eam cum pace perennat.

Pereennis, atis, &ternitas, multorum annorum tempus. { τάδε ταῦτα. ”. GAL. Continuité, & perpetuité, longue duré. ITAL. Eternità, perpetuità. GERM. Langwirigkeit. HISP. Aquella corriente perenal. ANGL. Perpetuitie, eternitie. } Colum. lib. 1. cap. 6. Nam ea cœli positio maximè frigida, & minimè humida est, quæ utraque perennitatem conditum afferunt. Cic. 2. de nat. deor. Adde hoc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnum.

Pereennis, perennis, qui perpetuò servit uni domino. { τάδε ταῦτα. ”. Serviteur perpetuel. ITAL. Servo che continuamente serve à un signor solo. GERM. Ein knecht so immerdar bey einem herren oder meis ster dient. HISP. Siervo que siempre sirve à un señor. ANGL. That is ever servand. } Antiquum est, plaut. in Persa, pereaniserve, lurco, edax, furax.

Perire, is, ivi, vel perij, cuius superum debet esse peritum, pen. corr. secundum analogiam, componitur enim ex per & eo, quod facit itum. q. malè eo. Quod etsi in usu non sit, est tamen inde participium periturus, Peritor, consumor, intereo, occido, id est, penitus eo, abeo, exeo è vita, unde abitio, & exitus, & exitium. { τάδε ταῦτα. ”. GAL. Perir, mourir, estre perdu. ITAL. Perire, morire. GERM. Verderben, durchgingen. HISP. Perere, d morir. ANGL. To die, to perish, to be lost. } Palla perii domo (id est, penitus abivit, h.e. surrepta est) Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Si perierit quippiam, dicant. Coqui abstulerunt. Idem Anl. sc. 2. a. 2. Periere hæ oppidò ædes (i. ruunt, vel diruunt.) Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Item ubi perij? ubi immutatus sum? ubi formam peridi? idem Amph. Redeat senex prius quam omnia perierint, & ædis, & aget. Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Item perire dicitur it cui mali, vel pœna imminet periculum: ut, perii, pater, minatur mihi oculos excutere. Idem Men. sc. 2. a. 5. Perij, In insidias deveni. Ibidem sc. 2. a. 1. perij. Cur me veberas! De eo qui vapulavit.) Ibidem sc. 1. a. 1. Tibi paratum ut pereas, (id est, periculum imminet.) Idem Men. sc. 2. a. 2. Prius Perij quam ad herum veni, (i. captus sum à prædonibus.) Ibidem sc. 2. a. 2. Perij, ut mihi (ob heri stultitiam.) Idem Men. sc. 4. a. 2. Idem in Truch. Illis perit quicquid datur, neque ipsis appareat quicquam. Teneunt. in Adeph. Nempe tua arte viginti minæ pro psaltria perire. ¶ Hinc & pro morti sumitur, quod qui moritur prorsus abit. Plin. lib. 7. c. 7. Tu qui te Deum credis, aliquo successu tumens, tanti perire potuisti? Atqui etiam hodie minoris potes, quantulo serpentis ictus dentis: aut etiam, ut Anacreon poëta, atino vuæ passæ: aut, ut Fabianus Senator, Prætor in laetis haustu uno pilo strangulatus. Perire ab alio quo, id est, Occidi. Idem Plin. lib. 11. c. 17. M. Marcelllo circa mortem quum perit ab Annibale, defuit in extis caput. Perij, interij, occidi. Plaut. Aul. sc. 6. a. 5. Perij supra, occidi. Idem Menach. sc. 5. a. 6. Perimus (vapulando.) Ibidem sc. 7. a. 3. & Ibidem sc. 1. a. 2. Perij cur me veberas. Item, & vapulando, & somno perico. (Je meurs de sommeil & des coups que j'ay reçus.) Idem Cure. sc. 3. a. 1. Perisse cupio (uxorem meam.) idem Asin. sc. 2. a. 5. Ibidem sc. 3. a. 5. ¶ Pericam, iurantis, vel imprecantis vox, quemadmodum & Dilpericam. Varro 3. de re rust. c. 1. Pericam, nisi pisces putavi esse. ¶ Perire mulierem, ea forma dicitur qua deperire, & amando uiri. Plaut. in Truc. Tres unam pericunt adolescentes mulierem. Ita & amore perico, & inopia argentaria. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Qui illas p̄dit xx. minas, salvus est. Ego qui non perdo, perico. (amore.) Idem Asin. sc. 3. a. 3. Item Quod pericam magis de amante & petunia. Ibid. sc. 4. a. 1. Pariter hoc perire amando video. Idem Cure. sc. 3. a. 1.

Perito, as. Frequentativum, διανυμε, οἴζωμαι. Plaut. sc. 1. a. 3. Qui per virtutem perit, non interit. Rursum in Penul. Ne & ipsæ litiant, & pœni perit famæ.

Perito. Circumequito, equitando omnia loca transeo. { καβ. ταῦτα. ”. GAL. Chevaucher tout au travers, ou autour. ITAL. Cavalcare intorno. GERM. Durchreiten oder umbreiten. HISP. Cavalgar en deredor. ANGL. To ride troug or about. } Cæsar. 4. Bell. Gall. Primò per omnes partes perequitant, & tela coniiciunt. Idem lib. 1. de bell. civil. Inter duas acies perequitare, Livius 5. ab Vrb. Quum perequitasset aciem, promissa repetens, tantum iniecit ardoris, ut non ultra sustinuerint imperium equi.

Pererro, as. Errando circumeo, hic vel illuc erro. { μην θάβ. ”. GAL. Aller çà & là, errer & vaguer de costé & d'autre. ITAL. Errare intorno, circundare. GERM. Durchschweiften. HISP. Andar may perdido. ANGL. To wander and ghastray, to hither and thither. } Col. in Prefat. lib. 1. Sempèrit ritu volucrum longinqui littoris peregrinus ignotum pereret orbem. Virg. Æneid.

Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum.

Ovid. 4. Fast.

Æquoreas sicca pererrat aquas.

Pereiratus, a, um participium. αποδοθείς. Vir. 1. Eclog.

Ante pererratis amborum finitus, exul.

Aut Ararim Parthus bibet aut Germania Tigrin.

Idem 2. Æneid.

— bis mœnia quare,
Magna pererrato statues quo denique Ponto.

Oibe pererrato. Ovid. 4. Fast.

Pereiridus, Valde cruditus. perreddetus. { πολυφρόνις. GAL. Fort seavans bien appris. ITAL. Molto erudito. GERM. Wohl gelehrt. HISP. Muy docto. ANGL. Very learned and cunning. } Cic. ad Attic. lib. 4. Sed vereor ne lepide suo detineat diutius P. Clodius, & homo pereiridus, ut aiunt, & nunc quidem deditus Græcis literis.

Pereiricchio, as. Cruciatu enco. { ολγικός. GAL. Tourmenter fort. ITAL. Tormentare fieramente. GERM. Hæftig peynigen zu tödt peynigen / und treunigen. HISP. Mucho acormentar. ANGL. To torment greatly. } Plaut. Sticho. Meam culpam habeo nisi pereiricchio.

Pereirigüs, a, um, Valde exiguus, pereirilis. { ολγικός. GAL. Fort petit, bien court. ITAL. Molto picciolo. GERM. Vast klein. HIS. Muy pequeño. ANGL. Very little or small. } Cæl. 4. bell. Gall. Quum hæ intermisso

intermissò per exiguo loci spatio inter se constitissent: novo generè perterritis nostris, per medios audacissimè perruperunt. Cicero 2. Verr. Itaque quum ego diem in Siciliam inquirendi per exiguum postulavisse, iuvenit iste qui sibi in Achiam biduo breviorē diem postularet.

PEREXILIS, e. Per exiguum, valde exilis. { πάνω λιμός GAL. Fort mineo, fort greste, fort menu. ITAL. Molto tenue. GERM. Überaus klein und ran. HISP. Muy sutil, y delgado. ANGL. Veri leane, and slender. } Colum. lib. 11. c. 1. Hoc eodem tempore priusquam vineæ pulverentur, si perexilis est, vel rara ipsa vitis, lupini modij tres, vel quatuor in singula ingera spargentur.

PEREXPDITUS, adiectivum. Valde expeditus. { ο πάνω πρόχειρος GAL. Bien prest, & appareille. ITAL. Molto presto, apparecchiato. GERM. Ganz glatt/ ganz ring und fertig. HISP. Mucho expedido y aparejado. ANGL. Very ready. } Cic. 3. de finib. Sed hæc quidem est perfacilis, & perexpedita defensio.

PERFABICO, as. Fabricam absolvo, quamvis etiam per metaphoram sumatur pro technis & dolis fallere. { καταπολέμουσ, διατελεῖ, νοτίζειν GAL. Achever de bastir, tromper. ITA. Fornir la fabrica, ingannare. GERM. Ausz zimmeren, vussarbeiten. HISP. Acabar la fabrica, ingañar. ANGL. To end and perseve a building, to deceive. } Plaut. Persa. — Perij, interij: pessimus hic mihi dies hodie illuxit, corruptor ita me Toxillus perfabricavit atque meam rem divexavit.

PERFACETVS, a, um, Admodum facetus. { πάνω εὐγένειας GAL. Fort plaisir & recreatif. ITAL. Molto faceto. GER. Schimpflich und höldig gesprechs. HISP. Muy donoso. ANGL. Verie merie and pleasant. } Cic. de clar. Orat. Atque eundem & vehementem, & valde dulcem, & perfacetum fuisse dicebat.

PERFACETE, adverbium. Periucundè, { πάνω εὐγένειας. GAL. Fort plaisirment. ITAL. Molto piacevolmente. GERM. Leiblich/höldiglich. HISP. Muy donosamente. ANGL. Very merie. } Cic. 3. Verr. Neque enim perfacetè dicta, neque portò hac severitate digna sunt.

PERFACILIS, e. Valde facilis. { πάνω πάδιος, εύχεπος. GAL. Fort facile, fort ais à faire. ITA. Molto facile. GERM. Gar leiche und gering. HISP. Muy facil. ANGL. Very easie, very easie to please. } Cic. 4. Tusc. Cuius libris editis commota multitudine, contulit se ad eandem potissimum disciplinam: sive quod erat cognitu perfacilis, sive quod invitabatur illecebris blandis voluptatis, Cæs. 1. bell. Gall. Perfacile esse quum virtute omnibus præstarent, totius Gallie imperio potiri. Plaut. Men. sc. 4. a. 5. Perfacile id quidem est bene sanum facere.

PERFACILE, adverb. Valde facile { πάνω γαδιος, εύχεπος. GAL. Fort facilement. ITAL. Facilmente. GERM. Gar leichtlich. HISP. Muy facilmente. ANGL. Very casifie or lightlie. } Cic. pro Rose. Amer. Demonstrant, quum pater huius Sext. Roscius homo tam splendidus & gratiosus, nullo negotio sit occidens, perfacile hunc hominem incautum & rusticum, & Romæ ignotum de medio tolli posse.

PERFACUDUS, denuo. Apuleius floridor. lib. 4. Protagoras qui Sophista

fuit longè multiscius, & cum primis Rhetoricæ repertoribus perfacundus Iustin. hist. lib. 22. In concionibus perfacundus habebatur.

PERFAMILIAIS, e, Valde familiaris. { ο πάνω τοικος GAL. Fort familier. ITAL. Molto familiare. GERM. Gar geheim. HISP. Muy familiarmente. ANGL. Veri familiar. Cic. ad Quint. fratr. lib. 2. Ipse est enim veterator magnus, & perfamiliaris Philisto.

PERFATULS, a, um, { ο πάνω μωρος. Fort sot. ITAL. Grande sciocco, gran pazzo. GERM. Gar torectig. HISP. Muy loco. ANGL. Very foolish. } Martial. lib. 10. Heu quā fatuae sunt tibi Roma togæ.

PERFERO perfers. Usquæ ad finem fero. { ηντησαντας σταθμον GAL. Porter jusques au lieu, ou jusques à la fin. ITA. Portare fin' ad un luoco, o fin al fine. GERM. An sein ort tragen. HISP. Traer à llevar hasta el cabo. ANGL. To bring, to a place or suffer to the end. } Cic. Curioni lib. 2. Epist. Sed nuntius ille qui literas accepit, non pertulit Plaut. in Amph. Pateram qua ille potare solitus est in cistella pertuli. (i. preferendam curavi.) Cic. alibi pro nuntiare posuit, ut in Epist. ad Cal. In his sum locis, quod & propter longinquitatem & propter latrocinia tardissimè omnia perferuntur, id est, nuntiantur. Plaut. Amph. Hæc ubi legati pertulere. (i. nunciaverūt.) Idem Capt. sc. 2. a. 2. Qui patri mandata tua perferat. Ibid. sc. 3. a. 2. Qui patri omnem rem perferat. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sive aliquando patior, sive patienter fero. Terent. in Adelph. Paupertatem una pertulimus gravem. Sueton. in Aug. cap. 33. Perferre legem non potuit. Ibid. cap. 58 Perferre consensum ad finem vitæ. Dicimus autem Perferre litteras, Perferre clamorem, Perferre famam, Perferre fructum, Perferre mandata, Perferre rumore vel nuntiis, Perferre sermones, Quarum omnium formulatum legenti bonos autores testimonia passim occurserunt.

PERFERENS, { σταθμον. Nomen ex participio. Cicet. 2. de Orat. Horum igitur exprimere mores, orationes, iustos, integros, religiosos timidos, perferentes iniuriantur, mirum quiddam valet, &c.

PERFERIDUS, adiect. Vehementer fervidus. { ζερπης, μαλυζεμος. GAL. Fort ardent, brûlant. ITAL. Molt ardente. GERM. Gar heiß oder hitzig. HISP. Cosa muy herviente. ANGL. Veri hoate. burninghot. } ut.

Perfervida vestas Colum. lib. 5. c. 3.

Perficia, perficiens dea, seu natura, quæ præst rebus perficiendis. Lucr.

PERFICO, is, Absolvo, compleo, perficio, quod inceptum est ad finem & exitum perduco. { ηλιστηση hiscklim חילא chillah. διατελει GAL. Parfaire, achievever, accomplish ITAL. Compire, far perfettamento. GERM. Aufz machen, vollenden verbringen. HIS. Acabar de hazer. ANGL. To end, to performe, to accomplish. } Ter. in Hecr. Quod si perficio, non penitet me famæ. Sive perficerem promissa, est implere quod promiseris, perficerem cibum, est coquere. Plin. 1. 12. c. 13. Ideo athletas malunt cibum anabulatione perficere. Sive aliquando est efficere, accidendo, conandó que obtinere. Plaut. in Asin. Perficio argentum hodie, ut habeat filius amicæ quod det. Sive perfici pro concoqui. Plin. 11. cap. 53. Difficulter autem perficiuntur omnia in cibis acris, nimia & avidè hausta, id est, concoquuntur. Idem lib. 3. 3. c. 3. Quum cætera in metallis reperio igni perficiantur.

PERFETUS, a, um, Ad exitum perductus, absolutus, elaboratus. { סולו schn. Calepini. Pars II.

lem temerario. GAL. Parfait. ITAL. Perfetto. GE. Aufgemacht zum den brancht. HISP. Acabado, perfeto. ANG. Endend, performed. perfyred.] Cic. de clar. Orat. Manus extrema non accessit operibus eius, præclara è inchoata multa, perfecta non planè s ex participio etiam aliquando fit nomen τιμητης πιστος. Cic. 1. de finib. Sol democrito magnus videtur, quippe homini eruditio in Geometriæque perfecto. Seneca Epist. 72. Non ad perfectum nec ad plenum beatus. Velleius. In utroque (eloquio & animo) perfectior.

Perfectissimus, in dignitate certa constitutus, qui perfectissimus ad quem aditus patebat cuivis, nisi qui sordida esset conditione. Vlp. lib. 12. Cod. tit. 3. 3.

PERFECTE, adverbium, Absolutè, [τελιως, κοτελως GAL. Parfaitement. ITAL. Perfettamente. GERM. Vollkommenlich. HIS. Perfectamente. ANG. Perfectely.] Cic. 4. de finib. Quibus perfectè ratio & oratio complete.

PERFECTUME, τελευτως, Gell. lib. 11. c. 16. Quod à Græcis perfectissimè uno verbo, & planissime dicitur.

PERFECTIO, nis, actio perficiens, & actus eius quod perficitur: & status eius, quod integrum est, seu indefectum. תְּלִיחָה תְּלִיחָה tach-lith. tachiat, tachous. GAL. Perfection. IT. Perfectione. GERM. Aufmachung/vollendung/vetuokumnuß. HISP. Perfeccion, acabamiento. ANG. A perfyng or en ding.] Cic. 1. de Orat. Hanc ego absolutionem perfectionemque in oratione desiderans, à qua ipse longè absum, facio imprudenter. Idem pro Marcell. Tantum abes à perfectiore maximum operum, ut fundamenta quæ cogitas, nondum ieceris.

PERFECTOR, is. [טְלִיחֵל מַשְׁחֵל. τελευτης, ὡτελευτης GAL. Parfaiteur. ITAL. Che fornice & comple. GERM. Ein aufsmacher / vollender. HIS. Acabador. ANGL. A perfyter, performe. } Cic. 1. de Orat. Ac stylus ille tuus quem tu verè dixisti perfectiore dicendi esse ac magistrum, multi sudoris est. Terent. Ennus. O larmeno mi, ο mearum volutum omnium inventor, inceptor, perfector.

Perficus, perficiens, & perfectus. Luct. lib. 2. Perfice, perfecte.

PERFIDO, is Valde fido. Αγραφη. GAL. Se confier beaucoup. ITAL. Fidarse molto. GERM. Hestig trauoen. HIS. Mucho confiar de alguno. ANGL. To have great trust and confidence. } Cic. lib. 3. Offic. Sic homines secundis rebus effrenatos sibique perfidentes, tanquam in gyrum rationis duci oportet. Sic enim legit Calepinus, sed male. Nam castigationiora exemplaria habent perfidentes.

PERFIDELS, e, Valde fidelis. { ο πάνω μισος, πλήντιος. GAL. Fort fidele. ITAL. Molto fedele. GERM. Vast treuro. HISP. Cosa muy fiel. ANGL. Veræ faith full. } Cic. ad Attic. Posthac autem ad te, si perfidelem habeo cu dem, scribam omnia planè.

PERFIDUS, a, um, qui fidem violat, sive prodiit, à per significante corruptionem, qui μιση μιση agit. { ψυχη ποσκεβα. ανησ. GAL. Traistre & déloyal. ITAL. Infedele, perfido, sleale. GERM. Treuoloso/glaubbrüchig. HIS. Quebrantador de fe, desleal. ANGL. Traiterous ana disloyal. } Virg. 1. 10. Eneid.

Nunc Pelagi Nympha, classis tua, perfidus ut nos

Principes ferro Rutulus, flaminique premebat.

Cic. 3. Offic. Ergo & Pythius, & omnes aliud agentes, aliud simulantes, perfidi, improbi, malitiosi sunt. Amicus perfidus. Idem post red. ad Qui-rites. Arma perfida Iuba. Ovid. 4. Fast. Hostes perfidi. Horat. 3. Carm. Ode 5. Verba perfida. Ovid. 4. Fastor. Ablue præterita perfida verba fide. Idem 13. Metam. Edidici quid perfida Troia iuret.

PERFIDIA. { ψυχη ποσκεβα. ανησ. GAL. Desloyauté. ITAL. Slealta. GERM. Treuolose. HIS. Quebrantamiento de la fe. ANG. Disloyaltie, falsehood. } Cic. 11. Philipp. Dextræ, quæ fidei testes esse solebant, perfidia sunt & scelere violatæ. Tacit. lib. 20. Quum accusu tot provinciarum extingui repens, perfidia potuerit. Plaut. Capt. Neque precatio perfidiis meis, neque malefactis fuga est. Habet linguam, perfidiam, malitiam, audaciam, confidentiam, (de meretrice.) Idem Mill. sc. 2. a. 2. Triplices dolos, perfidias. Idem Psued. sc. 1. a. 2. (bis, Ob tuam perfidiam te amo. Ibid. sc. 1. a. 4.

PERFIDIOSUS, a, um, Plenus perfidia. { ανησ. ανησ. δ. GAL. Plein de desloyanté. ITAL. Pieno di perfidia. GERM. Vol treuolose. HISP. Quebrantador de fe. ANGL. Traiterous, disloyal. } Cic. in Pison. Quod fallax, quod perfidiosus, quod impudens, quod audax esse videatur. Idem 3. de nar. deor. Cut omnium perfidiosissimus C. Marius Qu. Catulum præstantissima dignitate virum mori potuit inbere?

PERFIDIOSE, adverb. { ανησ. ανησ. δ. GAL. Desloyal. mens. ITAL. Perfidiosamente. GERM. Gar treuoloslich. HIS. Con quebrantamiento de fe. ANGL. Traiterously. } Autot ad Hecr. lib. 1. In odium adducemus, si quid eorum spurce & superbè, perfidiosè, crudeliter, confidenter, malitiosè, flagitosè factum proferemus. Istam rem indicasti perfidiosè Phædrome. Plaut. Curc. sc. 3. a. 5. Idem sive aded Ædiles perfidiosè cui dicunt. Idem Amph. prolog.

PERFIIXUS, a, um, participi, à verbo figo, & præpositione per, Transfixus; { נְדִקָה. אֲגַטְתָא. GAL. Transpercé, percé tout outre. ITAL. Trasfiso. GERM. Durchheftet/durchgestochen. HIS. Hincado, transpassado. ANGL. Pierced through. } Luct. lib. 2. & ciebra revisit ad stabulum desiderio perfixa iuvenci. Idem lib. 7. Nec gelidis torpe telis perfixa pavoris.

PERFIO, as, flando peragio. { προν ουνα. Αγαννια. GAL. Souffler par tout, souffler fort. ITAL. Soffiare per tutto. GERM. Durchblasen / durchschähen. HISP. Mucho soplar. ANGL. To blowe thorow or stronglie. } Virg. 1. Æneid.

& terras turbine perflant.

Colum. lib. 2. c. 21. Ad eam rem Favonius habetur eximus, qui leniss & qualisque æstivis mensibus perflat. Ovid. 1. de remed. amor.

Summa petit levor, perflant alcissima venti.

PERFIATUS, us, ipsa perflatio. { Αλυτον, Αλυτοριδος. GAL. Grand soufflement. ITAL. Grande soffio. GERM. Durchwähning. HISP. Grande soplo. ANGL. A great blowing. } Plin. lib. 16. c. 40. Vetus in perflatu fuma. Sive perflatus pro ventu flatu ventoque ipso, Cels. lib. 3. cap. 19. fenestris patentibus, sic, ut perflatus quoque aliquis accedat. Col. 1. c. 5. Estate capite perflatus.

PErf*stabilis*, e, quod perf*stari* potest. Στήνω μερυάχ. *Algavdōs rygāndō sōs.* GAL. Aisé à estre soufflé. ITAL. Accōncio da esser sofflato. GERM. Durch windig/das da mag durchwähler werden. HISP. Cosa que puede ser soplada. ANGL. Ease to be blown. } Cic. 1. de divin. Deos enim ipsos iocandi causa induxit Epicurus per lucidos, & perf*stables*, & habitantes tanquam inter duos locos, sic inter duos mundos propter meum cuinaarum.

PErf*luo*, is, Liquorem transmitto: ut, Lagen malè compacta perf*luit*. { dō. GAL. Couler à travers, ou parmi, couler de tous costez. ITAL. Gocciare, scorrere. GERM. Durchrinnen/durchlassen. HISP. Salirse del vaso el liquido. ANGL. To leake, to runne forth as water of broken vessels. } Lucr. lib. 2.

Et quavis subiū per colum vina videmus
Perfluere, at contrā tardum cunctat olivum.

¶ Per translationem etiam perf*luere* dicitur de hominibus futilibus, qui arcana continere non possunt. Ter. in Eunuch. plenus rimarum sum, hac atque illac perf*luo*. ¶ Perf*luere* voluptatibus Cic. 2. de finib. Percontare ipse te, perpetuisque malis voluptatibus perf*luens* in ea quam sēpē usurpabas tranquillitate degere omnem aetatem sine dolore, &c. ¶ Aliquando etiam Perf*luo* accipitur pro prae*fluo*. Liv. 1. ab Urbe, Infima valle perf*luuit* Tyberis. Horat. 4. Carm. Ode 3.

Sed quis Tybur aquis fertile perf*luunt*.

PErf*luctuo*, as, Fluctuum more hic illuc impellor. *Algavdōs.* GAL. Flotter parmy quelque chose. ITAL. Ondeggiare da ogni parte. GERM. Durchfahren/durchwälzen. HISP. Qae unden de todas partes. ANGL. To flott, to be tossed and carried thither. } Lucr. lib. 1.

Arque unda animatum copia ranta

Exos. & exangua tumidos perf*luctuant* artus.

PErf*odiō*, is, Perrumpo, transfigo, { γνύσ machāt. Αγριών. Αγριών. GAL. Fouyr à travers, percer outre. ITAL. Forare, traforare. GERM. Durchgraben. HISP. Cavar, traspassar, hincar. ANGL. To delve or pearse through. } Plaut. in Asin. sc. 2. a. 3. Vbi patietes perfoderis. Colum. lib. 1. o.

Tu gravibus rostris cunctantia perfode terga.

Plaut. Milit. sc. 1. n. 1. In eo conclavi perfodi parietem quā commeatus clam esset huic mulieri. Idem supra in posteriore argumento. Medium Parietem perfodit servus, commeatus clanculum quā foret amantum. Vide Paris.

PErf*ossor*, is, qui parietes perfodit, τραχαντός. Apuleius in Apologia, Eo quidem pacto & qui myoparones quæsierit, Pyrata erit? & qui vestem, perfessor? Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Ut vestitus est perfessor parietum.

Perfoliata, herba umbellifera, cuius caulis folia perforat.

Perforaculum, τριγένον: quo aliquid Perforatur.

PErf*orō*, Planē futurum. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. Tunc mihi ille dixit, quod classe tu velles decadere, perf*ore* accommodatum tibi si ad ilam maritimam partem provinciae navibus accessissima, hoc est, fo*tib*i* perf*or*at*um** accommodatum. Nam per, particulam quæ adiectivo debebat cohætere, verbo iunxit.**

PErf*ormidatūs*, participium, Multum formidatus. { נָרְגִּינַה hannorā. πάνορα. GAL. Fort crant & redouté. ITAL. Molto temuto. GERM. Obel gefördert oder entseßen. HISP. Muy temydo. ANGL. Greatlie feated. } Silius lib. 3. Iam puer auticomō performidate Batavo.

PErf*ormo*, as, Formam absolvo { Αγνέρφω. GAL. Achever de former. ITAL. Fornir di formare. GERM. Ein form oder gestalt ausmachen. HISP. Acabar de formar. ANGL. To performe. } Quint. lib. 2. c. 7. Perf*ormata* materia.

PErf*orō*, as, arc. { επει nakan. Αγριών. GAL. Forer & percer tout outre. ITAL. Finir de pertugiar. GER. Durchboren. HISP. Acabar de horadar. ANGL. To Pearce through, to bore. } Col. lib. 5. Sed aliud est ferramentum, quo priores vitem perforabant. Ovid. Eleg. 9. lib. 3.

Innocuum rigido perforat ense latus.

PErf*oratūs*, particip. { Καρκίνον nakan. Αγριών. GAL. Foré ou percé tout outre. ITAL. Forato, pertuggiato. GERM. Durchboret. HISP. Horadado. ANGL. Pierced through, bored. } Lumina duo ab anima ad oculos perforata. Cic. 3. de nat. deor.

PErf*ortitēr*, adverb. Valde fortiter. { πάνω ippariōs, ή μάλα ιππαίως. GAL. Tres-vaillamment. ITAL. Molto fortamente. GERM. Ganz gevaltiglich oder dapserlich. HISP. Muy fuerte & esfogadamente. ANGL. Very valiantly. } Terent. Adelph. — miseram mulierem & servulam, Qui refetire non audebam, vicit hic perf*ortiter*.

PErf*remo*, is. Vehementer fremo. { Αγριών. GAL. Faire grand bruit. ITAL. Fare grande fremito. GERM. Heftig krennen und rösen. HISP. Hacer grande aramido. ANGL. To make a great noise. } Cic. 2. de nat. deor. Sicuti inciti atque aiacies iostris perf*remunt* delphini.

PErf*rico*, as, Valde frico. { Αγριών. GAL. Fricer fort. ITAL. Fricare molto. GERM. Durch reiben/wohl reiben oder ficken. HIS. Mucho frigar. ANGL. To rubbe greatlie, or fret. } Varr. 2. de re rust. c. 9. Qui hæc voluit durius servare, perf*ricant* sale minuto. Plin. l. 20 c. 16. Vulnera ab iis facta perf*ricantur*. Cic. 3. Verr. Quum interea Apionius caput, atque os suum unguento perf*ricaret*. Quintil. Perf*ricare* faciem, & quasi improbam, facere; vitiosus gestus. Et Suet. in Tib. c. 60. Perf*ricare* faciem multo pisce, (in contumeliam & poenam.) ¶ Perf*ricare* vero os, seu frontem, significat pudore in deponere, αὐγῆσθαι. Nam quum in pudibundo sanguis ex corde tanquam velamentum in os diffundatur; qui impudibundi sunt, & inverti*cundi*; & erubescere videri non sunt, hi solent os & frontem perf*ricare*, ad ruborem illum detegendum, & sanguinem ad interiora repellendum. Hinc ortum præ*ribium* de inverti*cendo*, Perf*ricuit* os, Perf*ricuit* faciem, Perf*ricuit* frontem, pro eo quod est pudorem abiecit. Cic. 3. Tusc. Quid tergiversamur, Epicure, nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem quum os perf*ricuisti*, soles dicere? Plin. in Praefat. 2. lib. Perf*ricui* faciem, nec tamen profeci. Martial. lib. 11.

Aut tum perf*ricuit* frontem, posuitque pudorem.

PErf*igefacio*, is, Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Mihi quoque Syrus ille ut perf*igefacit* metu.

PERF*IGE*ō, es, Valde frigeo. { ψυχέψημ. GAL. Avoir grand froid. ITAL. Havere grando freddo. GERM. Hestig frieren oder erkaltet sein. HIS. Resfriarse much. ANGL. To be very cold. } Martial. lib. 3.

Perfricisse tuas questa est praefatio fauces,

Quum te excusaris Maxime quid recitas.

Iuven. satyr. 7.

Et si perfricxit, canteat bene.

PErf*igēto*, as, Refrigero. { ἀναφύω, ψυχάζω. GAL. Fort refroidir. ITAL. Raffreddare. GERM. Wol kelen. HIS. Resfrirar otra cosa. ANGL. To make very cold. } Plin. lib. 25. Omnium harum vis eadem perfrigerare & astringere.

PErf*igelco*, valde frigidus sio. { ράγοψήμ. GAL. Se refroidir fort. ITAL. Raffreddarsi molto. GERM. Gang vnd gar erkelen. HIS. Resfrirar mucho. ANGL. To roaze very cold. } Plin. lib. 31. c. 6. Difficilius perfrigescunt marina calefacti.

PErf*igidūs*, a, um, Valdē frigidus. { ὡ πάνω ψυχός. Fort froid. ITAL. Molto freddo. GERM. Grim kalt/heftig kalt. HIS. Muy frio. ANGL. Very cold. } Cic. 6. Verr. Erat hyemis summa tempestas (ut ipsum soprum dicere audistis) perfrigida.

PERF*INGO*, is, Perrumpo, violo. { שְׁבֵר schibbér. Αγριών. GAL. Romper en pieces, briser du tout. ITAL. Rompere, frangere, violare. GERM. Zerbrächen oder durchbrächen. HIS. Quebrantar, violar. ANGL. To break in to pieces. } Plin. Epist. 101. Campi, quos monuisti, ingentes boves, & fortissima aratra perf*ringunt*, Tibull. l. 4. Ut lento perf*regerit* obvia pilo, Plaut. Mil. sc. 1. a. 1. Quo pacto Elephanto perf*egisti* brachium. Terent. in Adelph. — ne aut ille alteri, Aut vsipam ceciderit, ac perf*regerit* aliud. Cic. pro Milone. Polluerat stupro sanctissimas religiones, senatus gravissima decreta perf*regerat*. Idem 7. Verr. Ut earum iterum vi, & autoritate omnia repagulauit, pudoris, & officij perf*ringeres*. Perf*ringere* aliquem: pro Corrumper. Idem ad Attic. lib. 3. c. 65. Des operam, ut non impetu perf*ringatur*.

PErf*igatūs*, a, um, participium Perruptus. { שְׁבֵר muschubbár. Αγριών. GAL. Tout rompu, & brisé en pieces. ITAL. Rotto in pezzi. GERM. Zerbrochen/durchgebrochen. HIS. Rompido y quebrantado del todo. ANGL. Broken in pieces. } Axe perf*acto* volvitur. Silius lib. 16. Foras perf*actæ*. Tibull. lib. 1. Eleg. 19.

PErf*igatē*, adverbium. Obstinate, pertinaciter. { αὐγαδῶς. GAL. Obstinent. ITAL. Ostatamente. GERM. Eigentlichlich/stettlich. HIS. Perfidamente. ANGL. Ostatlie, stubbornlie. } Cic. 3. Offic. Ego etiam cum Catone meo sāpe dissensi, nimis mihi perf*acte* videbatur axiū, vestigialaque defendere.

PErf*iuōt*, perf*rueris*, Diu, multū & constanter fruor. { διπλάσιον. GAL. Louyr totalement de quelque chose. ITAL. Godere longamente. GERM. Wol nutzen vnd brauchen/ wool geniesen. HIS. Mucho gozar. ANG. To inioye thoroughlie. } Plin. Epist. 4. Quod velim facias, primū, ut perinde nostris rebus, ac nos tuis, perf*ruatis*. Cic. 5. de finib. Sequamūque eam vitam quæ rebus ipsis perf*ruatur*. Idem 1. Offic. Expertuntur autem divitiae, tum ad usus vitae necessarios, tum ad perf*ruendas* voluptates. Cic. in hortens. apud Priscian. lib. 10. Et amēnitate somnij perf*ruetus* est. Perf*ruerit* in malam significationem Ovid. Epist. 126.

Tu rogo proiecta nimium mandata sororis

Perfer: mandatis perf*ruar* ipsa patris.

Iussiter autem pater, ut se interficeret.

PERF*VG* 10, is, Delisco, ad aliquem configio. { ΤΙΧΩΝ έκαστη. καταφέγγια. GAL. Fuir en quelque lieu de refuge, se refugier vers quelqu'un. ITA. Ricorrere ad alcuno per aiuto. GERM. Zuhin flichen / etwan hin vnb schirms wilen flichen. HIS. Huir à lugar por ayuda. ANG. To flee, to some place for succours. } Cæl. 1. bell. civ. Itaque magnus eorum quotidianus numerus ad Cæsarem perf*ugiebat*. Cic. 7. Verr. Hic locus est igitur unus quod perf*ugiant*, hic portus, hæcarx, hæc ara sociorum: quod quidem nunc non ita configunt, ut antea in suis repetendis rebus solebant.

Perf*ugium*, ij. Asylum, vulgo etiam dicunt refugium, locus tutissimus, quo rebus adversis iactati nos recipere contendimus. { ΤΙΧΩΝ μαχασέη. καταφύγει, καταφύγει. GAL. Refuge, lieu propre pour se sauver. IT. Perf*ugio* luogo dove si salviamo da i pericoli. GERM. Ein Zuflucht / ein fluchthaus. HIS. Lugar do nos recogemos. ANG. A sanctuarie, à place se flier unto for succours. } Liv. lib. 2. ab Urbe, Ita in medio prope iam victores cæli Hetrusci: pars per exigua, duce amissio (quia nullum proprius perf*ugium* erat) Roman inermes, & forma & specie supplicium delati sunt. Cæsar. 4. bell. Gall. Quo perf*ugio* superiori anno fuerant usi. ¶ Transfertur etiam ad alia, ut ad literas quæ suis cultoribus in rebus adversis solent esse loco perf*ugij*. Cic. ad Att. Itaque utor eodem perf*ugio*, quo tibi utendum censeo, literulis nostris, Cum fortuna non lectionem daret, sed perf*ugium* ostenderet. Velleius.

PErf*ugā*, &, qui ad hostes perf*ugit*, five defecit. { ΤΙΧΩΝ οπολέλ. αὐτόπεδος. GAL. Rebelle, qui s'est allé rendre aux ennemis. ITAL. Ribello. GERM. Ein feldfluchtiger, der auss des feyns seitens flet. HIS. Rebeld. ANG. A revolter to the ennemis. } Cic. lib. 3. Offic. Perf*uga* ab eo venit in castra Fabricij Cæl. 7. bell. Gall. Admiratus querit ex perf*ugis* caulfam, Idem & transfuga dicitur. Liv. 2. ab Urbe. Deinde metuens ne si consulm iniusti, & ignorans omnibus iret, deprehensus foris à custodibus Romanis, retrahetur, ut transfuga: fortuna tum urbis crimen affixa, Senatum adit. Differentiam tamen tradit Cornel. Front. de differ. vocabul. meo iudicio non ineptam: Transfuga, inquit, suos reliquit, & ad alios venit, Perf*uga* supplex est. Transfuga igitur venit ut iuvet, perf*uga* ut iuvetur.

PErf*ulcio*, is, ire, Bene fulcio, & roboro. { ιχεῖδω, σηγίζω, GAL. Fortifier. ITAL. Fortificare. GERM. Wol verstehen oder stercken. HIS. Fortalicer. ANG. To prophe and fortify. } Ovid. ad Pisones.

Eloquo sanctum modò perf*uleire* senatum.

PERF*UNDO*, is, Humore affuso madefacio, aspergo. { ΤΙΧΩΝ παζάβη. πληγέσια. GAL. Ietter, ou verser une liqueur par dessus, mouiller. ITAL. Spargere, bagnare. GERM. Begießen/beschützen. HIS. Derramar, mojar. ANGL. To pour out or abronze. } Vng. 3. Georg.

Ducibus idcirco fluviis pecus omne magistris

Perfus

Perfundunt: undisque aries in gurgite villia
Mersatur.

Partus perfundere rore, Ovid. 3. Metam. Cic. 3. Verr. Aqua denique ferventi à Rubrio ipso Philodamus perfunditur. Et Sueton. in Aug. Perfundebatur (Augustus) aquâ egelidâ, & non multo sole. Et Liv. l. i. ab Urbe. Perfusus horrore. Idem ibid. lib. 2. Perfusus timore, Item metu. Ovid. 5. Fast.

Stabat ut ante patrem lacrymis perfusus Achilles.

Idem Eleg. 2. lib. 3.

Nec ubi perfusa est oleo labente iuventus.

Ensis perfunditur sanguine. Idem 7. Metam. ¶ Perfundere animum religione per translationem, pro imbuere. Liv. 10. ab Urbe. Erat cùm aliis apparatus sacri qui perfundere religione animum posset: tum, &c. ¶ Perfundere animos suavitate. Cic. de clar. Orat. Animum voluntate perfunde. Idem 4. Tufo.

Perfusio, aquæ irrigatio. Cels. 1. 4. c. 2. Caput radere, idque perfundere aqua calida, post perfusionem iterum perficere. Idem lib. 4. c. 8. Perfusio corporis multa prodest ex aqua.

Perfusus, participium. (περφύσας nischt áph. διαβέροσθήσθη.) Liv. 10. beli. Pun. Perfusum millies cito Romano, id est, aspersum cruento, sive cruentatum.

Perfusōrē, adverbium, idem quod obscurē, dissimilanter, non disertē. Vlp. 1. 5. §. 1. D. quod vi aut clām. Debet enim & diem & hotam denuntiatione complecti, & ubi & quod opus futurum sit, neque perfusoriæ aut obscurē dicere, aut denuntiare. Sc̄ vol. 1. 6. 9. §. 5. D. de evitatio. Sed & si quis in venditione statu liberum perfusorii dixerit, conditionem autem libertatis celaverit. Ex Hotomo.

ΠΕΡΦΥΝΓΟΡ, eris, pe. fungi, Munus suum ad finem perducere & ad exitum perficere. [τέλευταν τασάθ. ιντελέντιον. GAL. Faire son devoir & office jusques à la fin. IT. Fare perfettamente. GE. Sein ampt vertragen sein pflicht vollenden. HIS. Acabar el oficio. ANG. To do fullie a devorie and office unto the end, to be delivered of his office.] Cic. pro Cluent. Aut quod se perfunctos iam esse arbitrantur quum de reo iudicarent, negligenter attendunt cetera. Idem de senect. Nam dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis & gravi opere perfungi. Terent. in Hecy. Dum ætatis tempus tulit, perfuncta satis sum: satietas me iam tenet Studiorum istorum. C. ic. Lentul. lib. 1. Quum & honoribus amplissimis & laboribus maximis perfuncti essemus. Liv. 6. ab Urbe. Perfunctus bello. Et lib. 9. Ibidem. Perfunctus fato, (i. mortuus.) Idem e. 18. lib. 10.

Perfunctio, nis, verbale. [τέλευταν μαθασθ. λειτεγγια, λειτεγγια. GAL. Achevement. IT. Fornimento. GE. Vollendung mit fleiß vnd mähr, aussichtung. HIS. Acabamiento. ANG. The fullit doing of a devotic, to the end.] Cic. 1. de finib. Nam neque laboum perfunctio, neque perfusio dolorum per se ipsa allicit, nec patientia, nec assiduitas, &c.

Perfunctus, a, um. Passivè. Cic. pro Sext. Recito memoriam perfuncti peti cali. Activè: idem pro Marcello. Bello misero fatalique perfuncta est Respubl Varro 2. de re rust. c. 4. Quidam adiiciunt perfunctas esse à febri, id est, liberatas. Perfunctus cum accusativo, Lucetius lib. 3. Omnia perfunctus vitat pæmnia.

ΠΕΡΦΥΝΤΟΡΙΟΣ, a, um, quod agitur remisē ἀπόνομῳ. GAL. Negligentement fait. IT. Fornito. GE. Gas schlechtlich anhin mit keinem ernst gehor weit. HIS. Acabado floxamente. ANG. That is done lightlie or flakelie, overlie.] ut, Perfuctorū opera quam veluti aliud agentes rei alicui impendiuntus. Vide Defunctionē.

Περfūctoriē, Transitorū & inaniter, oscitānter, nec toto conatu. [τέλευταν απεριου. GAL. Par maniere d'acquit, sommalement. IT. Di sopra via. GE. Nur schlechtlich oben anhin / hlosi überlassen. HIS. Summarient. ANG. Lightlie, slacklie.] Vlpianus, Neque quidem perfuncto, aut obscurē, dicere, aut denuntiare debet.

Πεrfūto, is, Vehementer insanio. ηγεμονία. GAL. Estre forcené & enrage. IT. Insuriarse grandemente. GE. Hesitig wüten. HIS. Mucho enloquecer. ANG. To be Verie mad and wroth.] Virg. 9. Æneid.

— incensus & ipse perfurit.

Silius lib. 4.

— Nec non cum Venetiis Aquileia perfurit.

Lucr. lib. 1.

— ira perfurit acris

Cum fremitu.

Perga, πέργη, oppidum in Pamphylia, à quo Diana pérgea, κατεῖται, dicta est propter templum illi dicatum. Pomp. Mela lib. 1. in descriptio ne Pamphilia.

ΠΕΡΓΑΜΟΡUM, πέργαμος, το, Aticum Trojanorum nomen fuit, ut annotavit Servius in illud Virg. 1. Æneid.

— Troiam incensam & prolapsa videntem

Pergama.

Quanquam postea, ut idem fatetur, hoc nomine etiam cæteris artibus, locisque omnibus editis communicatum est: ¶ Vsurpatum nonnumquam pro ipsa Trojanorum urbe, quæ proprie. Ilium appellata est. Virg. 1. Æneid. Namque videbat, ut bellantes Pergama circum, &c. In eadem etiam significatione legitur Pergamos, sive pergamus. Autor Ætnæ, Quis non Argolico deflevit Pergamon igni Impostam?

Pergamēus, a, um, hoc est, Trojanus. Propert. lib. 4. Eleg. 1.

Aut si Pergamea ferorata carmina vatis

Longanum ad Priami vera fuere caput.

ΠΕΡΓΑΜVM, Plinio five Pergamus, πέργαμος. Ptolemaeo urbs insignis Asia: non procul à Caico fluvio: ita dicta quod edita in rupe sita esset, nam Pergama olim loca omnia editoria appellabantur testibus Suida & Servio. Strabo 1. 3. autor est tempore Lysimachi Agathoclis filij, (qui unus fuit ex Alexandri successoribus.) Pergamum nihil aliud quam castellum fuisse, in quo ille, quod locus esset in primis munitus, thesauros suos asservabat, præfecto illis Philetæro quodam Thyanensi, Eunocho, qui quum se Arsinoæ Lysimachi uxori invisu sciret, & ab ea apud regem accusatum, castellanos ad defectionem adduxit. Exortis deinde in Asia variis bellorum motibus, in quibus primum Lysimachus à Seleuco Nicanore, deinde Seleucus à Ptolemaeo Galenpi Pars I.

Cerauno è medio sublatu est: Philetærus interim se pérgamī continebat, vicitribus semper & propinquioribus obsequu ns: usque artibus & ipse viginti annis castellum pecuniamque possedit, & Eumeni fratis filio moriens reliquit: qui prolati imperij finibus Antiochum Seleuci filium apud Saideis superavit. Hic quum annos duos & viginti regnasset Pergamī successionem Attalo patrueli suo reliquit, qui Galaris maximo prælio superatis, contractaque cù Romanis amicitia, primus ab iis Rex appellatus est. Attalo successit Eumenes filius natu maximus, qui cum Romanis aduersus Antiochum magnum, & aduersus Persen bellum gessit. Cuius beneficij memores Romanis regionem omniem quæ cis Taurum montem Antiocho paruerat, regno eius adiecerunt. Hic primus Pergamū, prolati pomœriis, ex castello amplissimam urbem reddidit, & Nicephorium lucum circa eam consecvit. Regnavitque annis quadriginta novem, moriensque regni successionē Attalo filio reliquit, cognomento Philometoti: qui, quod admodum adolescentulus esset, Attalum fratrem tutoiem assignavit qui regni procuratione fungēs, cum Alexandro Antiochi filio aduersus Demetrium Seleuci filium bellum gessit, & Romanis aduersus Pseudophilippum, socium sese præbuit. In Thraciā quoque trajepto exercitu, Diegylim regem cepit. Moriens Attalo ex fratre nepotiz cuius tutelam gesserat, regnum à patre eius acceptum fideliter restituit. Attalus hic postremus fuit Pergamī rex, qui quum annos quinq̄ regnasset, sine liberis deceperit, populo Romano hærede instituto: qui adita hæreditate regnum eius in provinciæ formam rededit. Haec Strab. lib. 13. ¶ Ex Pergamo vii illustres orti sunt Galenus Medicotū clarissimus, Appollodorus Rhetor, & Augusti præceptor, à quo Appollodorus ea sc̄ta nomē accepit: & Dionysius Atticus, huius discipulus; Pergamēus, a, um, περγαμός, ut Charta p̄igamena, quæ Pergamī inventa est, ab Attalo iegē, (ut Eliano placet,) sive ab Euemene (ut Plini mavult) primū Roman transmissa.

Pergase, περγασ. Vicus est agri Attici in tribu Erechtheide, teste Steph. Pergaūdēs, es, Vehementer gaudeo. ¶ τεργασία, πάνινον περγασία. GAL. Se resouyr fort, s'ye bien aise. ITAL. Allegriarsi Molto. GERM. Sich heftig freuen. HIS. Mucho holgarse. ANGL. To riotoyee greatlie. ¶ Cic. ad Quintum fratrem lib. 3. Trebonium meum à te amari, tēque ab illō p̄gaudeo.

Pergigno, is, gigno. ηγινόντων holish. ηγινόντων. GAL. Engendrer. ITAL. Generare. GERM. Gebären/ herstürtingen. HIS. Engendrar. ¶ Catull. Argon.

Quales Eurota p̄gignunt flumina myrtos.

Perglisco, is, Colum. c. 7. lib. 8. Quæ (aves) p̄ima luna saginari cœptæ vigesima p̄gliscunt.

Pergnarus, ut apud Apul. in Apol. Magla ars colendi deos ac venerandi p̄gnara.

Pēgo, is, perrexī. Ex per & ago, quasi perago, vado, vel ire facio. Alij à per & rego, quia præteritum est perrexī. ¶ τέλευταν βατάχ. περγάμη. GAL. Aller, continuer. ITAL. Andare, ire, far viaggio. GERM. Geh̄t h̄tig hingehn. HIS. Ir, d andat camino. ANGL. To procedo, and goon. ¶ Plaut. in Capt. Nunc ad eum p̄gam. Terent. in Hecy. Sed quis ei qui huē p̄git? Plinius, Mox ubi pluribus eodem modo se cotiis loricavit, in dimicationem p̄git. Homo lepidissime, adde de tuo hilarissime Pēge: Non p̄go herclē, Plaut. Men. sc. 2. n. 1. & p̄ce porre, p̄gite quomodo occepistis. Idem Most. sc. 2. a. 1. Pergit p̄gere (pedes?) Idei Ps. sc. 1. a. 5. Pergam in aedes nunc. Idem Men. sc. 4. a. 4. Cato, Pergit eos defensum. Gell. sc. 3. lib. 7. ¶ Aliquando ponitur p̄o p̄severo, & procedo, ηγριθε, ηγκλη. Ter. in Adelph. Nam si molestus esce p̄gis, iam intrō abtipiere. Virg. 1. Æneid.

O dea si prima repetens ab origine p̄gām, &c.

Pergin' ruetare in os mihi. Plaut. Psend. c. 2. a. 5. Pergit in p̄gere pedes? ¶ Ib. sc. 1. a. 5. Pergin' Infelix? Infelix? Idem Milit. sc. 3. a. 2. Pergā exequi. Idem Amph. (i. exquirere.) Pergin' mastigia? (sup mihi illude-ri.) Ibid. Ex uxore p̄gam istam rem exquirere. Item p̄ge potro dicere, item Pergo querere. Ibid. sc. 4. a. 4. Si p̄ges mihi male loqui. Idem Cure. sc. 4. a. 4. Pergin' me servum expiobrate esse. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Pergin' etiam vebero? (male loqui.) Idem Cure. sc. 3. a. 1. Item p̄ge ite. Liv. lib. 1. d. 3. Pergere navigate. Idem lib. 6. a. c. 4. Pergunt ad cunati. Plaut. Amph. Perge operam dare. Idem Men. sc. vlt. a. 5. ¶ Aliquando accipitur pro ago: ut in illo. Virg. 6. Eclog. Pergite Pictides. ¶ Quandoque pro festino. Terent. in Phorm. Domum ite p̄gam. ubi plurimum est. ¶ Quandoque pro conor. Ibidem. Hoc ubi ego audiui, ad fo- res suspenso gradu, placide ire perrexī. ¶ Ponitur aliquando pro præteritum, Cic. Attic. lib. 3. Sed pergo præterita. ¶ Perge interdum particula est hortandi. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Perge tu (mox) Perge in vitum. Verba sunt hortantis ad ixiam & convicia. Ita enim Lambinus explicat: Tu mulier perge in vitum maledicta ingere. Qui tibi vestem surripuit. Alij ea verba servi ad Menœchmū referunt, & exponunt. ¶ Perge in vitum, id est, ostende te vitum fortein & animosum. Idem Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Perge. P. Non pergo herclē ego nisi scio quia gratia litigium est tibi cum uxore. (Hic à Perge est hortantis.) ¶ Perge ite veteres dicebant id est, in itinere. Salust. in Jugur. Apul. lib. 6. Perge quandam tutrim p̄zaltam. Perge librum id est, in libro perficiendo. ¶ Negant plerique ex per & ago componi, quia non p̄regi præteritum facit, sed perrexī, cāmque ob causam à rego deduci existimat. Vnicuique suum sit iudicium, nos Sipontinum sequimur. Non enim semper simplicis analogia ieiinetur. ¶ Hinc componitur: Experge, quod significat expergefacio. Accius, Heus vigiles pioperare expergitate tarda sopore pectora. Pergin'. Comicum pro Pergisne? Plau. Amph. Pergin' argutatieri? q.d. Non cessabis?

Pergaçilis, c. Valde gracilis. ¶ πάνινον βατάχ. περγάμη. GAL. Forte gressus, fort deslib. ITAL. Molto sottile. GERM. Ganz rein. HIS. Muy magro y sutil. ANGL. Very slender. ¶ Plin. lib. 25. cap. 15. Longiore caule, sed pergracilis.

Pergaçor, artis, admodum grecor, Epulis & potionibus inservio, quod est Græcorum proprium. ¶ πάνινον βατάχ. περγάμη. περγάμη. GAL. Se gaudir & faire grand chevre, yuregner. ITAL. Crapulare. GER. Ein vol vñzlichs rosen furen mit frassen vnd saussen vñc die Griechen. HIS. Vivir à modo de griegos, y viciosamente. ANGL. To make riotous cheare and great feastes. ¶ Titinnius, Hominem impium: nunc ruci

pergræcatur. Plautus Truc. At que ut cum solo pergræcetur milite. Idem in Bacch. Propterea hoc facio ut suadeas gnato meo, ut pergræcetur tecum, tecum venescit. Idem Mostell. sc. 1. n. 1. (bis) Bibite, pergræcamini.

Pergāndis, e. { μαραθόνιος, λίαν πάχες. GAL. Fort grand, fort aage. ITA. Molto grande. GERM. Vast gros. HISP. Muy grande. ANG. Very great or old. { C. c. 6. Virr. Erat etiam vas vinarium ex una gemma pergrādi, ciuitate excavata, cum manubrio auro. Idem de lege Agraria contra Rullum, ubet eosdem Decemviro omnibus agris publicis, pergrande vestigia imponere.

Pergāndis, a,um, adjektivum, id est lepidus, ad unguem factus, absolutus, & quasi pictoris manu expolitus. { νάινος χειρογράφης. GAL. Fort bien fait, comme qui l'auroit peint. ITA. Fatto à penello. GERM. Ganz eigentlicher oder wässerlicher. HIS. Hecho al pinzel. ANG. Made as it were painted. { Plaut. in Truc. Nimis pergraphicus sycophanta.

Pergāndis, a,um, Ad nodum gratus. { νάινος διργέας, λίαν περιζάχας. GAL. Fort agreeable. ITA. Molto grato. GERM. Gut oder überaus angenehm. HISP. Muy agradecido. ANG. Very acceptable. { Cic. de amic. Sed quoniam amicitiae mentionem fecisti, & sumus otiosi, pergratuma mihi feceris (spero etiam Scavola) si, quemadmodum soles de ceteris rebus quoniam ex te quæ iuntur sic de amicitia disputationis quid sentias. Idem ad Brutum, Pergratum mihi erit, si eum ita tractaris, ut meisto tuo mihi gratias agere possit. ¶ Interponitur aliquando dictio aliqua inter per & g atum, idque elegantissime. Cic. ad Attic. lib. 1. Per mihi per, inquam, gratum feceris, si in hoc tam diligens fueris, &c. Idem lib. 5. Per mihi gratum erit, si id curaris ad me perferendum.

Pēgrā̄-is, e, Valde gravis. { νάινος βαρύς. GAL. Fort grief. ITA. Gravissimo. GERM. Gut schwere. HISP. Muy grave, pesado. ANG. Very heavy and weightie. {

Pēgrā̄-itē, adverb. Admodum graviter. { νάινος βαρύς. GAL. Fort grief-vement. ITA. Molto gravemente. GERM. Gut schrodtlich. HIS. Muy gravemente y pesadamente. ANG. Very grieved. { Cic. ad Attic. lib. 1. Hoc te intelligere volo, pergraviter illum esse offensum.

Pēgrūl x. Locus apertus a multis lateribus aërem excipiens, aliquando extra parietem porticus, & modò tectus, modò sub dio expositus a perendo d' ita, quod in ea deambulare soleamus; forsique, aut horum, aut placeas, aut vias perspectare, & quandoque cœnare aestivo tempore. { μεσοπόδην. GAL. Une saillie de maison ou galerie couverte en non, balcon. ITA. Luogo da più parti aperio o coperto o scoperto ove gli antichital volta desinavano. GERM. Ein ercker od sunst ein lauben an einem haus. HISP. El tablado o corredor. ANGL. A gallery, or private place, or rookery. { Pl. lib. 2. 1. c. 3. Tum corona rosacea interdui è pergula sua in forum prospexisse dictus. Plaut. Pf. sc. 2. a. 1. Cras phænicium, Phænicio corio, inviles pergulam. Et ibidem, Faxo deportere in pergula. ¶ In pergulis preceptores discipulos erudiebant: artifices itē operata sua velut in proptatulo habebant. Vnde Suet. de Crassitio Grammatico. Deinde in pergula docuit. Plin. lib. 3. 5. cap. 10. de Apelle. Idem perfecti opera propon. b. t. in pergula transiuntibus: atque post ipsam tabulam latens, vitia quae notarentur auscultabat. Suet. in August. c. 94. Th. ogois mathematici pergula comite Agrippa ascenderat. sup. Augustus. ¶ Pergula etiam dicebat ut locus accommodatus exponendis venalibus rebus. { ασθόπεδο. GAL. Lieu où on éstale la marchandise. ITA. Luogo da porvi monstra de mercantie. GERM. Ein tramerladen/ein öffner laden in dem man etwas han feil haben. HISP. La mesa do se pone algo para vender. ANG. A market place. { Vlpian. in l. heres, de judicis. At si quo in loco constitit non dico juie domiciliij, sed tabernacula, pergula, horreum, armarium, seu officinam conductens: sibique distractit, vel egit defendere se ex eo loco debebit. Legitur & figuratae Pergula, pro iis qui in pergula versantur. Juvenal. Satyr. 1. 1.

Sed nec stritor erit, cui cedere debet omnis

Pergula, discipulus Tripheri doctoris, apud quem
Summe cum magno lepus, atque aper, atque pygargus.
Et Scythica volucres. & Phænicopterus ingens,
Et Getulus oryx, hebeti lautissima ferro
Ceditur. & tota sonat ulmea cœna Saburra.

Quo in loco nonnulli Pergula nomine accipiunt eos, qui in pergula æstvo tempore discumbunt. Alij ordinem & cœtum ministorum, qui in pergula discumbentibus inle viunt, unique parent structori. Alij rursus, scholan eorum qui chionomiam, hoc est, gesticulationis legem profitebantur, quam etiam in dissecandis cibis solent observare. Adi interpretem Iuvenalis in illum locum. ¶ In vineis vero topiarium opus significat. { οξεῖα ἡ ὄπρις, ὡραῖα. GAL. Une treille de vigne. ITA. Pergola di vite. GERM. Ein eiben geheld. HIS. El tablado por donde anda la parr. { Colum. lib. 1. 1. c. 2. Si quæ pergula vitium generosarum à putatoribus relata sunt, ante Calendas Aprilis utique depurari debent, Plin. etiam l. 17. c. 4. vitium generosarum pergulas precipit quinquatribus esse putandas.

Pergūlā̄-is, a,um, quod pergulis sustinetur, ut, Pergulana vitis. Col. lib. 32. Nam has nuper mihi cognitas, pergulanam dico, & ittiolam, &c.

Pērhībēo, ex per, & habeo, significat dico, & affirmo. { τὸν αμάρτητον, λαβοῦσαν. GAL. Dire, affirmer. ITA. Dire, affermare. GERM.

Gürgeln/für ein roahret sagen. HISP. Desir, affirmar. ANG. To say, to allage, or affirm. { Col. lib. 4. India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Plaut. in Sischo, Persarum montes, qui esse aurei perhibentur. Cic. 2. de divin. Bene qui conjicet, vatem hunc perhibeto optimum. Plaut.

Men. sc. 1. n. 2. Nusquam perhibentur blandiores meretrices. Ibid. sc. 4. n. 2. Qui perhibetur natus s/racuis. Item Perhibere veiba, vide Pra-

hibere. ¶ Interdum perhibere ponitur pro dare magis. Idem in Pseud.

— cur ego vestem, Aurum, atque ea quibus vobis ulus, perhibeo? Idem in Merc. — diem unum oravit, Vt apud me perhiberem sibi locum.

Perhibere testimonium hoc est, dicere, Colum. lib. 4. Ejus rei testimoniu m præcipue Sylvine perhibere nobis potes. ¶ Quandoque pretium exigit eo modo quo vendo Plaut. in Pers. Eodem mihi pretio sal perhibetur quo tibi.

Perhibendas particip. Cic. Luceio, lib. 12. Nec minus est Spartiates Agelias ille perhibendas, qui neque pictam, neque fictam imaginem

suam passus est esse, quam qui in eo genere laborauit.

Perhilam, per paulum, Lucifer.

Pērhōnōrificūs, a,um, Valde honorificus. { πλόνημας, μάρτυρις. GAL. Fort honorable. ITAL. Molto honorevoli. GER. Ganz ehrenhafter oder ehrliech. HIS. Muy honorado ANGL. Very honorable. { Cic. ad Attic. Consulatatio forensis perhonififica, signa præterea benevolentia permulta nobis impertiuuntur.

Pēthonō. Iſicē, adverbium. { πλούτιμας. GAL. Fort honorablement, avec grand honneur. ITA. Honorevolmente, con molto honore. GERM. Ganz ehrliech. HIS. Muy honradamente, con mucha honra. ANG. With great honour. { Cic. ad Attic. lib. 14. Hic perhonififica & amicè Octavius quem quidem sui Cæsa rem salutabant.

Pērhōrrēo, es, sive perhorresco, is, Horrore permoveor, extimesco. { πλάσσω. GAL. Avoir grand peur & frayeur, trembler de peur. ITAL. Sentir horrore & frizzzo, tremare. GER. Von forcht ein heftig grausen oder schauderen haben/obel entsezen HIS. Mucho temer. ANG. To have a great fear, to tremble, to fear. { Cic. ad Attic. lib. 9. Sed genus belli crudelissimi & maximi quod nondum vident homines, quale futurum sit, perhorri. Idem lib. 13. Sed quid est tandem quod perhorrescas:

Pērhōrīdūs, a,um, Valde horridus. { πλάσσω φράσσως, λίαν φοβερός. GAL. Fort hideux & horribilis. ITA. Molte horride, spaventevole. GERM. Ganz schrecklich. HIS. Muy espantable. ANG. Very fearfull and hideous. { Livi. lib. 1. bell. Punic. Pœnus contraria intra Formiana saxa, ac Linetini arena, stagnaque perhorrida situ hybernaturus esset.

Pērhōspitālis, e, valde hospitalis. { αἰτία, φίλος. GAL. Fort humain & courtois à recevoir les étrangers & ses amis. ITA. Cortesissima à riceverre, & acarezzare gli amici. GERM. Gut gastfrey / gang bereit gäst ausszunemmen HIS. Muy humano y cortes para recibir los amigos y otros. ANGL. Very courteous to strangers. { Cic. 6. Verrina. Hujus domus est vel optimæ Mellanæ, notissimæ quidem certe & nostris hominibus apertissimæ, maximæque perhospitalis.

Perhospita. Tibull. lib. 4.

Pērhūmānūs, a,um, Admodum humanus. { πλάσσω φιλανθρωπος. GAL. Fort humain ITA. Molto humano. GER. Ganz freundlich, oder freundhold. HISP. Muy cortes y humano. ANG. Very human. { Cic. ad Quintum fratrem lib. 2. Multumque hic mecum sermonem habuit, & perhumanum de discordiis mulierum nostrarum.

Pēthyēmo, as, are. Totam hyemem transigo. { αλεξανδρεῖος. GAL. Passer ou demeurer tout l'hiver, hyverner. ITA. Invernare. GERM. Durchwintern/durch den ganzen winter bleiben. HIS. Invernar o tener in invierno. ANG. To passe over or tarie a winter. { Colum. lib. 11. cap. 3. Sed eos vacuos perhyamate patiemur.

Pētī, quod in quibusdam sequentibus vocibus compositum legitur, Græca præposition, est autem & cum genit. de, ob, pra, seu ultra; cum accus. Circum, circa, circiter, cum abl. etiam circum, circa.

Pētāndēr, αἴτιος. Cypseli filius, unus ex septem sapientibus Græci, & Corinthiorum rex, qui aliquando interrogatus, quare quum sapiens esset, in tyrannide perseveraret. Quia inquit, & sponte, & invitum cedere est pericolosum. Crudeliter igitur, & in magna suspitione agebat, magno semper militum comitatu stipatus, eos potissimum qui otiosi in foro obserabantur, reformidans. Quapropter ut novi consilij capiendi occasionem civibus suis præcidebat, jugiter eos in bellis, navalibus præsertim, destinebat. Vxoriem habuit Melissam, quam zelotypia quadam ductus quum grava esset, istu calcis interfecit, pallacatum suarum delationibus temere fidem adhibens, quas tam pœnitentia ductus, vivas crevavit. ¶ Sunt qui duos fuisse Peiandros tradant, alterum Corinthi tyrannum, alterum sapientem, cùmque Ambiacioten. Quorum profecto sententia verisimilior videtur. Nam & matri & uxoris mortua concubitus, aliisque id genus flagitia quæ de Periandro Corinthio traduntur, non video quo pacto in sanctis mentis hominem, nedum in sapientem, cadere potuerint.

Peribā̄lis, idis, αἴτιος, genus quoddam calceamentum muliebris. Polluci, calceamentum album maximè meretricium. Pauperum matronarum & ancillarum fuisse ex Ceph. sodo colligit. Lockensis lib. 7. cap. 14.

Periblema, vestimentum commune virorum, amiculum, pallium, poll.

Peribōeā, αἴτιος, Eurymedontis gigantis filia fuit, ex qua Neptunus

Nausithoum suscepit Alcinoi patrem. Autor Homerus & Odyss.

Pēribōētōs, { τὰς κακὰς nechbadh. αἴτιος. GAL. Noble, fameux, celebre. ITA. Celebre, nobile. GERM. Verümpf. HISP. Noble, famoso. ANG. Famous, of great roneronome. { Græcis celebrens, famigeratunque significat: quo nomine etiam nobilem quandam Satyrum illi cognominant, perpetuum Liberi patris comitem. Plin. lib. 3. 4. cap. 8. de operibus ex arte. Item Catagusal, & Ebrietatem, & Librum patrem, nobilemque unâ Satyrum, quem Græci Peribōeton cognominant.

Peribolum, septum ubi feræ inclusæ ad venationem. L. g. b. Item lorica murorum. Vitt.

Pēribōlūs, αἴτιος, Latinæ ambitus, lorica murorum: ab ambio, circundo, αἴτιος. Et accipitur pro septo & corona domus, ideo exstructa ne quis delabatur: quæ lorica, loriculæve alio nomine dicitur, vide Lorica.

Pericardion, αἴτιος. Membrana est cor circumquaque amplectens tantum ab eo dislita, tantumque spatij vacui omni ex parte relinquentis quantum ad cordis diastrota maximè est necessarium, vulgus Capsulam cordis appellat.

Iēlā̄carpūm, αἴτιος, bulbi genus est. Ejus duæ sunt species: cortice rubro alterum, alterum nigro papaveri simile. Vtraque habet vim exalfaciendi: unde & contra cicutam datur. Autor Plin. lib. 5. cap. 10.

Pēlā̄carpūm, αἴτιος, est in volucrum seminis, quo illud ambitur, & adversus coeli animaliumque injurias defenditur: ut in fugibus spica in castaneis echinus. ANG. An husker hull of corne or other graynes. { Est item pericarpium brachij ornatum, cingens juncturam illam qua summa manus cubito jungitur, quam anatomice iei periti c. xci vocabulo κάρπη, appellant.

Pericarpasere, valde dividere Gl. 1. 1d.

Pericephalea;

Perccephala, galea & mulierum capillorum spira. Rh. Item in navi pars. Calcas.

Pericharacter, περιχαρακτης, ferramentum, quo gingigatum caro à dentibus eis cumquaque separatur in dentium dolore.

Péclès, Atheniensis viri clarissimi nomen, qui annos quadraginta in administratione Reipublicæ principatum tenuit. Plurimum enim & autoritate & eloquentia pollebat. Vnde & Olympius identidem à Poëtis comicis appellabatur, quod tonare in concionibus, & fulmen ciceri videretur. Habuit in administratione Reipublicæ adversarium Thucydidem Milesium, virum nobilem & potentem: qui quum illum apud populum econ nomine reprehenderet, quod nimium in publicis operibus sumptum fecisset, Atqui (inquit Pericles) de meo hæc omnia per solvere non recuso, modò mihi liberum sit nomen meum illis inscribere. Quo tam animoso responso adversarij calumniam facile effugit, censent populo operum magnificientiam ad reipublicæ splendorem pertinere, idèque ea publico, non privato sumptu esse facienda. Autor est Plutarchus, quum Pericles aliquando Sophoclem in magistratu collegam haberet, & cum eo nescio quid de Republica colloqueretur, ex misera forma puerum illac iter fecisse, quem intuitus Sophocles, quum pulchritudinem ejus supra modum admiraretur: Atqui (inquit Pericles) magistrum decet non modò manus, verum etiam oculos continentes habere. Vide plura de hoc apud Plutarchum.

Pericitor, vide Periculum.

Périclyménos, sive Periclymenon, περικλεύμων. Diocoridi. { GAL. Herbe appellée matrisylva. ITAL. Matriselva. GERM. Geißblatt oder Waldglocken. HIS. Madreselva. ANGL. Woodbine, that beareth the honeysuckle. } Hc. ba est fruticans, ex intervallo, duo habens fila, subcandida, mollia, in cacumine autem semen inter folia durum, & quod difficile evellatur. Nascitur in arvis & in sepibus, convolvens se ad inimiculam quibuscumque Hæc Plin. 1.27.c.12. Hodie teste Ruellio vocatur caprifolium, à quibusdam etiam matrisylva.

Périclyménus, περικλεύμων. Homero, nonen filij Nelei fratri Nestoris, cui à Neptuno ave concessum erat, ut in quas ei visum esset formas se posset transformare. Hercule itaque bellum gerente adversus Neleum, Periclymentis in aquilam conversus faciens hostis unguibus, & rostro lacerabit, donec sagitta Herculis in aëre confixus & in terram delapsus, altius corporis pondere adacta sagitta animam effavit. Vide latius hanc fabulam apud Ovidium 12. Metam.

Perihillum perpaullum Lucifer.

Péiscopē, Amputatio, cùcūnciso. { πειραγθή. GAL. Coupure. ITAL. Taglio. GER. Ein abschneidung/ein unterscheid oder stuck einer ganzen ted. HIS. Tagliatura, cortadura. ANG. A cutting of or about. } à verbo Græco πειράσθαι, quod est amputo, vel circumcidio. Hieron. ad Pamm. Aut si tu quoque narem continxeris, illam Apostoli πειραγθώ, id est, amputationem in qua de virginitate & nuptiis disputat, aliter dissenserem compelleris.

Péicrānion, πειράνιον, membrana est tenuis & nervosa, sub capitib ex crassa meninga enascens, rotū nque cranium extrinsecus ambens: Vnde & nomen accepit.

Péiculum, i. à pereo deduci videtur, Discretum, tempus adversum. { τείχισθαι. GAL. Peril, danger. ITA. Pericolo. GERM. Ein gefahr oder gefährlichkeit. HIS. Peligro. ANG. Danger, perill, leopardic. } Virg. 3. Æneid.

Oscenamque famem, que prima pericula vita.

Vaius autem modis hoc nomine in oratione utimur. Magnum periculum est ab asinis ad boves transcendere. Plaut. Asin. sc. 4. a. 1. Haud periculum est. { GAL. Il ne faut point craindre. } ne cardines foribus offingantur. Plaut. Asin. sc. 3. a. 2. Periculum vitæ meæ tuo stat periculum. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Id mihi ne eveniat nonnullum est periculum. Ibid. sc. 1. a. 1. De meo periculo rem salvam exhibeo. Idem Asin. sc. 4. a. 2. Nimis periculum hanc pallam abstuli. Et æquè magno periculo. Idem Menach. sc. 3. a. 1. Periculum memorie adire. Sueton. in August. cap. 48. Pericula ludere (de agone lud. cro) Martial. Epigram. lib. 9. Ex periculo petita ve. ba. Quintil. Virtute periculum non est, né adorno: a oculis revilescat. Senec. cap. 15. de tranquill. Ne vereat, meo periculo. (mittite istum aestimatum.) Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Non periculum est, ne quid recte monstres. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Nullū periculum est quod sciām stipularies. Ibid. sc. 6. a. 4. Nihil ita sublime est, supiāque pericula tendit ut non sit l'uppositum Deo Ovid. Eleg. 8. libro 4. Trist. D. cimus enim, Subjicere aliquem periculum, Creare periculum alicui, Negligere periculum, In periculo esse, Periculum subrefugere. Periculum adire, Abesse à periculo, Afferte Periculum, Adducere in periculum, Conflue periculum, Committere se periculo, Facessere periculum alicui. Inserre se in periculum capit, Injicere periculum, Intendere periculum. Intentare periculum. Liberare periculo, Procunare periculum, Vocari in periculum, Venire in periculum. { Aliquando periculum accipitur, pro experimento, quia raro est testamentum sine periculo. πειραγθειν Terent. in Eunuch. Fac periculum in literis, fac in palestra, &c. } Periculum, verbū aneps, medium sive coīmune esse scribit Gell. cap. 9. lib. 12.

Péiculōsūs, a. um, quod est cum periculo coniunctum. ξερδωάδης, ιππειδης, πειραγθός. GAL. Péiculleux. ITA. Pericoloso. GERM. Gefährlich. HIS. Peligroso. ANG. Perilous, dangerous. { Cic. lib. 1. Offic. gravioribus autem mortis periculosas curationes, & ancipites adhibere coguntur Cæs. 7. bell. Gal. Intra. e int. a præsidia periculosem putabat. Cic. 5. Ver. Turpis est enim & periculosa confessio.

Péiculōsē, a. i. ave blum. { πειραγθός, οιπέιραλος. GAL. Dangerusement. ITA. Pericolosamente. GER. Gefährlich. HIS. Peligrosamente. ANG. Dangerous, perillously. } Cic. Tyroni, pe. iculose hyeme navigatur. Idem pro Mil. Facece enim probus adolescentis, periculose, quām periculi turpiter, maluit.

Péiculōr, atis, Experior, periculum subeo, periculo me expono, { κινδυνεύω. GAL. Estre en danger. ITA. Pericolare. GERM. In gefahr sein. HIS. Ponere en peligro. ANGL. To be in danger or perill. } Vnde periculatus sum apud Catonem lectum est, teste Festo.

Galepin. Pars I. L.

ξερδωάδης, ιππειδης, πειραγθός. GAL. Se mettre ou estre en danger. ITA. Pericolare, andare à pericolo. GER. In gefahr stehn/ein gefährigkeit besitzen. HIS. Ponere en peligro. ANGL. To put him self in danger. } Ut periclitator fama, capite: hoc est periculum est, ne caput, aut famam amittam; dicitur etiam periclitator siti, id est, in periculo positus sum morieendi propter situm. Plin. lib. 17. cap. 24. Aibores gelu periclitabantur. Martial. lib. 6. Periclitatur capite Sotades noster. Sueton. in Tib. cap. 21. Periclitari de summa Imperij. Periclitari causa Quint. { Pe. riclitari etiam significat experiri. πειραγθειν, ξερδωάδης. Plaut. Amphit. An periclitamini quid animi habeam? (paulo post, Tentas.) Idem ibidem, periclitatus sum animum tuum: quid faceres & quo pacto feci? Induceres. } Periclitandus Gel. cap. 8. lib. 13. In rebus nascendis, periclitans isque versari. (de usu.) Cic. lib. 1. de O. at. Subcundas usas omnium, & periclitante vites ingenij. Plancus ad Ciceronem. Itaque potius periclitari volui, si posset mea præsentia & lepidum tueri, & exercitum facere meliori, quam nimis cautes videri. Cum infinitivo, Quint. lib. 11. cap. 3. vox ita vim non habet: summa rumpi periclitatur. Periclitandus, particip. ξερδωάδης. Cic. in Catil. Non est sapient in uno homine summa salus periclitandi Reip. { Periclitabundus, gestum experientis habens. } Periclitatus aliud particip. Cic. de Amicit. Est igitur prudentis, saltuare ut cursum, sic impetum benevolentiae, quo utamur, quasi aquis tentatis, sic amicitiis, aliqua parte periclitatis moribus amicorum.

Péiclitālo, nis, verbale Experimentum tentatio. { κινδυνεύω. GAL. Peril. ITAL. Pericolo. GERM. Versuchung mit gefahr. HIS. Peligro. ANGL. An adventuring or leoparding. } Cic. 1. de natur. deor. Quartum utilitatem longi qui temporis usu & periclitatione temporis pericipimus.

Péidōneus, a. um, Valde idoneus, { μάρτιον εινδηνός. GAL. Forte idonea proprie & convenient. ITA. Molto atto. GER. Gar füglich oder taugen sich. HIS. Muy idoneo, y araviado. ANG. Very fitte and convenient. } Cæs. 2. bell. civil. Quid is locus peridoneus castris habeatur. Suet. de clar. Gram. Peridoneus præceptor.

Péidromis, peridromidis, scen. gen. ξερδοποιητης, Hypetra, ambulatio ambens palestræ apud Vitruv. lib. 5.

Peridromus, ξερδοποιητης, or, adjective est circumcurrentis, Substantivè est locus figuræ rotundæ, ubi in orbem curri potest, generalius etiam locus rotundus, ambens. Est & funis, quo retia tenduntur, circa imam & summam partem qui & ξερδοποιητης.

Péicrēgesis, πειράγνυσθαι, Ambitus, sive circuitus: à verbo græco πειράγνυμι, quod est circumeo, vel circumduco. Hinc Dionysius Afer, opus suum geographicum γῆς πειράγνυμι inscripsit.

Péicrēgia, πειράγνυσθαι, Curiostas. GAL. Curiosità. ITA. Curiosità. GERM. Überraschung sorg durch welche man nur zumindestig und gesucht ist. HIS. Curiosidad. ANG. Curiositas. } Curiositas, sedulitas, nimia anxietas, & veluti redundans diligentia, quale in Protogene reprehendit Apelles, quod manum de tabula tollere non posset. Diomedes, μεγάλους, inter tropos seu potius inter vitia orationis annumerat, quum scilicet oratio plus satis elaborata & satietatem Parit, & obscuritatem.

Perigalium, ora maritima L. g. b.

Periclerimenias, liber Aristotelis de interpretatione sensuum animi, h.e. propositionibus.

Péileūcos, πειράθειν, gemma filum habens candidum ab ipso ore ad radicem usque descendens. Plin. lib. ult. c. 10.

Péillūs, πειράθειν, Atheniensis faber ingenio præstans, qui Phalaridi tyranno Agigentino tauum ex ære fabricavit, quo reus clauderetur, ac subiecto igne mugitum bovis ederet: cuius muneris nomine quum amplissimum à tyranno (qui novis semper tormentis excoxitatis delectabatur) speraret munus, inclusus tauro, suppositis que ignibus, prius suæ artis experimentum præbuit. Ovidius 1. de Arte.

Et Phalaris tauro violentius membra Perilli

Torruit, infelix imbut autor opus.

Idem Eleg. 1. lib. 3. Trist. Plin. lib. 34. cap. 8. Perillum nemo laudat, saeviorum Phalaride tyranno, cui taurum fecit, mugitus hominis pollicitus, igne subido, & primus cum expertus est cruciatum justiore saevitia.

Péillūstis, e. Admodum illustris. { πειράθειν, πάντα λαρυγγός. GAL. Forte illustris & renommé. ITAL. Molto illustre. GERM. Surchleuchtig/hochbeleuchtig. HIS. Muy esclarecido, y famoso en bien. ANG. Greatly renowned, very noble. } Cic. ad Attic. lib. 5. Ibi moreti biduum perillustres fuimus, honorificisque vel bis omnes injurias refellimus.

Péimbēcillus, a. um, vel perimbeccillus, le, Valde imbecillus. { πειράθειν ολιγόδυνος. GAL. Forte debili. ITAL. Molto debole. GER. Vast schwach und blöd. HIS. Muy floco. ANG. Very weak and feeble. } Cic. ad Attic. lib. 10. Quod quidem est natum, perimbeccillum est. Vait. 3. dere rust. c. 10. Perimbeccillum enim id, ut caput molle.

Périmo, is. a. Per & emo. Deleo, interficio, tollo. { πειράθειν hemith άναπτυξις. GAL. Tuer, mettre à mort, aneoir. ITA. Occidere, distruggere. GERM., Abhauen/umbringen/tödten. HIS. Matar, destruir. ANG. To slay, to kill. } Plaut. in Menach. Virum hunc ego peritam impurissimum. Ovid. 1. 3. Metam. Inque suis illum castris comitesque peremti. Cic. 4. Tuscul. Si autem perit ac delet omnino, quid melius? Idem de Arusp. resp. Si ludi non intermissi, sed perempti atque sublati sunt. { Perimere actionem. D. de patris 1. 51. Neque tibi adversus tuum debitorem, neque ipsi adversus suum actio perempta, id est sublata.

¶ Perimere redditum est intercludere, admere. Idem pro Plancio. Si mihi vis major aliqua redditum peremitteret.

Péemptus, Interfectus. { πειράθειν membris, αποστριψ. GAL. Tub. ITAL. Ammacato. GERM. Geröde/umbrech. HIS. Matado. ANG. Killed. } Virg. Æneid. Nec minor in castris luctus, Rhamneta reperto Exangui, & piannis una tot eadē peremptis.

Péemptorius, a. um, perimendi viam habens. { πειράθειν. GAL. Chose pour tuer. ITA. Peremptorio ch' uccide. GER. Tödlich. HIS. Cosa para matar. ANG. That hath force to kill. } à perimendo: ut venenum peremptorium, apud Apul. libra 10. Sic apud Vlpian. ff. de judicio 1. ¶ tertium.

sium. Peremptorium edictum dicitur eo quod tribus editis propositis, vel uno pro tribus fieri solebat, & quod perimat disceptationem inter litigatores, hoc est, non patiatur adversarium tergiversari: qui vero spernebat, contumax dicebatur. Peremptoriae exceptiones dicuntur quae semper agentibus obstant, & rem de qua agitur perimunt.

Pernaeum. (cogitator, vel cogitor, etiam negetor aliquando Hippocrati) variè usurpatur. Aristoteli est pars interior femoris & natum communis. Rufus partem eam penis, quae propendet, ut ergo, aut cogitor vocat Polluci idem est cogitor, regnus & opus, quod scilicet futuræ limite, per medium serotum transit, sub parte quam taurum vocant, desinens in natibus Hesychio cogitor & cogitor, est auctor. id alioqui negat.

Périncertus, a, um, Valde incertus. { natus a natus. GAL. Fort uncertain. ITA. Molto incerto. GERM. Gar vngewiss. HIS. No cierto, muy dudoso. ANG. Very uncertain. } Gell. lib. 18. c. 4. ex Salustio. At Cn. Lentulus patritia gentis, collega ejus cui cognomentum Clodianus fuit, perincertum stolidior an vanior, legem de pecunia quam Sylla emptoribus bonorum remiserat exigenda promulgavit.

Périncōmmodūs, a, um, Valde incommode. { natus a natus. GAL. Fort incommode. ITA. Molto incommodo. GERM. Gar unkomlich / oder unsüglich. HIS. No pro yecho, muy dañoso. ANG. Very incommodeous or unhandsome. } Cic. ad Attic. lib. 1. Sed accidit perincmodē, quod cum nusquam vidisti.

Périncōnsēquens, valde inveniens, valde absurdum. { invenit. GAL. Fort absurde. ITA. Molto sconvenevole. GERM. Vast vngereymp. HIS. Muy inconveniente. ANG. Verie absurde and inconvenient. } Gell. lib. 14. cap. 1. Per te em, inquit, inconssequens ipsum quidem corpus, & habui un tam profundi æris sub alio atque alio coeli curvamine non eundem manere.

Périnde, ex Per, & inde, compositum adverbium similitudinis, Eodem modo, similiter, æquè, pariter. { idem. GAL. Ainsi, pareillement. ITA. Così, quasi. GERM. Dergleichen, gleich/gerad lagen. HIS. Semejamente, como. ANG. So, aliyk, all aliyk. & habet post se ferè aliquam harum particularum. Ut, quasi, ac si, vel atque. Plaut. in Pseud. sc. 1. a. 2. Nam omnes res perinde sunt ut eas magnificas. Item, Non possum agere gratias perinde ut de me promeritus es. Idem Capt. sc. 1. a. 5. Vbi tu me habueris perinde illum illic curaverit. Ibid. sc. 2. a. 2. Vxores præbere usuam. Perinde est ac si agrum sterilem fodendum loces, Idem Amphit. Perinde ut esse Autumo haud aliter dicitis. Idem Most. sc. 2. a. 1. Uti tu me habueris, perinde illum illic curaverit, Idem Capt. sc. 2. a. 2. Cicet. 3. Tuscul. In quo facetum illud Bionis, perinde stultissimum. Iegeam in luctu capillum sibi evellere, quasi calvitio moror levaretur. Idem 5. Tuscul. Philosophia non perinde ac de hominum vita est me ita, laudatur. Idem Attic. lib. 6. Quos ego perinde tuebar ac si usus, esse. Idem pro M. Maro. Vereor, ut hoc quod dicam non perinde intelligi auditu possit, atque ego cogitans sentio. Aliquando sequitur paricula quam. Sueton. in Domitiano. Nulla tamen te perinde motus quam responso casuque Ascleptariorum Mathematici. Aliquando significat patiter æquè, si nulla sit negatio, nec sequatur, ac si, vel atque si, aut similis particula. Plin. lib. 1. Epist. Funus Risi clarissimi, & perinde felicissimi. Suet. in Cas. Quæ si quis investigare & persequi vellet, quattuor elementorum literam, id est d, pro a, & perinde reliquias commutet. Cicet. Terent. Te & Dolabellam perinde diligere. Salustius apud Quintil. Mithridates corpore ingenti, perinde armatus.

Aliquando significat per hunc modum. Terent. in Phorm. Sexcentas perinde potius se ibito mihi jam dicas. Interdum talis significat. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. S. perinde habeam dominum, ut ipse fui. Aliquando post perinde sequitur tanquam, pro acri. Gell. lib. 15. cap. 19. Hoc perinde est tanquam si ego dicam, Est mihi nomen Iulium. Aliquando perinde & adeò simul junguntur, ideinque significat quod ita. Plaut. in Amphit. Fac sis perinde adeò ut me velle intelligis. Aliquando post perinde sequi: ut prout. Plin. in Panegyr. Meminerit perinde conjecturam de moribus suis homines esse facturos, prout hoc, vel illud elegint. Non perinde, id est, non multum, seu valde. Sueton. in Galba. cap. 13. Quare adventus ejus non perinde gratus fuit. Idem in Augusto. c. 80. Coxendice & femore & cruce sinistro non perinde valebat, ut sepè etiam inde claudicaret. Idem in Tib. c. 52. Itaque ne mortuo quidem perinde affectus est. Plin. Epist. 8. Quanto magis decuit publicè consulentem utilissimum munus, sed non perinde populare comitate orationis induceret?

Périndulgēns, t, s, adject. vum, Valde indulgens. { o παρούσας. GAL. Qui permet un pardonner beaucoup, tres complaisant. ITA. Che compiace molto. GERM. Nachlässig und vertragen. HIS. Et que mucho perdonna. ANG. That permitteih muche and giveth very great liberie and licence. } Cic. 3. Offic. Magnus vir in primis, & qui perindulgens in patrem idem acerbè severus in filium.

Périnfamis, c. { natus a natus. GAL. Fort infame. ITA. Molto infame. GERM. Gar verschreit / und verleumbdet. HIS. Muy infame, y infamado. ANG. Very infamous, without renome. } Valde infamis Suet. in Vitæ. cap. 2. Curam quoque imperij sustinuit absente eo, expeditione Britannica, vir innocens, industriosus, sed amore Libertinae perinfamis.

Périnfirmus, a, um, Valde infirmus. { μάλα ιδιότητες, πολυδιδυλλος. GAL. Fort foible. ITA. Molto debole. GERM. Überaus schwach. HIS. Muy fraco. ANG. Very feeble and weak. } Cic. 2. de fin. Sunt enim levia & perinfirma, quæ dicebantur à te.

Péringéniosus, a, um, Valde ingeniosus. { άλιον είχε, πολυδιδυλλος. GAL. Fort ingenieux. ITA. Molto ingenioso. GERM. Garreich. HIS. Muy ingenioso y agudo de ingenio. ANG. Very ingenious and witty. } Cic. 2. de clar. Orat. Alios quod melius putent dicere se posse quam scribere, quod peringeniosus hominibus, neque satis doctis plerunque contingit.

Périniquus, a, um Valde iniquus. { ο περικαλύπτει, λέγε αἰνιγμα. GAL. Fort inique. ITA. Molto iniquo. GERM. Gar vmblich. HIS. Muy injusto. ANG. Very unjust and partiall. } Cic. de lege Manil. Quare videant ne sit periniquum & non ferendum Liv. 1. bell. Punic. I cenus perinquo animo ferebat, à Gallis accitum se venisse ad liberandum eos dicitans.

Périnjūs, valde injurious. Apul. in Apologia, Atqui perinjurium est ei fidem in pejoribus habere, cui in melioribus non haberes.

Périnsignis, Valde insignis. { πάρα δομή. GAL. Fort apparent & notoire, fort noble. ITA. Molto nobile, molto illustre. GERM. Gar woh bekant / vast deutlich. HIS. Muy noble, y señalado, y famoso. ANG. Very notorious. } Cic. de Legibus, An corporis pravitates si erunt perinsignes, habebunt aliquid offensionis, animi deformitas non habebit.

Périntegra, a, um, Omnino inviolatus, planè integer. { πάρα αἰεὶ γε. ολόκληρο. GAL. Fort entier. ITA. Molto intiero. GERM. Sanz omnierte. HIS. Muy entero. ANG. Very whole and entire. } Gell. lib. 3. cap. 5. Castitatis per integræ dicebatur.

Périnthus, ωρίθης, u. Thracie ad Propontidem, postea Heraclia dicta, à nomine Heraclij principis Constantinopolitani, in qua olim fuit celeberrimum illud amphitheatum marmoreum ex uno lapide excisum, quod inter septem orbis miracula numerabatur.

Périnthiūs, a, um, ωρίθης, qui ex Peinitho est: ut Perinthia, Menandri Comed. a. Terent. in Profl. Andr. Menander fecit Andriam & Perinthiam.

Perio, tento, conor.

Pé lochā, { ωρίθη. GAL. Argument. ITA. & HIS. Argumento. GERM. Ein kurzer summarischer begriff oder inharrt einer ding. ANG. A brief argument. } A Graec s dicitur quod à nobis argumentum, hoc est, brevis totius rei alicuius explicatio, à verbo Graeco ωρίθη. quod est continuo, complector, Hinc Sulpitius Apollinaris in Terentij Comedias argumenta, Periodicas inscripsit. Cicet. Attic. liv. 11. At ego ne Tironi quidem dictavi qui totas periodicas persequi solet. Sed Spintheri syllabatim. Sic enim vulgo legitur, quum fortassis non absurdè ibi periodos legete possimus.

Periodotes, iustrator, circitor Ecclesiarum diœcesis, Meurs. l. g. b.

Périodūs, f. gen. ωρίδος, Latinè ambitus dici potest, vel circuitio. Vnde in oratione circuitus ille verborum ex colis & committibus in omnem quandam circunductus, periodus appellatur. Cic. in Orat. Circutus orationis, quem Graeci ωρίδος, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem aut continuationem: aut circumscriptiōnem dicimus. Idem de clar. Orat. Quin etiam comprehensio & ambitus ille verborum (sic periodum appellari placet,) erat apud illum continua & brevis. In febris item intermittentibus, medici Periodū appellant sparium illud à principio unius paroxysmi ad initium alterius, unde Periodica febres nomen sumperunt, de quibus vide FEBRIS. In sacrificiis quoque Graeci certaminibus periodo vicisse dicebantur, qui quatuor illa certamina obivissent, Pythia scilicet. Isthmia Nemæa & Olympchia, & ex omnibus hisce victoriam reportassent. Hisce honor talis habebatur, ut triunphantium more quadrigis per ruinas murorum in patriam reverherentur, & perpetuò ex publico alecentur.

Périodicūs, a, um, ωρίδος, quod certa statuque quadam periodo recurrat. Vnde periodica febres dictæ sunt tertiane & quartanæ, quod spatio nonnullo intermittent, quadam quasi periodo facta, certis temporibus recurrent. Plin. lib. 20. cap. 3. Semina ejus si fuerint pari numero adalligata, febres sanare dicuntur, quas Graeci dicunt periodicas.

Period, vide Perio.

Périostēon, ωρίστεον membrana tenuis ossa in quacunque corporis parte immediatè ambiens.

PERIPATETICI, ωριμολυγι. Philosophi quidam Athenis fuerunt, è Platonis schola profecti, quorum princeps fuit Aristoteles: ita dicti quod inambulantes docerent, διὰ τὸ περιπάτητα, quod est deambulare. De horum origine sic scribit Cicet. lib. 1. Acad. Quæst. Platonis autem autoritate, qui varius & multiplex, & copiosus fuit una consentiens duobus vocabulis philosophia forma instituta est, Academicorum, & peripateticorum, qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam quum Plato Speusippum sororis filium Philosophiæ quasi heredem reliquisset, duos autem prestantissimos studio atque doctrina, Xenocratem Calcedonium & Aristotelem Stagiritem, qui etant cum Aristotle, peripatici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lycio: illi autem qui Platonis instituto in Academia (quod est alterum gymnasium) cœtus erant & sermones habere soliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Seduriique Platonis ubertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam aerefecit. Haec tenus Cicero.

Peripatus, ωριμολυγ, ambulatio, & per metonymiam locus in quo ambulatur. Specialiter per Syncedochen, ille, in quo Aristoteles docuit Athenis. Item disputatio quæ habetur inter ambulandum.

Peripetio, incisio scripturarum, vel capitulum, vel sententia. Ex papia Vet. leg. Vocab. Pericope. Vocabularius videtur pecta cogitasse.

Périptasmata, um, Aulæa sive tapetia quæ ad parietes extenduntur ornatus gratia, unde & nomen habent. { ταπεστάτα. GAL. Tapisserie. ITA. Razzi tappezzerie. GERM. Tappich oder gewürzte tücher mit welchen man ein ort verhencit. HIS. Las mantas de pared, cojaduras, paramientos de cama. ANG. Tapestry. } Nam περιπάτητα est extendere. A Lucretio Babylonica dicitur: ab aliis Attalica à Capitolino Stromata & Peristromata: à Varone beluata hoc est, bellus variegata, à Plauto etiam peristromata. Cic. 6. Vrr. Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata ab eodem Heio peripatasmata, cme re oblitus es?

Périptia, ωριμολυγ, à Graecis dicitur quam nos fortuna temeritatem dicimus, vel variatum reum eventum.

Périphæs, antis, ωριφæs, Thessalus quidam fuit pater Lapithæ, à quo Lapithæ nomen accepit, Aut. Steph. Est item Periphæs, apud Virg. nomen cuiusdam ex comitatu Pyrrhu, quem una cum illo. Pia-